உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஜ்ஞாநஸம்பந்த பரமாசார்யேப்யோ நம:

சைவாகமப்பிராமாண்யம்

முதல் அத்தியாயம்.

இஃது

அடியாரடிவருடும்,

குளித்தலை - ஸ்ரீமான் - அ. அரங்கசாமி அய்யரால்

இயற்றப்பட்டது.

சென்னை - மவுண்ட்ரோட்,
வைஜயந்தி அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆநந்த௵ கார்த்திகைமீ
December, 1914.

[விலை ரூபா 1.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞானசம்பந்தபரமாசார்யேப்யோநம:

சைவாகமப்பிரமாண்யம்.

முகவுரை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

என்பே யுருக நின்னரு ளளித்துன்
னிணைமல ரடிகாட்டி
முன்பே யென்னை யாண்டு கொண்ட
முனிவா முனிவா முழுமுதலே
யின்பே யருளி யெனை யுருக்கி
யுயிருண் கின்ற வெம்மானே
நண்பே யருளா யென்னுயிர்
நாதா நின்னரு ணுணுமே. (திருவாசகம்.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனையுந் தண்ணருள் கொண்டாண்டு சைவசித்தாந்தப் பசுந்தேனுகரு மன்பாளிக்கூட்டங் களி லொருவனுக்கிய பெருங்கருணையை யுறறுக் கசிந்தமனத்தனு யோரோரமையங்களி லென்னைமறந்தியானின்னருளைநினைந் தான்றோர் மொழிகொடு துதிப்பதுண்டு. உலகமடங்கலு முறங்கி நிச்சப்தமா யிருக்கும் நள்ளிரவிலே மாசற்ற வாகாயந்தன்னில் விண்மீன்கள் நிறைந்து விளங்குந் தருவாயில பெரும்பாலு மிவ்வெண்ணங்களென் மனப் புலங்களிற் பாய்வதுண்டு. அந்நேரங்களில் விண்ணை நோக்கிய கண்ணு மிறையை நோக்கிய கருத்துமாக மெல்லமெல்ல வுலாவியு முட்கார்ந்தும் பூரித்த வுள்ளக்களிப்பின லென்னுவி சச்சிதானந்த சிவத்தில் லயிப்பதுண்டு. இவ்வுலக மனைத்தையும் முடிவில்

லாக்காலமாளவரினு மின்னோர்களி லோர்கணத்திற்குமது நிகராகா தென வென்மனங்களிக்கும். இன்புருவனைநோக்கி யிவ்வாறே யென் றாவி யென்றும் அருளில் னைந்துருகிநிற்கவென வேண்டுவேன். கிடைப்பதற்கரிதான விப்பேற்றைச் சென்ற 1911-ம் வருஷம் ஆவணிமாதத்தி லொருதிருநாளிலுங் கிடைக்கப்பெற்றேன். அன் றிரவு ஆகாயம் மாசுமறுவின்றி ஸ்வச்சமாயிருந்தது. சந்திரன்றனது வெள்ளிய தண்கிரணங்களினு லமுதமாரி பெருக்கி யுலகமுழுமையுஞ் "ஜில்" லென்று நனைத்துக்கொண்டிருந்தது. இன்பவெள்ளத்தாழ்த் திய வெண்கிரணப்பிரஸரங்களின் பொலிவைக் காண்டொறுங் காண் டொறு முயிர்களி னுள்ளும் புறம்பு மொழிவற நிறைந் தின்பத் தாழ்த்து முன்னவ னருளிற்கு நீயே நிகரென வென்மனங்கரைந்தது. அவ்வழகையு மதனாற்பெறு மின்பத்தையு மொருவன் றனதுள்ளத் துணர்ச்சியிற் கொள்ளலாமேயன்றி வுரைத்தற்கெளிதல்ல. கண் ணிற்கெட்டியவரை யெப்புறஞ்சுற்றிப்பார்ப்பினு மொரேபொலிவுட னமர்ந்த வியற்கையமைப்பின் வனப்பைக் கண்களிமைப்பின்றித் தெவிட்டாதுண்டன மனமெனுந் தடாகம் பூரணமாய் நிறம்பிக் கரைகடந்து ததும்பி வழிவதுபோலிருந்தது "வான்கருணை வள் ளால், நின்னருளொளியேயோ, அன்றி நின்கருணை யொழுக்கே யோவிது" வென வென்மனம் விம்மிவிம்மி யப்பணியொளிவழியே சென்றென்னைக் கனிவித்த கர்த்தனது கழலடிகண் டின்பவாரி மடுத் தது. இன்பவுணர்ச்சிமயமாய்த் திரிந்தவென்னுவி மெல்லமெல்ல வுண் ணப்படுவதை யான்சிறி துணரவு மெய்ம்மையாளவந்த வெம்பெருவாழ் வாம் வாதவூர் வள்ளலி னருட்டிருவாக்கிலொன்றும், "இன்பே யருளி யென்னையுருக்கி யுயிருண்கின்ற வெம்மானே" எனுந் தீந்தமி ழென்னினைவின்பாற்பட்டது. ஆவிசோர்ந்து, கைகளுயர்த்தி, முழந் தாட்பணிந்து விண்ணை நோக்கியவாறே "கன்னெஞ்சனேனையுங் கனிவித்த கருணை வாரிதியே - என்னைப்போலப் பல்கோடியந்தண ரிருக்கவு மென்னையே மெய்கண்டானடித் தொண்டர்க்குத் தொண்ட னாக்கிய கருணையென்னே! என்னைநின்னி லிழப்பதன்றி யிதற்கில னோர் கைம்மாறு" என்று குவிந்தேன். முழந்தாட்பணிந்த காரணத் தாற்போலும் கிறிஸ்தவ மாக்களின் நினைவும், அதனுடன் கிறிஸ்து பெருந்தகையாரின் நினைவும் வந்தது. பலஸ்தீன் நாட்டி லந்நாளில் மார்தா மேரி யென்ற பெண்ணரசிகளும், பீற்றர், ஜேம்ஸ், ஜான் முதலிய வின்பச்செல்வர்களும் ஊன்கண்ணு முளக்கண்ணுங் கண்டு களிக்குமாறு யோர்தான் நதிக்கரைமேலுலாவித் தாம்கண்ட மூலகார

ணைப்பற்றிய மூதுரைகளை மொழிந்ததும் நாம்பெரியரென்று நாட்டமுடையார் நாணப் பச்சிளங்குழவிகளும் பான்மொழிக் கன்னியரும் அறியவரும் எளிதிலுணர்ந்த அப்பெருமானைச் சூழ்ந்துய்ந்தார்கள் என்பதுங்கண்டு என்மனம் நெக்குருகின்றது. யோர்தான் நதிக்கரைசென்ற என்மனந்திரும்பி யமுனாநதிக்கரையடைந்தது. இதுபோன்ற ஒரு நிலாக்காலினன்றோ யமுனாநதியின் மணல் மேடுகளிற்றங்கிய சிறுகண்ணன் குழலோசை செவிமடுத்தது மாயர்குலச் சிறுமிகளோடிக் கனிந்தனரென வென்மனங்கலுழ்ந்தது. காளைப் பருவத்து மாரனைவென்ற தீரனும் புண்ணியபுத்திரனும் மன்னுயிர்த் துன்பம் மாற்றலை மிக்கவேபெற்றன மனைதுறந்து, மனையாள் துறந்து, மகிழ்ச்சியினுக்கு மாசாட்சியைத் துறந்து, பரதுக்க துக்கியாய்த் தமது திருவடிமலரைப் பூமகள் சிரத்தின்மீது சூட்டிய பலநாட்களிலானந்தர் முதலானுக்குத் தொண்டர்களுக்கு முதவுபதேசஞ் செய்தார்” என்று பலவேறு எண்ணங்கள் சங்கிலித்தொடர்போன்று ஒன்றன்பின்னொன்றாய்த் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கையில் என்னையறியாதோர் வியஸனமுமுண்டாயிற்று. “ஆநந்தா! ஒருமதவாதி வேறொரு மதப்பெருமைகளைப் போற்றாது தூற்றுகின்றாரே. மானுடவியல்பென்னுட்டிலும் எந்நாளிலும் ஒருமை யுடைத்தே! பெரியாரெவரு மொருதன்மை யுடையாரே! பாவப்பிணிப்பிறகு உவந்து பலியுண்ட பரமனுக்குக் கருதப்படும் கிறிஸ்துவும், பேரன்பர் பிரபத்திக்குப் பரிந்து பண்புகாட்டும் பிரானுக்குக் கொள்ளப்படும் கண்ணனுமெத்தன்மைத்து மொத்தவர்களென வேன் கொள்ளப்படாதோ. ஒருவனே பதியென்று றுதியிட்டுரைத்த உத்தம மகம்மது மகானின் மாக்ஷியை மறந்தலாகாதே! சள்ளைச் சடங்குகளல்லவோ கொள்ளைச் சண்டையை விளைத்தன. பின்னை யோர்புகுத்திய பிணக்குகளல்லவோ போரை மூட்டின. சடங்குகளைக் களைந்தும் பிணக்குகளை நுணுக்கியும் நோக்கின், பதியின் பண்பெய்திய பல்லாரும் ஸமயத்துவமெய்திய மகத்துவமுடையாரென்பது மணக்கும். பிணங்கு மாந்தர் பெற்றியைப் பற்று துணைமையை யுற்றுப்பற்றின் நற்றவர்களன்றோவெனத் தெற்றெனப் புலப்படும். கிறிஸ்தவர் பலர்சூழ்ந்தொரு ஏபிரேய வாலிபனை, “கடவுள் ஒருவனே, பிதாகுமாரன் பரிசுத்த ஆவி என மூவரில்லை” யெனக் கூறிய குற்றத்திற்காக அவ்வாண்டுகையை யுயிருடன் கொளுத்தக்கிளம்பிச் சூழ்ந்து கொழுந்துவிட்டெரியு மந்நெருப்பினடுவே னுயரக்கிளம்பிக் கிளம்பி உரத்த குரலுடன் சுற்றிநின்ற ஜனங்களையுற்று “கடவுள் ஒருவனே ஒரு

வன் மூவரல்லர்" என்று கூவி "ஒருவனும் என்னப்பனே நினக்கு என்னுவியை தத்தம செய்கிறேன்" என்று முதல்வனிடம் தனதான்மாவை யர்ப்பித்ததாக வெனது யூதநண்பரொருவர் பிரயாகையில் நடந்த ஸர்வமதக்கூட்டத்தில் கன்மனத தாரையுங் கரைந்துப் பிரஸங்கித்த கதை என்ஞாபகம் வநததும, சறறுமுனனநதககடலில் மூழ்கிய வென்மனந் துயாக்கடலி லாழநதது. அநநேரா "ஐயன் பேரைச் சொல்லி யமர்விளைபபாரு முளரே. இதுவென்ன அநியாயம் என என்மனம வெதும்பிறறு. உரோம் சககிரவர்த்திகளிடத்தி லேழைக் கிறிஸ்தவர்கள் நறுககுண்டதும,மீண்டும் மறறைய மதஸ்தாகளைக் கிறிஸ்தவபபோபபுகள் சிததிரவதை புரிநததும கணக்கிலகப்படுமோ. சிவ! சிவ!! வனிநத மதசசண்டை" என்று என்மனம புண்ணுயிறறு. கனிமொழியிற (Gospels) கலலல கிடையாவென வென்முழு நம பிக்கை, கிறிஸ்துநாதரே "நீங்களெலலோ நம் கடவுளின் குழந்தைகள் (ye are the sons of God) 'என்னததனும நின்னததனும, என் கடவுளும் நின்கடவுளும" ("My Father and your Father, my God and your God") "என்னதத னென்னினு மிககான்" (My Father is greater than I) "யானுெநபயிர் என்னத்தனே பயிரிடு பவன்" (I am the true vine and my Father is the husbandman) "என்னை ஏனினியோ னென்கிறுய், என்னததனே எல்லார்க்கு மினியவன (Why callest thou me good-there is none good save my Father-in-heaven) "உன்றிருவுள்ளப்படியாகுக" (Thy will be done) "என்னத்தன் பேர்கொடு போநதேன்" (I am come in my Father's name) என்பன வாதி கனிமொழி மொழிநதார்எனக் கனிமொழியிற் கண்டேம. கடவுளருளா லுலகுய்யவநத வாண்டகையே கிறிஸ்து வென்பது வெளியாகும. கனிமொழியிற கல்லல் கிடையா வென்றேம். கல்லலயாவும் பின்னையோர் கட்டிவிட்ட துட்டச்சொல்லிலென்பது விள்ளும். கயவர் கட்டிவிட்ட மீளாநரகம் (Eternal Hell) மீக்ஷியில்லா ரீக்ஷிபெற்ற வோலக்காக்ஷி (Everlasting cries of souls past redemption), பரமனைப்போலப் பாவிவாழும் பிசாசு (An embodied Devil often upsetting the will of God), குற்றமியற்று வொருவன்மேற் குற்றம் பொறித்தல் (Visiting the sin of a byegone parent upon the innocent descendants) அப்போலிக் குற்றததிறகும் குற்றவாளியை மன்னித்தாவது, அல்லது குற்றவாளியைத் தண்டித்தாவது நீதிபுரிவதை விட்டுக் குற்றஞ் சிறிது மியற்று வொருவனை வருத்தப்படுத்தல் (In-

stead of forgiving the sins of the sinner in mercy, or exacting penalty from the doer in strict justice, putting the innocent to agonies of death and calling that to be mercy or an adequate justice which is neither,) பகுப்பிலாத கடவுளாரு சித்தைச் சிதைத்துப் பகுத்தல், மீண்டு மேற்றத்தாழ்ச்சி கூறல் (To say that God who is an undivided and indivisible spirit is composed of three persons, one of whom is greater than the other two and yet committing the mathematical blunder that one is either three or equal to three and relegating this to the realm of mystery) முதலிய பசையற்ற வசைக்கொள்கைகளல்லவா கிறிஸ்துநாத னுண்மையைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து மவர் மணமொழிகளைப் பிணமொழிகளாக்கின கண்டீர். அறிவிலு மன்பிலுமிக்க யூனிடேரியர்களும ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் முதலிய சாஸ்திர வல்லுனரும், லியோ டால்ஸ்டாய் (Leo Tolstoi) போன்ற தீரரும், ஆர். ஜே காம்பெல் (R J. Campbell) போன்ற பண்பினமைந்த கிறிஸ்தவர்களும் (Enlightened missionaries), மேரி கொரிலி (Marie corelli) போன்ற வுத்தம நற்குணக் கதை வாணர்களும் (Novelist) இக்கொள்கைகளை முற்றத்துறந் தனர். கிறிஸ்துநாதன் பரிபூரணத் துடன் கலந்த நாளொடடங்கி அவரைப்பற்றிய பலகொள்கைகள் பரவின. அன்றுமுத லின்றுவரை இன்னும் திரிந்துகொண்டேவரக் காண்கின்றோம். பலநூற்கள் கொளுத் தப்பட்டன. பலநூற்கள் புகுத்தப்பட்டன. இவைகளென்மனத்திற் படவே, கண்ணன் விஷயத்திலு மிவ்வாறு பண்டைக்கொள்கைகள் விண்டு பின்னைக்கொள்கைகள் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றனவே யென்று வென்மனமநொந்தது. கண்ணன் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கவேண்டு மாயின், அப்பெரியோனது தாய்தந்தை தமர்தாரங்களின் கொள்கை களையும், மற்றைய விருஷ்ணிகளின் கொள்கை, பாண்டவர்களின் கொள்கை, கௌரவர்களின் கொள்கை, அவர்களின் முன்னோர் கொள்கை, துரோணர், அசுவத்தாமர், கிருபர், பீஷ்மர், மற்றை யிருடி கணங்கள், விராடன்போன்ற விறையோர், மாங்கனிகர், மருத் தர்போன்ற மறையோர் கொள்கை, கண்ணனே பாரதப்போருக்கு முன்னும் பின்னுமிடையிலுஞ் செய்துவந்த வழிபாடுகள், கீதோப தேசஞ்செய்த கண்ணனுடனிருந்து மவன்பால் பார்த்தன் பண்ணிய பாமன்வழிபாடு முதலியவைகளைக் கவனிப்பி னுண்மைகளை யுணரலா மன்றோ. அற்றாயினும் பின்னையோர் புகுத்திய புன்மைகள் பலவா

யிறன்றே. என்செய்வது; எம்மதமாயினுங் கடுள்ளவரை யிருக்கும், பள்ளமுள்ளவரைத் தண்ணீரும், வழக்குள்ளவரைச் சறுக்கும். கஷ்டத்துடன் கிலிஷ்ட கல்பனை செய்யின் துஷ்டமாகவே முடியும். சகஜமானதும், பலமைத்தெரியாதுத் வருத்தாததுமான கொள்கைகளையுடைத்தாயின் யாரும் வெறுப்படைந்தாரென்று எனத் தீர்ந்தேன். ஆயினும் பேரார் முழுதும் பிரமைத் தெப்பமென நிலவே வருந்திப் பொலிவெய்திய தா ஆங்காவது, புறக்கொள்கைகளையாவது கண்களைப் பிடுங்கி நன்மதப்பாவைச் செழிக்கச்செய்யாது யாத்திற பலலோர் மதாக்கிரகத்தால் பிடிக்கநாவே சாதிக்கும் பேராணவத்தில் கிடப்பினும், யாமை யஞ்ஞானிகேவல விருட்கருவறையிலிருந்து பெற்றெடுத்துத் தமது பூதகலாந்த புனமுறுவலைப் பாதத பளிங்கிலவில விட்ட பேரன்னையே யமமதக் காரிகையாய் நீக்கி, பாசங்களைத் தூரத்து ஸமத்துவஞ் செய்வார் என்பது. இதற்கென புத்தகம் புதுக்கக் வேண்டுவதில்லை. பெருங்கருணைவள்ளலே முன்னுட்களிலேயே முடிந்தமுடிபான தெய்வஞானப்பொன்மறையை வெளியிட்டருளினர். அந்தத் தெய்வஞானத்தை ஓர்பாஷையில் மாத்திரம் வெளியிட்டதுடன் நில்லாது, எல்லோருங் காணும்பாறு சிலைகள் கோயில்கள் விக்கிரகங்கள் முதலியவைகளின் மூலமாக வெளியிடவும் விதித்துள்ளார். இவைகளிற் பெறப்படுமுண்மைகள் ஓர் தேசத்தாற்கென்றும், ஓர் காலத்தாற்கென்றும், ஓர் ஜாதியாற்கென்றும் ஏற்பட்டனவல்ல. இக்காரணம் பற்றியே இப்பெரு ஞானமானது "பதிஞானமென்றும்" "அபரோக்ஷானுபவ ஞானமென்றும்" "ஸமரஸ ஞானமென்றும்" சித்தாந்தஞானம்" என்றும் பகரப்படுமென்பதைக் காணலாம். இவைகளிற் பெறப்படு முண்மைகள் எம்மதங்களிலும் பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஆயினுமிவைகள் அம்மதங்களிற் குப்பையிற்கிடக்கும் மாணிக்கங்களைப்போலத் துப்புன்கொள்கைகளில் மறைந்து கிடக்கின்றன. இதிற்பெறப்படும் இறை, உயிர், தளையெனும் பொருளிலக்கணங்கள் முன்பின் முரணின்றி எம்மதங்கட்கு மரஞ்ஞய நிரூபணவைகளாகும். இக்காரணம் பற்றியே "ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம்" தத்க்ஷணமே தக்கதென நம்பிக்கையுண்டாக்குங் கொள்கைகளைக் கொண்டதெனவும், "ஞாநாமேவ துஉக்தி:" ஆயாசமின்றி வீடுபேற்றையளிக்குமெனவு மிதன்பெருமை வெளிப்பட்டது. எனெனின் "அன்பை"யே அஸ்திவாரமாகக்கொண்டெழுந்த மதமாதலினென்க. அன்பு செலுத்துவதும், அன்பாலின்பம்பெறுவதுங் கஷ்டமின்றாம். இதிற்பெறப்படும் சரியையாதிகளின்றிறமோ "விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கு

மரும்பு, மலர், காய், கனிபோலன்றோ பராபரமே" என்ற ஸ்ரீ தாயுமானமுனிவருரைத்தபடி அன்பின் பேதங்களாம். இதிற்பெறப்படும் ஸம்ஸ்காரங்களைவெளியில் பேறனையளிக்கும் பெருமிதங்களாகும். இஸ்லாமார்க்கமினிய சகோதரபாவத்தைப்பெருக்கிச் சாற்றினுஞ் சுன்னத், "ஜீவஹிம்ஸை" "முடிவில் நரகம்" போன்ற வினைத பலவாம் சங்களை யுடைத்து. கிறிஸ்தவமார்க்கத்திலுஞ் சகோதரமார்க்கஞ் சதுரமாய்ச் சாற்றப்படினும் ஒயினகுடித்த லோய்வுநாட்களில் வேண்டப்படும். "(Lord Supper)" முதலியவைகளைக் கவனிக்க அன்றியும் மேற்குறித்த மற்றைப் புணர்வொளைகளும் வேண்டப்படும். ஸவுத்திராமணியிற் சுராபானஞ் சுவைக்கும். வாஜபேயத்தில் மாமசம் மணக்கும். இச் சமஸ்காரங்களுக்கும் ஞானசாதனத்திற்கும் யாதொருதொடர்பையுங் காணேம். ஆயினிவ் வுத்தம ஞானத்திற் பெறப்படும் ஸம்ஸ்காரங்களைவெளியில் பவுதிக சாஸ்திரஞானம் பெருகிய விஞ்ஞான்று உண்மைகளென்று துணிப்பட்ட "ஹிப்னோடிஸம்" "மெஸ்மெரிஸம்" "டெலிபதி"(Telepathy)"க்ளெவாயன்ஸ்" (Clairvoyance), பிறர் எண்ணமறிதல் (Thought reading) முதலியவைகளைக் கொண்டெழுந்து முதலவையடைவிக்கும் முழுநலங்களாகும் இக்காலத்தில் மேனாட்டாரதினாலேயே வியாதிகளைச் சொஸ்தஞ்செய்தல் கேட்கப்படும். இவ்வாறே நிறைந்த வன்பும், பரந்தவருளுங்கொண்ட சிறந்த அற்புத ஆசான்றனிடையறுத்தியானத்தா லடைந்த பரமனருளொளியைப் பெருக்கிப் பக்குவனுக்குப் பாசவிமோசனஞ் செய்விக்கும் சாம்பவி, சாக்தி, மாந்திரியெனுந் தீக்ஷைகள் யாவும் நித்திக்குந் தீங்கருமமிலு மினியதா யாதமாவிற் செய்யப்படும் "ஆத்மோத்தாரண"ச் செய்கைகளாம். கிரியையொருவிதம், ஞானமொருவிதமென்று கூறி கிரியையொழிப்பதே ஞானமென்றும், ஞானத்திற்கு வைரிப காமமென்றும் போதிக்கும் மதங்களைபோலாது, ஞானமே கிரியையாய்ப் பரிணமித்தும், கிரியையே ஞானத்தைத் தரவல்லதாயுமுள்ள பெரியவழிகளாகும் வாடடு ஞானமும், மூட்டுக்கர்மமு மிதிற்கிடையா. இவ்வாறே அன்பொருமதமும் ஞானமொருமதமாக்கொண்டு அன்புயர்ந்தது, ஞானந்தாழ்ந்ததென்றும் ஞானமுயர்ந்த தன்புதாழ்ந்ததெனவுங்கூறி கலாம் விளைக்கும் காரணமிதிலில்லை எல்லாம் அன்பேயாய், எல்லாம் ஞானமேயாய் விளங்கிநிற்கும். வாளொன்றையும் நம்பத்தான் வேண்டும், விளக்கொளிவவாதெனக் கூறுவதில்லை. மற்று எவற்றையும் விளக்கியே நிற்கும். சிலமதவாதிகள் கொள்கைகளைக்கூறி விளக்காமல்

நம்பச்சொல்வதுண்டு. கேட்கப்புகின், கடவுளின் ரகஸியமெனக் கூறுவார்கள். கடவுளின் ரகஸியமாயினும், (God's Mystery), கூறவொண்ணாதென வொன்றையுங் கழறுவதில்லை. ரகஸிய அனுபவ நிலையையுங்கூட ஒருவாறு விரித்துரைக்க வல்லதாம்.

என்றிவ்வாறு பலவெண்ணங்கள் நதிப்பிரவாகம்போன் றென் மனத்தின்கண் மேன்மேலும் வந்துகொண்டிருக்கும்போது, இவைகளனைத்தையு மொருங்கே போதிக்கும் சைவாகமங்களின் அருமை, பெருமைகளும் என் மனக்கண்ணிற் றோன்றின. ஆ! ஆ! அதன்பெருமையை யார் சொல்லவல்லார். ஆரியர்க்கேயென்றும், அநாரியர்க்கன்றென்றும் ஆடவர்க்கேயென்றும் மகடூஉக்கன்றென்றும், இறையோர்க்கேயன்றி வறியோர்க்கன்றென்றும் கடவுளின் குழாங்களை வேறுபடுத்திக் கூறும் சில நூற்களைப் போலாது, ஜாதிகுலம் பாராது, நிறஞ்செய லெண்ணாது, ஊர்பேருன்னாது, அன்பர் யாவர்க்குமொரு தலைப்பட பக்குவமே பண்பென்றும், அன்பே அருமைப்பாடென்றும், தாழ்மையே தண்மையென்றும், அறிவே ஆற்றலென்றும் மாற்றுவது அண்ணலாகம மொன்றேயாம். ஆயின் கொரான், பைபில் போன்ற மதக்கிரந்தங்களிற் ஸாமானிட ஸோதரத்வம் பெறப்பட்டதுபோல சிவாகமங்களிற் பெறப்படாமல் சாதுர்வர்ணங்கள் பெறப்பட்டதேதென்னில், மனுதர்மாதி நூற்களில் ஒழுக்கம் நிறைந்துள்ளோரை ஆரியரென்றும், அஃதில்லாதாரை அனாரியரென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மிருதிநூற்கள் உலகனைத்தையு மாரியர், அனாரியரென இருபகுதியிலடக்கின. சௌசாசாராதிகளைக் கொண்டோர் ஒருபாலாரும், சௌசாசாராதிகளைக் கழிந்தோர் மற்றொருபாலாருமாக வகுக்கப்பட்டார்கள். சௌசாசாரங்களு மாந்திர பாஹ்யமென விருவகைத்தாகும். இவ்வாந்திர பாஹ்யாதி யாசாரங்களை விரும்பி நின்றோர் ஆரியரென்பது ஸ்மிருதிநூற்களில் தெற்றெனப் புலப்படும். இன்னுமிவ்வாசாரங்களைப் போற்றி வாழ்கின்றவ ராரியரேயென்பது திண்ணம். ஆயினு மாரியானாரியரென்று மிருதிறத்தாரையும் மீடேற்றவேண்டி யுரைக்குமாகமங்கள் சாதிமுறையைச் சாற்றவந்ததில்லை. சாதிக்குரிய சடங்குகளைப் போற்றியதின்று. சாதிமுறைப்படி வேற்றுமை யுரைத்ததின்று. பக்குவா பக்குவ நோக்கிச் சுத்த புவன வாஸிகளென்றும் மிச்ரபுவன வாஸிகளென்றும் அசுத்தபுவன வாஸிகளென்றும் மாத்திரம் கழறியதுண்டு. ஆரியரையு மீடேற்றுங்காரணத்தால் அவர்கள்கொண்ட சாதிவேற்றுமையை யநுவாதமுகமா யுரைக்கக் காண்மையானவும் சாதியாதி வேற்றுமையைத் தவிர்ப்பதே

யதன்முக்கிய தாற்பரியம். "சாதிகுலம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்" என்றும் "சாத்திரம்பல பேசுஞ்சழக்கர்காள், கோத்திரமுங் குலமுங்கொண் டென்செய்வீர், பாத்திரஞ் சிவமென்று பணிதிரேன், மாத்திரைக்குள் ளருளுமாற் பேறரே" என்றும் சைவப் பெருந்திருவாளர்கள் கட்டளையிட்டருளியதுஞ் சிவாகமங்களி னுதாரங்கொண்டேயாம். இதனால், சாதி, குலம், கோத்திரங்களைக் களைவதேயதனியல்பு. பாத்திரம் சிவம் என்பதுதான் அதன் முழுக்கருத்தாகும். அனுசரியர்களையுற்று ஒழுக்கமுடைத்தாதல், மதுபானம் விலக்கல், மாம்ஸபோஜனந் தவிர்த்தல் முதலியவைகளையுங் கூறுவது போலவே ஆரியர்களையுற்றுச் சாதியைத் தவிர்க்கவே போதிக்கின்றன. ஆரியர்களும் சாதிவித்தியாசத்தைக் கொள்வதெல்லாம் ஒழுக்கங் காரணமாக. சற்றுமுன்வரை ஒழுக்கங் காரணமாகவே சாதியையுயர்த்திவந்தனர் சான்றோர். பிராம்மணர்களாக விரும்பிய சிற்சில வகுப்பினரும் ஒழுக்கத்தைக் கைக்கொண்டே நன்னெறி கைப்பற்றினர். சற்று நிதானித்துணர்மின். சாதியுயரவுயர வொழுக்கந்தேர்வதை நோக்குமின். முன்னையோர் நின்னவில்லையோவென எசினென்னும். இவ்வுலகில் பலவகுப்புகளிருக்க யூதர்களையே பரமன் பக்ஷம் வைத்தாரப்பவர் (The chosen people of God) எனச்சிலர் பகரவில்லையா. முதலில் யூதர்களுக்கென்றும் அதன்பிறகே மற்றையோர்க்கென்றும் (First for the Jews and then for the gentiles) என்று புதியவேதபாடமேற்பட்டதில்லையா. சாதிமுறையைக் கவனிப்பின், பிரமஞானத்தைக் கைக்கொண்டோர் பெரியாரென்றும், உயிரைக்காப்பாற்றுவர் அவர் கடுத்தவர்என்றும், தர்மத்திற்குப் பொருளீட்டுவோர் அவர் கடுத்தவர்என்றும் கண்டோம். ஆதியிலெவ்வாறு சாதிமுறை வந்ததென்பதைத் தீர்மானிக்கப் போதுமான சான்று தற்காலத்திலில்லை. ஆயினும் பாரத, இராமாயண, புராணாதிகளில் "[illegible]" "பாகுபலத்தைச் சுட்டெறி, பிரும்மதேஜஸ்ஸே பலம்பலம" என்று வசிஷ்ட விசுவாமித்திர கதை வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்கக் கிடக்கின்றது. "பாஹுபலம் பலத்தும்" "பணச்செருக்கு முறுக்கியுமுள்ள" விக்காலத்தில் மேற்றிசையிலுள்ளாரும் அவரைப் பின்பற்றிய கீழ்நாட்டாரும் அவ்வுண்மை கடைப்பிடிப்பாரா! சாதியாலொற்றுமையிலலையென்றும் சதுரிழந்தோமென்றும் புறத்துள்ள காடு, மலை, ஆறு, கடல்முதலியவைகள் குறுக்கிட்ட காரணத்தால் வகுப்பினர்

(Nations) என்று சர்வ சகோதரத்துவத்தைச் சிதைக்குஞ் சிலர் ஞானத்தையும் ஒழுக்கத்தையுங் கண்டு பிரித்த வாரியரைக் குறைகூறுவானேன். சகோதரபாவங் கூறும் மதங்களில் மாம்ஸ பக்ஷணம் மிகைத்தும், மதுபானந் தொகுத்தும வந்திருப்பதற்கும், சாதிமுறைகூறிய விநநாட்டி லவைகுறைந்து மிருப்பதற் கென்ன காரணங்கண்டு கூறுவாரோ. ஒழுக்க முயர்ந்ததாகக் கொள்ளப் படாதபோது எதாவதொன்றை யுயர்ந்ததாகக் கொள்ளவேண்டும். அஃது இன்றைக்குப் பணமாய் முடிந்திருப்பதைப் பாருங்கள் பாழும் பணம் பாமரையும் பிடரிபிடித்துத் தள்ளி யரசாக்ஷிபுரிகின்றதே! என்றாலும் ஒழுக்கத்தை யுயர்த்திப் பேசிய திவ்யாகமமோ, சாதி யைச் சதுர்யுகமவரை நிறுத்தப் பேசியதின்று. மற்று அதனைத் தொலைக்கவே சாற்றியது கண்டீர். சாதியாஞ் சங்கடச் சடங்கைக் கடந்த ஆத்தும ஸம்ஸ்காரத்தைப் போதிப்பதே ஆகமதத்தினியல்பு. அநாரியர்களை நோக்கிக் கூறுவதுயாதெனின் "ஒழுக்கமுடனுற வாடுக, அன்பையும அருளையுங் கைக்கொள்க" என்பதாம். ஆரிய ரையுற்றுக் கூறுவது யாதெனின் "தேகச்சடங்கு எவ்வாறாயினு மாத்ம ஸம்ஸ்காரத்தை விரும்புக" என்பதாம். சட்டைச் சடங்கு சௌளமாயிலென், அன்னத்தாயிலென், ஸோமபானமாயிலென், ஸுராபானமாயிலென், ஆரியர் அநாரியரென்னு மிருதிறத்தாரும் மாதேவன் மக்கள். இருவரையு முய்விப்பதவர் கருணை. இதனால் நியாயங் காரணமாகக்கொண்டு ஒழுக்கத்தை ஒப்பியதால் "[illegible]" என்று வர்ணா சிரம தர்மத்தை யொட்டியும் அதைக்கடந்துமெனச் சிவாகமதர்மம் வெளிப்பட்டதறிக. என்றாலு மிதைத்தொடர்ந்த வாக்கியம் "[illegible]" என வருமாற்றால் "வேதத்தி லுயர்ந்ததாகப் பெறப்படும் ஞானமே யிதில் விரிக்கப்பட்டதறிக. இதனால் திவ்யாக மம் "புதுஏற்பாடு" (New Testament) போன்றதாகும். கிறிஸ் தவர்களின் புதிய வேறபாடானது இவ்வுலகத்திலோர் மூலையிலுள்ள ஓர் நாட்டிலுண்டான "கிறிஸ்துவை" நம்பவெனக்கூறியது. இப் புதிய வேற்பாடோ எவ்விடத்துமுள்ள எவ்வான்மாக்களிலும் உண்மையிற்பதிந்த கிறிஸ்துக்களைக்கண்டு பாமரைப் போதிப்பதா கும். அதாவது "தன்னுண்மை கண்டு தலைவனையனுபவிக்கக்" கூறுவதாகும். கிறிஸ்தவர் புதியவேற்பாடும் அறிவாளிகளால் பழ யனவென்று கழிக்கப்பட்டு வேறுபல புதியஏற்பாடுகள் புதுக்கப்படுந்

நிலையினின்றது. திவ்வியாகமமேதோவெனில் என்றென்றைக்குந் தெவி ட்டாதுளத்திற் றித்திக்கும் புததமிர்தையே யொக்கும். இதுகார ணம்பற்றியே அடிக்கடி "ஸர்வலோகஹிதார்த்தாய" எல்லாஉல கத்தின் க்ஷேமத்தின்பொருட்டே யருளப்பட்டதென்றும், "ஜகஜ்ஜீவவிமுக்த்யர்த்தம்" ஜகத்திலுள்ளார் உய்யும்பொருட்டே வெளியிடப் பட்டதென்றும் ஆகமங்கூறும். இதனாலேயே "ப்ரகடம் ஸர்வலோகேஷு ஞாநம்" இந்தஞானத்தை உலகெங்கணும் விரிக்கவென வறிவாளி களுக்கு ஓர் சாஸனமும் பிறந்ததுணாக. சைவாகமங்களிற் பெறப் பட்ட பெருநலமோ எல்லாமதங்களிலாழ்ந்தும், அன்பிற் கரைந்த வெல்லா வான்றோருமடையும் பேறுகளையே வெளியிடுதலாம். "ஒரு நாமமோருருவ மொன்றுமில்லாற் காயிரந் திருநாமம் பாடிநாம் தெள் ளேணங் கொட்டாமோ" "ஏகமஸத்விப்ரா பஹுதா வதந்தி" என்ற முதுரைகளின்படி இன்னவுரு, இன்னநிறமென்று கூறவொண்ணாத் தனிமுதலவனை எப்பேரிட்டழைப்பினு முண்மையாய் வழிபடுவோ ரடையுங் கதியொரே விதமாகும். இவர்களடையு மிகப்பரப்பேறுகள் ஒரேவிதமாகும். இங்குப் பேறென யாங்கூறியது தன, தான்யாதி கர் மப் பேறுகளையன்று. உண்மை ஞானிகள், உண்மையன்பர்கள் (The Sages and the Saints) பெறும் பெரும்பேறுகளையுற்றேயாம். உள்ளவாறுண்மையா யுள்ளங்குழைந் துமபர்பிரானைத் தொழுதெழு வார்க ளிம்மையிலேயடையும் பேறுகளைத் திவ்வியாகமங்களே அவை கட்குறிய ஏதுக்களுடன் எடுத்துரைக்கும். அவையாவையெனின், "ஶாந்தி: ப்ரஶாந்தி ர்தீப்திஶ்ச ப்ரஸாதஶ்ச சதுர்த்தக: | ஶம: ஸர்வாபதாம் ஶாந்திரிதி கீர்த்யதே | கலோஸாந்தம்ஸர்வத்ருஷ்டி ந்தாரஶ: ப்ரஶாந்திஸ் ஸமுதீர்யதே, ஸஹிரந்த: ப்ரகாஶோயோ தீப்திரித்யபிதீயதே, ஸ்வஸ்வ காயாகலாஶாந்தி ப்ரஸாத: ப்ரஸீதிக: | காரணாநிச ஸர்வாணி ஸம்ஸாராத்யந்தராணிச | ப்ரஸீதந்தி ப்ரஸாதஸ்ஸ ஶிவஸாந்நித்ய ஸம்ஸ்ருத:" என்ற ஆகம வாக்கியங்களால், சாந்தி, பிரசாந்தி, தீப்தி, பிரஸாதத்வம் முதலியவைகளை யுண்மையன்பர்களடையுமிகப் பேறுகளென்றுணர் வாம். இதில் சாந்தியாவது யாதெனில் எவ்வித வாபததுக்கள் வரி னும் மனந்தளராமை, பிரசாந்தியென்பது அகவிருள் புறவிருள்களின் நாசம். அகத்தும் புறத்து மொளியை விரித்தல் தீபதியாகும். உள் ளத்திற் றெளிவுடைத்தாகியென்றும் ஸந்தோஷமாய்நிற்றல் பிரஸாத

மாகும். அன்றியும் "தேஜ꞉ப்ரபாவோ வீர்யஞ்ச க்ஷமாகாருண்யமேவச" எனும் வாக்கியத்தால், தேஜஸ், பிரபாவம், வீர்யம், பொறுமை, இரக்கமிகுதல் முதலியவைகளு மவர்களுடைமைகளாகும். உண்மை ஞானிகளின் தேகம் வனப்புடைத்தாதலும், ஒளியுடைத்தாதலு முண்டென்பதை ஸ்ரீ சேக்கிழார்பெருமான் தொண்டர்புராணத்தில் பற்பலவிடங்களில் தெளிவாய்க் கூறியுள்ளார்.

"பாச மற்றில ராயினும் பார்மிசை
ஆசை சங்கரற் காயின தன்மையால்
தேசு மிக்க திருவுரு வானவர்
ஈச னைத்தொழு தேதொழு தேகினர்"

என்று ஸ்ரீஞானஸம்பந்தப்பெருமானை யுற்று மிகவும் ஜ்வலிக்குந் திருமேனியையுடையவரென்றும், தூரத்தில் வரும்போதே ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்திகளின் திருவுருவம் ஒருபெரிய தேஜஸ்ஸாகவே உபமன்யு முதலிய இருடிகணங்கட்குக் காணப்பட்டதென்றும், விளக்கியருளினர். யோகநூல்வல்ல ஸ்ரீகாளிதாஸனும் யோகாப்பியாஸம்புரிபவர்களுக்கு "ஜ்யோதிர் ஜ்வாலா ஸஹஸ்ராம்சு ஸிரஸ꞉" எனசிரஸினின்று ஜோதியின் கிரணங்கள் எங்கும்பரவுமென்றும் கூறினர். *இயேசுநாதரும் நாற்பதுநாளவரை யோகாப்பியாசம் புரிந்து அஞ்ஞானமெனு மகவிருட்பிசாசையோட்டித் துறத்தி உல

* ஸர் ஆலிவர் லாட்ஜ் எனும் பண்புடைக் கிறிஸ்தவரும், சாஸ்திரமுதிர்ச்சி யுடையோரும் (Scientist) ஆகிய மகாபண்டிதர் மனபர் தாமெழுதிய "Man and the Universe" எனும் கிரந்தத்தில் பின்வருமா றெழுதுகிறார். "The whole Idea of the Manhood (of Christ) is that he was a man like ourselves, subject to human needs, open even to temptation, obedient to pain and death. That his spirit was superior to ours, few deny, but that his body was essentially different, seems to me like superstition His raiment at any rate was made in the ordinary way, yet it too shared in the glory of the transfiguration The transfiguration was a splendid episode, typifying the dignifying and dominating of matter by he indwelling spirit The shining in the eye of genius the almost visible glow pervading the body in moments of exaltation—this raised to a higher power permeated and suffused the poor human body and travelworn peasant garments of Christ, till the few privileged witnesses had to shade their eyes. So it is reported concerning Moses after his solitary communion with Jehovah; so it may have been with Joan of Arc, so it may be again, from time to time, with the most exalted saints."

கத்தாரை ஏடேற்ற வெளிப்பட்டகாலத்தில் ஓர் தினம் "முகம் சூரிய மண்டலத்தின் பிரகாசத்தையும், உடைகள் ஜோதிகளேயாகவும்" தனது சீடர்களுக்குப் பிரகாசித்ததனவென்றும், அனேகோர்கள் கண்கள் நாதனைக்காணக்கூச அவர்கள் அவனடிவணங்கி, நடுக்குற்றார்கள் என்றுங்கேட்டோம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணமூர்த்தியும் "திவ்யந்ததாமிதே சக்ஷுः பச்யமே யோகமைச்வரம்" நினக்கு தெய்வக்கண்களைத் தருகின்றேம் "எனது ஈசுவரஸம்பந்தமான யோகத்தைப்பார்" என்று அர்ஜுனனுக்கு மொழிந்து விசுவரூபத்தைக்காட்டினதும் அவ்வர்ஜுனன் அநேககோடி சூரியர்களின் தேஜஸ்ஸையுடைய முகமண்டலத்தைக் கண்டனனென்றும், அவனதுகண்களும் அவ்வொளியைக் காணக்கூசினவென்றும் கீதையிற் கேட்டோம். இவ்வாறே ரிஷியாதிகள் யோகப்பிரபாவத்தால் தேஜோரூபிகளாய் விளங்கினார்களென லிங்காதிகளிற் கண்டோம். பதிஞானத்தின் பரிபாலடியார்களுக்கே யிவைகிட்டுமெனச் சைவாகமங்களே முரசிடும். நமக்குத்தொலிக்குக் கிறிஸ்தவ நண்பர்களெழுதும் பக்தர்களின் சித்திரப் படங்களில் சிரஸ், முகம், தேகம் முதலியவைகளைச் சூழ்ந்து ஒளிகள் மண்டலமிட்டிருப்பதாக அவர்கள் எழுதுவது மேற்றமுடைத்தே. ஸெயிண்டு பிரான்சிஸ் (St Fransis of Azzizzi) எனும் அன்பர் முதல்வனைத்தொழுதுத் திருமபுகாலையில் முன்னிலும் பன்மடங்கு ஒளியுடைக் கண்களுடனும் முகமண்டலத்துடனும் காணப்பட்டார் என அவரது திவ்வியசரித்திரத்திற் கூறப்பட்டுளது. இவ்வுண்மையை, திருக்கோயில்களிற் பிரதிஷ்டிக்கப்பட்டு விளங்குந் திருவுருவங்களைச் சுற்றியமைந்திருக்கும் பிரபைகளும், உலோஹ விக்கிரகங்களின் சிரங்களையொட்டி யிசைத்திருக்கும் "சக்கரம்" போன்ற ஒளிமண்டலங்களும் நிறுத்தும்; அன்றியும் ஆராதனைகாலங்களிலொவ்வொருவகைத் தீபங்களினாலும் "ஜிஹ்வே, சக்ஷுஷீ, நாஸிகே, கர்ணயோः ச்ரோத்ரே ச ச்ரோத்ரம் ச வர்ணாகாரஞ்ச வேஷ்டயேத்" முகம், கண், மூக்கு, செவி, உருவம்முதலியவைகளைச்சுற்றி, பிரணவாகாரமாக ஒளிகளைக்காட்ட விதித்த ஆகமவிதிப்படி அநுட்டிக்கப்படுவதும் மிவ்வுண்மையை ஐயமறத்தெளிவிக்கும். மேலும் அடியார்களுக்கொருதேசமும உண்டாவதா யுண்மையாகமங்களுரைக்கும். எமது வாதவூர்ப்பெருமானும் "யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோம் ....மேவினோ மவனடியாரடியாரோடு மேன்மேலும் குழைந்தாடியாடுவோமே" என்றும், அப்பர்சுவாமிகளும் "நாமார்க்குங் குடியல்

லோம் நமனையஞ்சோம்.........பிணியறியோம் பணிவோமல்லோம், கோமாற்கே யாமென்றும மீளாவாளாய்க் குறுகினோம்" எனறும, "அஞ்சுவதியாதொன்றுமில்லை-அஞ்சவருவதுமில்லை" "சிறுமானேந் தினன் சேவடிக்கீழ் சென்றங்கிருமாந்திருப்பன் கொலோ" என்று மடியார்களுக்குள்ள தீரத்தை விளக்கியருளினார்கள். இம்மனோதைரியம் பரமனுக்காட்பட்ட பணியினாலுண்மையில் வருமெனபதை "எளியேனலேன் திருவாலவாயா னிறக்கவே" என்று காழிப்பிரான் கருணை கூர்ந்தார். மரணம் நேர்ந்தகாலத்தும் கிறிஸ்துவும் அவர் கொள்கைக்காகப் பலருமுயிரிழந்தார்களென்று கிறிஸ்தவர் கூறிக்கொண்டு பெருமைபாராட்டுவதெல்லாம் அனபாகருண்டாகுந் தன்மைகளென்று சிவாகமங்களிற் கண்டவைகளேயாம்.

இவையனைத்திற்குங் காரணமினைத்தெனச் சிவாகமங்களேசெப்பும். உயிர் பளிங்கனைய சித்தென்பது திவ்வியாகமத்தேற்றம். பளிங்கானது எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அழுக்கு நீங்கப்பெற்று சுவச்சமாயிருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு சூரியனது ஒளியை விரிக்கும். சூரியனது ஸன்னதியில் மிகவும் ஸ்வச்சமான கண்ணாடி தன்னுருவங் காட்டாது ஒளிமயமாகவே விளங்கும். அழுக்கிருந்தால் மாத்திரம் கண்ணாடி தோன்றும் இன்றேல் தோன்றாது. அது போலப் பளிங்கனையசித்தாகிய வுயிரும் ஆணவமெனுமழுக்கு நீங்கப் பெறின் சிறிதும் வேறறுமையின்றிச் சிவவொளியைப் பிரஸரித்துச் சிவமாய் விளங்கும். உயிர் சார்ந்ததன் வண்ணமென்பதூஉந் திவ்வியாகமத்தேற்றம். "[illegible]" என்ற வாக்கிய மிதைநிறுத்தும். சிவனைச்சார்ந்தவுயிர் மாலின்னியம் (அதாவது ஆணவவழுக்கு) நீங்கின காலத்து "சைவீபிரகனையுடைத்தாகும்" சைவீபிரக்னை யுண்டானதும் தனுகரணாதிகளும சிவவொளியைத் தாங்குங்காரணத்தால் சிவதனு, சிவகரணாதிகளாய் மாறும். பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களாய்ப் பவிக்குமென்று சிவதீக்ஷையிலேதான் கூறப்பட்டது. இவ்வாறெம்மதங்களுமங்கீகரித்த வுண்மைகளத்தனைக்கும சிவாகமங்களே ஏதுக்களெடுத்துரைக்கும். இதனாலே எம்மதவுண்மைகளுக்கும் அருட்டிறவுகோல் சிவாகமமே என்பது திண்ணம். இதற்குக் காரணம் யாதெனில் பதிநூலாகிய சிவாகமத்தில் இயற்கையில எவை யுண்மையோ அவையே செப்பப்படுவதாலென்க. ஆயின் "பஸ்மதாரணம்" முதலியவை சைவத்திற்குறிய சிறப்புக்குறிகளல்லவோவெனில்,

சைவத்தினின்றும் பிணங்கி யவர்களுக்கவ்வாறு தோன்றுமேயன்றி வேறல்ல. பஸ்மதாரணம் பசுத்வ நிவிருத்தியைக் காட்டும் குறியென்பது எவரு மெளிதிலறியக்கிடக்கின்றது. திவ்வியாகமங்களிவ்வாறே செப்புகின்றன. ஏனைய மதவாதிகள் பஸ்மதாரணஞ் செய்யாவிடினும், அது அவர்கள் கோட்களுக்கு விரோதமுற்றதன்றாம் மற்று ஒத்ததேயாகும். பூர்வீகமதங்கள்யாவும் பஸ்மத்தைப் போற்றியே வந்தன. மோஸஸ் எழுதிய புத்தகத்தில் நீற்றை நிறையப்பூச விதியுண்டு. ஜொராஸ்டர் "ஜெண்டு" (Zend) நூலும் நீற்றைப் போற்றியதுண்டு. பூர்வீக ஈஜிப்து நாட்டிலும் சாம்பலைச் சேகரித்து வைத்தனர். வேதத்திலுள்ளது நீறே. நவீனதேசத்தாராகிய கிறிஸ்தவர்களும் (Ash Wednesday) சாம்பற்றிருநாளென வோர் விழாக்கொண்டாடுகிறார்கள். முஸ்லீமான்களின் மசூதிகளில் பூதியளிப்ப தின்றுட்டிலுண்டு. இதனால் எக்காரணத்தாலும் "பூதிசாதனம்" ஓர்மதத்திற்கெனவெழுந்த சிறப்புக்குறியென்பதுதவறு. கட்புலனுக்கெட்டா கர்த்தனையடையக்குறிகளை விரும்பிய எம்மதக் குறிகளுக்கும் இதுவே மிக்ககுறி. ஆயினுஞ் சைவாகமத்தில் சிறப்பு வழியாய் நீற்றைக்கொள்வதுமுண்டு. உண்மைகளின் குறிகள் (Truths' symbols) என்றும் உண்மைகளை (Ultimate Truths) என்றும் இருமுறையாக காலவேறுபாட்டையும், பக்குவ வேறுபாட்டையுநோக்கி தீக்ஷாதிகளும், சரியையாதிகளும், திருவுருவாதிகளும் கொள்ளப்படும்போது சாமானியவாசிரியனாலுண்மையின் குறிகளாகவும், பிறப்பையகற்ற முடிவிலவரும் இறைவனுருவாகிய "ஸத்குருவினால்" உண்மையேயாகவும் எடுத்தாளப்படும். இவ்வாறுலகமனைத்துமுய்யவேண்டியே உம்பர்பிரான் உண்மையாகமங்களை யுரைத்தருளினர். ஆயினதிகாரிகளின்றோவென எடுத்தோதவில்லையோவெனின்பிறப்பைக்காரணமாக வெடுத்தெங்குங் கழறியதில்லைகண்டீர். எத்துணைப் பாவமியற்றி வருந்தியிருப்பினும் "பஸ்சாத்தாபம்" (பின்னுருகுதல்-Repentence) கொண்டு, தன்னகங்குழைந்து, தனிமுதலைத்தேடினோ அதிகாரிகளாவார், பூததையுள்ளோரே யிதற்கதிகாரிகளென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கிறிஸ்துநாதன் பரிசேயர்கள் (Pharisees) முதலிய வெளிவேடத்தாரைக் கடிந்து, எப்படிப்பட்ட பாதகியாயினுமகங்குழைந்தழுவாராயி னவரையுமேற்றுதரித்ததுபோன்று சைவாகமும் "டம்பாசாரவிஹீநஸ்ய" (டம்பாசாரங்கடிந்தவனும்) "மித்யாஞானவிஹீநஸ்ய" பொய்ஞானம் விண்டவனும்) "[illegible]

[illegible] ||" "பிழைத்ததெலாம் பொறுத்தருள்செய் பெரியோய்" என்று அகங்குழைந்து அழைத்தலறிநிற்பின் சிவதர்மத்திற்கதிகாரி என்று வேதம்வியந்துகூறும். அந்தியஜனாயினும் அதமனாயினும் பாவத்திற்குப் பஸ்சாத்தாபம் பொருந்தினவனாயின் அதிகாரியென்று வாயுசங்கிதைவழங்கும். இதனாற் பெறப்பட்டது யாதெனின் யாவருஞ்சைவராகலாம் யாமெல்லோருந் தோஷமுடையோமே. தோஷமில்லாதவர் யாவருமின்று. இவ்வுண்மை "சதாசிவாதிகளுந் தோஷமுடையவர்களே" என்ற "[illegible] ||" எனவரும் வாக்கியம்நிறுத்தும். இறைவனொருவனே என்றுஞ்சுத்தன் :—

"[illegible] |
[illegible] ||"

என்ற வாக்கியம் பிறந்தது. அஞ்ஞானம் பழுத்தொழுகி மலப்பிணிப்புண்ட சாம்பிராணிகள் கூடி நாம்பிரமமெனத்தருக்கியவஞானம் பேசுவதும், மலமுதிர்தசதும்புமுடலைச் சுமாக்கிவர்மனோரிற்சிலர் கல்விச்செருக்கு, பணச்செருக்கு, ஜாதிசெருக்கு, உத்தியோகசெருக்கு முதலியவைகளைக்கொண்டு யாம்பெரியாரென்று செருக்குவதுமெற்றுக்கோ. "குற்றமே பெரிதுடையேயம்" என்றார்குணமெனுங்குன்றேறிய கொற்றவரும். ஆகலின் எத்துணைப் பாவியாயினு மவனையுமாதரித்துப் பாவிப்பஸ்சாத்தாபம் போதித்துப் பாமனுக்காட்படுத்துதலே பண்புடையார் பரிசு. இவன் மாபாவி இவன்கூட்டுறவு கொடிதென்றும், இவள் பெரியவிபசாரி இவளுடனுரையாடலாகாதென்றும் தருக்குவதெல்லாம் பசுநூற்கொள்கைகள். கண்டவுடன் சீற்றங்கொள்வதுபசுக்களியற்கை. "[illegible]" என்றவசனத்தால் பேரிரக்கங்கொண்டு எம்மனோர்க்கருளுங் குணமுடைத்தாதனேக்கியே எம்மிறைவனுஞ் சிவனெனப்படின், சிவனைச் சார்ந்து சைவராகும்யாமும் அவ்விரக்கங்கொண்டருள் வழிபற்றி அருளுங் குணமுடைத்தானலன்றிச் சைவராகோம். ஆகவே எவ்வகைப் பாவிகளையுங் கடிந்தொதுக்காமற் சைவராக்கவேண்டியது சைவர்கடமை; அப்படியே எல்லோரும் சைவராகலாம். ஆனல்

சைவரான பிறகு நடைகோணுவது மொழுக்கங் குன்றுவதுங் கொடிது. மதுபானம் புரிவது மகாகொடிது. மதுபானம் புரிப வர்க்குக் கடவுள் கொடுத்த அற்புத ஆநந்த வுலகம் பொய்த்து மது செய்த வுலகம் மெய்த்தும் விடும். ஆதலின் அது கொடிது. அதி லுங்கொடிது உயிர்செகுத்தூண்ணல. இவைகளை யறவே யொழித்தா லன்றிச் சைவராதல் முடியாது. சைதன்னியரெனும் தன்னியர் இனிய கானங் கொண்டுக் கடைவழிசென்றபோது கயவர், களவர், கடியர், வெறியர், கள்ளுண்டோர், காமங்கொண்டோர், வேசிகள், எல்லோ ருமோடோடிக் கண்ணீர்சொரியக் காதாளம்போட்டுக் கனிந்தவரு டன் குழுமிக்கூத்தாடினா என்று கேட்டோம். ஆ! என்ன ஆநந்தம்! சதுரிழந்தார் சாதுக்களானார். ஆனலன்பாய்ந்திரிந்த வன்னார்மீண்டுங் கோணலைக் காணாராயினர். ஆகையாலுய்யவேண்டினோர்உயிர்செகுத் துண்ணுமையைக் கொள்ளவேண்டும். எவ்வுயிர்க்கு மபயபிரதானம் செய்வதைத்தவிர வேறுதானம் கிடையாது மதுமாம்ச விவர்ஜனம் சைவர்கின்றியமையாதன. அந்தோ! மேற்றிசையிலுள்ளாரும் அவ ரைப் பின்பற்றிய கீழ்நாட்டாரும் தெய்வஸம்பத் ஆத்துமஸம்பத் தின்றி நன்மைகள்போற்றீமைகளையும், அறிவுபோலறியாமைகளை யுமியற்றுவதைக் கண்ணுறும்போது எந்நெஞ்சம் பதைபதைத் தந்தோவெனப் புண்ணாகத போது கிடையாது. உதாரணமாக கொலைகளம் (Slaughter house) குடித்துறைகள் (Liquor shops) முதலியவைகள் எங்கும் பரவிநின்றன. கப்பற்றுறைகளிலும் ரயில்ஸ்டேஷனகளிலும் குடிக்கக்கூவியழைக்கும் போர்டுகளையும் பல் லுயிர்செகுத்து விருந்திறகு விரும்பி யழைக்கும் விளம்பரங்களையுங் கண்ணுறும்போ தெம்மனம் வெந்துகிடக்கும். "அந்தோ! உலக மடங்கலு முண்மையுணர்ந்து அன்பை வளர்த்து, அளவளாவி அருளை நாடி நிற்குமோ, அக்கால மெக்காலமோ, கடவுளின் குழந்தைகளுட் கலகமொழியுமோ, கபடங்கள் நீங்குமோ, வருத்தந்தணியுமோ, பிணிகள்பாறுமோ, அங்குமன்பும், இங்கு மன்பும், எங்குமன்புமாய் என்று தழைக்குமோ" என ஏங்குவேம் புன்மதம் பேசிக் புலப்பு மொழிகேட்போமாயின் "அந்தோ! இறையன்புற்று நிறையன்பில்லா வாழ்வுமொருவாழ்வா? இறையன்பிறகுதவாத ஞானமுமொரு ஞானமா? இறையன்பிற் கிணங்காத கிரியையு மொருகிரியையா? "இறைவன் கழலேத்து மின்பமின்பமே" "சிற்றம்பலமேய செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வம் செல்வமே" என்போம். மற்றையின்பத்திற்கும் செல்வத்திற்கும் உலகர் படும்பாடு என்னென்போம். தற்காலம் வெகு

சிலர் தவிர மறைறையோர் கண்டதேகாக்ஷி கொண்டதே கோலம் என்று செம்மறிகளையொத்துச் செத்துவீழ்கின்றனர். படித்தவர்களிவ்வாறு பண்ணத்திறகு மிந்திரிய வினைபத்திற்குமே மாண்டு மண்ணுவதைக் காண்டொறுங் "கல்லாதவரே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் கற்றுமறிவிலாப பேதைகளுக் கென்சொல்லுவேன்" என்று இரங்கிய நந்தாயுமான பிரபுவின் திருவாக்குமனத்திறபடும். மிருகப்பிராயாகளாயுள்ள கல்வியில்லாப பெண்டிருடன் கற்றறிவுடைய ஆடவர்களாகியயாம் பரிந்துன்பம மலைபோனிறகவும, கற்றறிவுடையாடவர்களு மிப்படி அருள்ஞான மில்லாது அவஞானம பேசியும, அருளை மறந்தும் திறபி னக்கோலமெவர்கள மனததைததான் புண்ணுறுத்தாது. இறைவன் கழலைத்துத்ததிசைக்க கலவியை ஆண்பாலா, பெண்பால ரிருவாகளும கற்று அருளை நாடாதவரையில உலகத்தில் துனப மொழியாது. இவ்வெண்ணங்கள் எமமனத்திறபடவே யாமபட்ட துயரினைத்தெனச் சொலலமுடியாது. ஒருபெரும பூமபொழிலைப போன்ற இபபுவனமானது முடகளமூண்ட பாலைவனமாயிறறே என்று எநநெஞ்சமநொந்தது. ஆனாலும பூர்ணசந்திரன்பால மாரி பொழிந்து தனது வெண்கிரணங்களை வீசிவிசிறிநின்று வானையும பூமியையுமொரே யானந்த வெள்ளத்தமிழ்த்தியதைக் கண்டநும ஒருவாறெமமனந்தேறி "பெற்றதாய் ஒருத்தியிருக்கப் பிள்ளைக்குத் துயரேன்"என எம்மனத்துயரமாறியது. ஓர்பக்கந்துயருமோர்பக்கங் களிப்புங்கொண்ட வக்கணம முதல்வனையுற்று "ஐயனே யருள் பெருகுமா றருளுதி - அன்பே யோஙகுமா றுன்னுக - கருணையே யுன்னைக் காணுமாறருளுதி - அன்னாய் என்னை நின்மடிமீதிருத்தி - உயிர்க்குறு துணைவ உலகனைத்து முன்வயமே வரப்புரிவாய் ஒப்பிலா வொருவ ஓலமிதை கேட்டருளுதி அருளே! அன்பே! இன்பே!" எனவுடல் குழைந்து தலைதாழ்த்தி மனத்தால முதல்வன குஞ்சித பதத்தை யிறுகத்தழுவி, முத்தமிட்டு, கண்மலர்சாத்தி, கறறுவின் மனம்போலக் கசிந்துருக அருள்புரிக என்று மனநெக்கி அவனருள் வழிநின்றேம்.

அன்றிரவுமுதல் எல்லாச செம்மை நலங்களுக்கு முறைவிடமாகிய சைவாகமங்களின் மாட்சியை யுலகின ருணர்ந்துய்யுமா றுபகரிக்க வேண்டுமெனு மடங்காவாசை எமமிதயத்திற குடிகொண்டது. சைவாகமங்களின் பெருமையைத திருவருட்டோன்றல்களாகிய "ஞானஸம்பந்தாதி நம்பரமாசாரியார் நால்வர்களுங் குறிப்பாலுய்த் துணர வைத்தருளினர். உண்மை பாஷியக்காராகிய ஸ்ரீ கண்ட

யோகீந்திர ரிவ்வாகமங்களின் பெருமைகளை மிக்கமகிழ்ந்து போற்றி னார் அண்ணலாகமங்களி னருமையை யருணலமுணர்ந்த அரதத்த மூர்த்திகள் அவனியோரறியுமா றகமகிழ்ந்தருளினர். புன்னெறியாளர் பொறாமையுடன் பொறித்த தூடணங்களை நிர்மூலப்படுத்திய ஸ்ரீமத் - அப்பயதீக்ஷிதர் பெம்மானருளிய பெரியவாகமங்களின் பெற்றியை பேரன்பிற்பரிந்து கொண்டாடினர். மற்றும் "பிரம்மவித்யாத் வரீந்திரா" "நிஜகுண யோகீந்திரர்" முதலிய புனிதவாசிரியர்களிவை களின் மாட்சியை மணந்தருளினர். வித்தியாரண்யரு மாகமங்களின் இன் சுவையைப் பருகிவாழ்ந்தனர். வேதவித்யா பாரங்கரிலர் கள் வியந்து கொண்டாடும் மெய்யாகமங்களின் மேன்மையை யுணர்ந்துய்ய வழியறியாத பொல்லாப் பொய்ம்மையாளர் புலம்பிய பொய்யுரைகளைக் கடிந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ - சோமசுந்தரநாயகர் அவர்களும், தூர்த்த தூமதவாதிகளின் தூக்கந்த துருத்திகளைத் துலைத்து நன்மத நறுமணங் கமழுமாறுகொண்டு வெற்றிக்கொடிநாட்டி இறையணியி யற்றமேல் பின்பவாழ்வாகக் கொண்ட வெம்செந்திநாதய்யர் அவர்களும் சிவாகமநிந்தை புரிந்த சிறியோர்களைச் சிந்தும் தண்டம்புரிந்தும் சீர்படுத்தினர். இவ்வாறுலகர்செய்த தவப்பயனுயுண்மையை நிலைநாட்ட வெழுந்த சைவநன்னெறியாளர் காட்டிய நல்லாகமங்க ளின்றிறத்தையுணரும் பாக்கிய மடையப்பெற்ற யாமும் சிலகூறு வானெழுந்தியதற்குமோர் காரணமுண்டு. யாம் பிரபன்னகாயத்ரி யென்று வைணவர் கொண்டாடும் "இராமானுஜ நூற்றந்தாதி" பாடிய "திருவரங்கத்தமுதனார்" எனும் வைணவபிரபந்தகர்த்தர் மரபிற்றோன்றியவரேயாம். எமது பிதாமகரும் வைணவப்பற்றும் மாயாவாதஞானமுமொருங்கே கொண்டு கைவல்லிய நவநீதம் ஞான வாசிட்டம் ரிபுகீதை முதலிய நூல்களைக் கனவிலும் மறவா ரீராவா வழிவழிவந்த வைணவ வபிமானமு மௌனமை விட்டதின்று. மாயா வாதமலைவு மெய்ம்மை வாட்டியதுண்டு. வெகுநாள்வரை வேதாந்த தேசிகர் பிரபந்தங்களையும், தென்கலைப் பிரபந்தங்களையுங் கற்றுவந்தே மாயினும் பாரபக்ஷமின்றிப் பல்மதங்களையுஞ் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் பெரும்புண்ணியவசத்தால் சைவநன்னெறியைச் சாரும் பாக்கிய மடைந்தேம்.

யாமாங்கிலங்கற்றுத் திரிசிரபுரத்திற் கிறிஸ்தவர் கலாசாலையிற் பயின்றகாலத்தில் கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் படிக்கநேர்ந்தது. அன்றியுமாங்கில நூல்வல்ல ஹக்ஸ்லி (Huxley) டிண்டல் (Tyndall) ஹ்யூம் (Hume) மில் (Mill) இங்கர்ஸால் (Ingersoll) முதலி

நாத்திகர்களியற்றிய நூற்களையுமதிகம் பாராட்டிவந்தேம். மதவிஷயமாய் எந்தநூலகப்படினும் அவாவுடனூணுறக்கம் விட்டு வாசிப்பதெம்மியற்கை. திருவருட்பாங் கவ்வழியிலேயே செலுத்தியது. இன்றும் சமாசாரப்பத்திரிகைகளை வாசிக்கும்போது நாட்டு விஷயம் மோட்டு விஷயமாதிகளை யொதுக்கி மதவிஷயங்களேதாவது காணப்படினதையே படிப்பேம். அந்தக் காலத்தில் எமக்கு சைவசமய மின்னதென்னவும், சைவ நூற்களிவை யெனவுந்தெரியாது. F. A. கிளாஸில் படித்து வந்தபோது மதவிஷயங்களிலதிக வூக்கங்கொண்டு யாம் படிப்பதையும் பலசந்தேகங்களைக்கொண்டு மனந்தளர்ந்து முகம்வாடி வருந்துவதையும் அடிக்கடி கண்ணுற்ற எமது நண்பரொருவர் "அன்பரே மலைக்கோவில்நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் ஒருவர் மிகவுந் தார்க்கிக நெறிமுறைப்படி நியாயம் பிறழாது வெகு அருமையாய்ப் பிரசங்கம் செய்கிறார்; நாம் போய்க் கேழ்ப்போம்" என்றுசொன்னார். அப்பிரசங்கியார் யாவரெனின் எம்மைப் போற்பலரையு மீடேற்றுமாறுவந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ - ஸோமசுந்தரநாயகர் எனும் பெருந்தகையாரே. அன்று அவரருணலங்கொண்டு பிரசங்கித்ததும் "திரிபதார்த்தம்" எனும் பெரியவிஷயமாம். அவரது பிரஸங்கத்தின் காம்பீர்யத்தையும், மாதுர்யத்தையும், அன்பையும், முன்பின் முரணின்றி நியாயநெறிப்படி மதிநுட்பத்துடன் பிரஸங்கித்த வன்மையையுங் கேட்டது தான் யான் சைவத்தைப்பற்றி முதல் முதலில் கேட்டதாகும். அப்பெரியவருடன் பழகாத பக்ஷத்தில் நாத்திகனாயிருப்பேனோ, அன்றிக் கிறிஸ்தவனா யிருப்பேனோ, அன்றி மாயாவாத மருட்டலைக்கேறி சாதியபிமானங்கொண்டு சதுரிழப்பேனோ, அல்லது ஒன்றினும் படாதுண்பதுமுறங்குவதுமாயிருந்து காலங்கழிப்பேனோ தெரியாது. அப்பெருமானுடன் மூன்று நாளவரை யிடைவிடாதண்டிப் பல கேள்விகளை நாத்திகரீதியாகவும், வைணவரீதியாகவும், மாயாவாதரீதியாகவுமவரைக் கேட்டேம். குழந்தைகளிடமன்பு பாராட்டுவதுபோல எம்பாலன்புகூர்ந்து எல்லாவற்றிற்குந் தகுந்த விடையளித்துத் தாமியற்றிய "ஆபாஸஞானநிரோத" முதலிய நூற்களடங்கிய ஒரு தொகுப்பை (Set) எனக்குதவித் தோன்றுஞ் சந்தேக மனைத்தையுங் குறித்து அடிக்கடி எழுதியனுப்புமாறு கட்டளையிட்டனர். பிறகு யாமடைந்த பேறுகளை யிங்கு விரிக்கவேண்டியதில்லை. சைவசித்தாந்தமே மெய்யத்துவிதமென மெய்யும் புளகமாக யாமுணர்ந்தனுபவிப்பது முழுமையும் அப்பெருமானாற்றான்.

இனி யிவைகளுபநிடதங்களிற் பெறப்பட்டவோ வென விசாரிக்கவேண்டியதாயிற்று. சூத்திரர் புனைந்த பிரமாணமற்ற புதுமதமென்றார் பல பிராமணர். வேறுசிலரிதை வேதபாஹ்ய மென்றார். பாஷ்யாதாரமற்ற மதமென்றார் வேறு சிலர். அக்காலத்திற்றான் ஸ்ரீமத். அப்பய தீக்ஷிதமூர்த்திகளருளிய சிவதத்வ விவேகம், பிரும்ம தர்க்கஸ்தவம் முதலிய நூற்களையான் படிக்க நேர்ந்தது. சிதம்பரம் பிரம்ம வித்தியா பத்திராதிபராயிருந்த ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாரிடமிருந்து அந்நூற்களெனக்குக் கிடைத்தன. உபப்பிருமமணங்களி னொற்றுமையை யது முதலாகத் தான் யானுணர நேர்ந்தது. சங்கரருள்பட மற்றைய பாடியக்காரர்களெல்லாரும் தவறிப்போய் தாறுமாறாய்ப் பிதற்றிய பொய்யுரைகளென் மனத்திற்பட்டது. இப்பாடியக்காரர்களுக்கு முந்திய இலிங்க கூர்ம ஸ்காந்த சைவாதிபுராணங்களில் உபநிடத வுண்மைகள் விளங்கக்கிடந்தமை யெனக்குத் தோன்றியது. ஸ்ரீகண்டரென வொருவர் பிரமஸூத்திரங்கட்குப் பாஷிய மியற்றி யிருக்கிறாரெனக் கேட்டோமேயன்றி அப்படியொரு பாஷிய மிருப்பதாகக் கண்டதில்லை. ஒருவாறு பிரமாணங்களினாதாரங் கொண்டு "சிவோத்கர்ஷம்" பலபட்டதேயன்றி சைவசித்தாந்த விஷயங்கள் உபநிஷத்துக்களிற் பெறப்பட்டிருக்கும் விஷயமாராயவேண்டியிருந்தது. இப்படியிருக்கையில் ஸ்ரீ ஹரதத்தாசாரிய மூர்த்திகளுடைய "சுருதிசூக்திமாலை" யொன்று "சிவலிங்க பூபதிகள்" வியாக்கியானத்துடன் கிடைத்தது. அதற்குப் பிரதியொன்று யாமெழுதி வைத்துக்கொண்டு சிவதத்வவிவேகத்துடன் ஒத்துப்பார்க்கும்போது ஸ்ரீ ஹரதத்தர் ஆண்ட கக்ஷிகளையே ஸ்ரீமதப்பயதீக்ஷிதர் பெருமானெடுத்தாண்டமை வெளியாயிற்று. திரிபதார்த்த வுண்மையும் வேதசம்மத மென்பதை நன்றாய்த் தெரிந்து கொண்டோம். இச்சந்தர்ப்பத்தில் மன்னார்குடி இராஜு சாஸ்திரிகளவர்களுடைய நல்லபிப்பிராயத்துடன் "முத்துசிவத விஜர்" என்பார் கிரந்தலிபியில் வெளியிட்ட ஸ்ரீகண்டபாஷ்யமுமெமக்குக் கிடைத்தது. சைவம் உபநிஷத்துக்களிற் பெறப்பட்ட தென்பதை யாமுணரவே உபநிஷத்துக்களை மற்றுமொருமுறை யத்தியயனஞ் செய்யத்தொடங்கினேம். அதன்பிறகு சங்கரர், இராமானுஜர், மத்துவர் முதலியவருரைத்த பாஷ்யங்களையும், ஸ்ரீகண்ட யோகிகளின் பாஷ்யங்களையும் உபப்பிரும்மணங்கட்கிணங்க கூர்ந்து யோஜிக்கவே, சிலபாடியக்காரர்கள் செய்த சூழ்ச்சிகள் வெட்டவெளியாயின. உபநிஷத்துக்களில் நிர்க்குணப்பிரமம் சகுணப் பிரமமென்பவைகளின் பிரஸ்தாபமே கிடைக்கவில்லை யென்

றும், ஜகன்மித்தை, ஜீவன்மித்தை, ஈஸ்வரன்மித்தை யென்பவைகள் மிகைத்ததில்லை யென்றும், மாயையிற்றனையுண்டு ஈஸ்வரன் கிடையாதென்றும், அநீசுவரர்களாகிய பிருமம விஷ்ணு ருத்ராதிபசுக்கள் ஈச்வரரல்லரென்றும், ஸாத்தியமாயுரைத்தேம். வேதபாஹ்யமதம் "பிரசன்ன பௌத்தமே" யன்றி சைவம் வேதமய மென்பதையுங் கண்டேம். இவ்வாறு யாமாராய்ச்சி செய்துகொண்டு வருகையில் காசிவாசி - செந்திநாதையர் அவர்கள் "விஜயத்வஜம்" என்னும் பத்திரிகையில் உபநிஷத்திற்குச் சிறியார் செய்தபொய்யுரைகளை யெல்லாம் வெட்டவெளி யாக்கினமை யெமக்குக் கிட்டியது. அதற்கு மறுப்புப்போல பிருமவித்யா வென்னும் பத்திரிகையிலெழுதப்பட்டதும் எமக்குக் கிட்டின. நாகை நீலலோசனி, விவேகதிவாகரன்முதலிய பத்திரிகைகளிலும் பிருமவித்யா பத்திரிகைகளிலும் சைவமாயாவாதக்கக்ஷிகள் வெகுவாய் வந்தன. இரண்டையும் பாரபக்ஷமின்றிச் சீர்தூக்கின காலையில் வெற்றுரைகளனைத்தையும் வெறுத்துச் சைவ விஷயமே சான்றெனக்கண்டேம். யுக்திவாதமாக மாயாவாத மதத்தை மறுத்துயானெழுதிய பகுதிகளுமுண்டு எமக்கிவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ செந்திநாதையர் அவர்களுடைய திவ்யோக்திகள் செய்த வுபகாரமோ சொல்லுந் தகைமைத்தன்று. ஈச, கேந, கட, பிரசின, முண்டக, மாண்டூக்கிய, தைத்திரிய ஐதரேய, சாந்தோக்கிய, பிருகதாரண்ய, சுவேதாசுவதர, ஜாபால, அதர்வசிரஸ், அதர்வசிகை, கௌஷீதகி, மைத்ராயண்யாதி முக்கியோபநிஷத்துகளிற் சைவவுண்மையே வெளிப்பட்டதன்றி வேறெதுவும் பெறப்படவில்லை யென்று நன்றாய்த் தெரிந்துகொண்டு ஸ்ரீகண்டர், ஹரதத்தர், ஸ்ரீமத் - அப்பயதீக்ஷிதர், முதலியவர்களின் நூலைக்கொண்டு "உபநிஷத்" விஷயமாக யாமாராய்ச்சியை யொருவாறு எழுதிவைத்ததுண்டு ஒருமந்திரத்திலோ பாதி சகுணபிரம விஷயமென்றும், மற்றோர்பாதி நிர்க்குண பிரமவிஷயமென்றும் எந்தவாதாரங்கொண்டு பிரிப்பது? சகுணப் பிரம விஷயங்களென்பவை முன்னும், நிர்க்குணப் பிரம விஷயங்களென்பவை பின்னும் வந்திருந்தாலும் முந்தியது பூர்வபக்ஷம்; பிந்தியது சித்தாந்த மெனக் கொள்ளலாம். முன்னும் பின்னும் பின்னும் முன்னுமாகக் கிளம்பிய வசன சமூகங்களிற் கொஞ்சமும் நியாயமின்றி எவ்வாறப்படிக் கொள்வது? ஓரே பரவஸ்துவைக் குறித்து "அபஹதபாப்மா" முதலிய தர்மங்கள் சொல்லப்பட்டதுபோல "சத்தியகாம சத்தியஸங்கல்பாதிகளும்" விரிக்கப்பட்டதுண்மை. "இதிஹாஸபுராணப்யாம் வேதம் ஸமுப

பிரமமயேத்" என்ற வாக்கியத்தின்படி இதிஹாஸ புராணங்களின் மூலமாக உபநிஷத்துக்களர்த்தஞ் செய்யப்படல் வேண்டுமென்று விதி யிருக்கப் பித்தர் தலைக்கேறிப்பிதற்றுவார் போலவெல்லாம் பாஷியமா மோ? இராமானுஜர் விஷயமாக தீக்ஷிதர் பெருமானுபயோகித்தடிக் கடிக் கூறிய வசனங்களான "[illegible]" "[illegible]" யுக்திவாதத்தைக்காட்டிலும் உபபிருமமணம் பலமுடைத்து "[illegible]" ரிஷிகள் ஏற்கனவே நிச்சயித்திருக்கப் பெரியார்களையமேன்" என்பனவைகளைச்சங்கரா பாஷியவிஷயத்திலுமுபயோகிக்கவேண்டியதாயிற்று. அவர் பண்ணிய கிலுஷ்டகல்பனைகளும் ஒவ்வாவுரைகளும், முன்பின் முரண்களும் எமக்குச் செம்மையாய்த் தோன்றின. மூலோபபிருமமணங்களையும் வாவுமைத்துச் சோதிக்கும்போதுயான் கொண்ட வபிப்பிராயங்கள் வேறுதோன்றின. எம்மை யீடேற்றவன்றே கடவுளைப்பற்றிய விசாரணை. அப்படியொரு கடவுளுண்டென்று கூறிய மக்கடவுளும் மெய்ம்மைபோல மாண்டுவருந்துமென்றும், அதுவும் பலபந்தங்க ளடைந்தனவென்றுங் கூறுவதாயினது ஈச்வரநிந்தையல்லவா? உபநிஷத்துக்களில் அத்துவாக்களைக் கடந்த அம்பலத்தானே பரனென்று ணர்த்தியதையும், அவன், உமை, தேவாக்மசக்தி, ஆகாசம் பரவியோமம் முதலிய பெயர்களா லழைக்கப்பட்ட மாதுமணாளன் என்பதையும் பார்த்துத் தேர்ந்தேம். கீழிட்ட 24-தத்துவங்கள் பேசப்பட்டபடியே மேலிட்ட சாலநியதியாதித் தத்துவங்களும் சாதாக்கியாதி தத்துவங்களு முண்டென உபபிரமமணவாதாரங் கொண்டு தெரிந்தேம். எம்மைப் பெற்றெடுத்த பேரன்னையே தத்துவதாத்து விகங்களிற் கலந்து ஸம்ஸாரதிசையிற் றிரோதாயியாக மறைந்து மறக்கருணை புரிவதையும் இருவினையொப்பு மலபரிபாக முற்றகாலத்தி லவளே சற்குருவாகி ஸம்ஸ்காரஞ்செய்து அறக்கருணை புரிவதையு முணர்ந்தேம் சைவதந்திரலேயே மகாவாக்கியங்கள் சாமான்ய வாக்கியங்களாகாது மகாவாக்கியங்களாயினமைகண்டு மகிழ்ந்தேம். முன்னிலைச் சுட்டொழிந்து முன்னோனிலெண்ணை யிழந்தின்பநுகர்வதன்றி முனைத்துத் தோன்றுவது பந்தமென்றுணர்ந்தேம். பிரபஞ்ச பலவிளையாட்டயர்ந்த பாலன், பேரின்பப்பசியுற்ற காலையிற் பாதம்பற்றி அம்மே அப்பா வெனும்போது கண்ணே யென்று கையாலெடுத்துத் "தம்மிருவர்க்கு மிடையிலிருத்தி யின்ப

முண்டுவோ" என்றமையே பேறெனப் பெற்றேம். இன்பநிகழத்து விதமே யினிய பிருகதாரணிய மொழிந்தமைகண்டு மகிழ்ந்தேம். உபநிஷத்தும் பிரமசூத்திரமும் சைவமணத்தையே கொண்டு கமழ்ந்ததை நுகர்ந்தேம்.

எல்லோருங் கண்டு களிக்குமாறுணர்த்துங் குறிகளான கோயில்களும் திருவுருவங்களும் மெய்யுண்மையை விளக்குவன என்ற வுண்மைகளையும் ஆராய்வித்தப முயற்சியாயிற்று. பன்னூல்களும் பகர்ந்த சைவசித்தாந்தப்பண்பையேயிவைகளும் போற்றினமையைப் பார்த்தேம். அன்றே வுத்தமமாகக் கட்டப்பட்டு சைவநெறியே யுய்யுநெறியெனப் படிந்தேம். மெய்கண்டான் வழியே மெய், மெய், மெய், மற்றைப் பொய்கண்டார் புதித்த பொய்வழிகள் பொய், பொய், பொய், பொய்யே யெனவிண்டேம். மேற்றிசையார்களி லன்பு மறிவுங்கொண்டு பொய்களனைத்தையும் போக்கி, மெய்யிது வெனத் தேர்ந்தமையுஞ் சைவாகமே யிருப்பதை யானுணரும்போது யானடைந்தவின்ப மிவ்வளவென்று சொல்லமுடியாது "பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி புகுதவேண்டா" "இராஜாங்கத்தி லமர்ந்தது வைதிக சைவ மழகிதந்தோ" என்ற நந்தாயுமான பிரபுவின் றெய்வவாக்கின் றன்மைதெரிந்தேம். யாகவழி மோகவழி போக்கி, யோகவழி ஞானவழி பற்றினேம். யாம் கஷ்டப்பட்டுக் கனிவடைந்த காரணத்தால் எஞ்சகோதரர்களாகிய என்றவெல்லாமாந்தர்களுமிதை யடையட்டுமென்று "புசிப்பதற்குச் சேர்வாருஞ் சகத்தீரே" என்றபடிச் சிலசொல்ல வெண்ணினேம். அதற்குச் சைவசித்தாந்த நண்பர்களென்னைப் பொருட்படுத்தி யழைத்தபோது "சைவாகமப்பிராமாண்யம்" எனு மிவ்வுபந்நியாஸத்தையே விரோதிகிருது வருஷம் மார்கழிமீ 3உ (18-12-911) ஸோமவாரத்தன்று மாசிற்றறிவிற் கெட்டியவரையி லொருவாறெடுத்துரைப்பேமாயினேம்.

சைவாகமப் பிராமாண்ய மெனுமிக் கிரந்தத்தில் சைவாகமங்கள் பிரமாணங்களென்பதற்குரிய வைகளையே முக்கியமாய் எடுத்துரைக்க நேர்ந்தது. [சிவாகமங்களிற் பெறப்படும், முப்பொருளுண்மை, நாற்பதவிளக்கம், ஐந்தொழிலியல்பு, அத்துவிதவுண்மை, அத்துவாசோதனை, அவத்தைகளிலக்கணம், தசகாரியம், தீக்ஷைகளின்றிறம், முதலிய பலவிஷயங்களும் மிகுந்த பேரொலிமுழங்கும் மஹாசமுத்திரம்போன்றுக கிடக்கின்றமையால் விரிவஞ்சி சைவாகமப் பிரமாணமென்பதற்கு எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவு வரையிலிவைகளை யிதிலெடுத்தாண்டு விரிக்காது விட்டேம். இன்னசிலகாரணத்தால்

வேதநூற் பிரமாணத்தை யொப்பினார்க்கேயிஃது மிக்கபயனை விளைக்கும். முன்னரே யாங்கூறியவாறு சைவாகமங்களிற் பெறப்படும் விஷயமெச்சமயத்தார்களுக்கும் மூலமாய் நின்ற மெய்ம்மையையே கொண்டதாகையால், சமயநோக்கத்துடன் யதனையெடுத்துரைக்கவெண்ணியுள்ளேம். இதுவரையிலுமவ் வுண்மைகளை யொருவாறுங்கில முணர்ந்தார்களறியுமாறு ஆங்கிலத்திலுஞ் சிலவெழுதியுள்ளேம். யாமாங்கிலப்படிப்பிற் சிறிது தூரஞ்சென்ற வளவிலெமக்குண்டாகிய வையநிகழ்ச்சிகளே யெம்மைப் போன்ற வாங்கிலங்கற்றோர்க்கு முண்டாயிருக்கு மென்றெண்ணியே பெரும்பாலு மாங்கிலத்திலுரைக்கப் புகுந்தேம். "நலமதொன்றடைவதற் கிடையூறு நாதனை பலவுளவன்றே" என்றார் பெரியார். இடம், பொருள், ஏவல் முதலியவைகளெம்பா லமைந்திராக் காரணத்தாற் போலும், சைவவுண்மையை வெளியிட யாங்கொண்ட வெண்ண நிறைவேறவில்லை. என்றாலும் மனந்தளராது "முயற்சியின் வாராதுறுதிகளுளவோ" என்ற பட்டினத்தடிகள் வாக்கைக் கடைப்பிடித்துமுயன்றேம்.

யாமிதுகாறு மெழுதியவைகளில் ஆங்கிலத்தில் (1) The Inner Meaning of Siva-Linga (சிவலிங்க விளக்கம்) (2) The Theory of God (இறையையுற்றவுரை) (3) The Rationale of Symbolic-Worship (திருக்கோயிற் றிருவுருவாதிகளினுண்ணுரை விளக்கம்) (4) The Ways of Sanctification or the Esoteric significance of the Four Paths (நாற்பதங்களினுட் பொருட்குறிப்பு) (5) The Satguru-darsana (ஸத்குருதரிசனம்) (6) The Malatrayas (மலத்திரயம்) (7) Samsara Chakra or the Wheel of Progress என்பவைகளும்; திராவிடத்தில் (1) வைதிகசைவப்பிரபாவம், (2) சைவாகமப்பிராமாண்யம் (3) மலத்திரயம் (4) ஸித்தாந்தசைவமென்பவைகளுமாம். இவைகளித் தக்ஷிணதேசத்திற் கூடிய சைவமகாஸமாஜங்களிலும், ஆங்காங்குள்ள அங்கசபைகளிலுமெம்மாற் பிரசங்கிக்கப்பட்டன. பிரயாகை (அலகபாத்) யில் நடந்த விரண்டாவது "ஸர்வமதமகாஸபைக்கெம்மைச் சைவத்திற்குப் பிரதிநிதியாகச் சைவஸமாஜத்தார் அனுப்பியபோது ஆங்கிலத்தில் "Symbolism—a Study of its Rationale" எனும் விஷயத்தை யொருவாறு சுருக்கிக் கூறினேம். இவை எஞ்சிற்றறிவுக்கெட்டியவரையில் "புறச்சமயிகளுன்றி விசாரிக்காத காரணத்தால் நஞ்சமயத்தின்மீது பொறித்த துருத்திகளைத் துலக்கி யுண்மைகளெவ்வாறையமறப் பிறருக்குப்போதிக்கப்

படவேண்டுமோ அவ்வாறு தக்கந்த பிரமாணங்களுடன் எடுத்துரைக்கப் பட்டவைகள். கலக்கத்தா ஹைகோர்டு ஜட்ஜ் ஸ்தானத்தை மிக்க தண்மையுடன் வகித்துக்கீர்த்திபெற்றவரும், இப்போதும், தேசத்திற்கும், மதத்திற்கும், விடாதுழைத்துவரும் வீர தீர சிகாமணியாயிவ்விந்தியாவிற்கோர் இரத்தினமாகிய "ஸாரதாசரணமித்திரா" சிறியேம் பிரயாகையிலுரைத்த விஷயத்தை "The Best Essay on Hinduism" "ஹிந்துமத விஷயத்திலெழுதிய பலவியாஸங்களிலுத்தமமானது" என்று கௌரவித்தார்கள். மீண்டும் அவர் எமக்கன்புடன் வரைந்த நிருபத்திலும் பின் வருமாறுரைக்கின்றார்:—

85, Grey Street,
CALCUTTA, 20th MAY, 1912.

Dear Rangaswami,

Many thanks for your letter of the 11th May. Your thesis was really interesting and almost new of its kind so far as North India was concerned. You will do a service to the Hindu Religion if you explain the meaning of the symbols of our religion and so far as I am concerned I shall help you with all my heart

Yours sincerely,
(Sd.) SARADACHARN MITRA.

"(பிரயாகையில்) நும்மால் படிக்கப்பட்ட விஷயமுண்மையில் குதூகலத்தை யுண்டாக்கிற்று வடவிந்தியா சம்பந்தப்பட்டவரை இதுவேறக்குறைய மிக்கபுதிதாகும் நஞ்சமயத்திலுள்ள விக்கிரகாதிகளினுள்ளுரையை மிக்கவிளக்கினீர் ஹிந்து மதத்திற்கே யுழைத்ததாகும் என்னைப் பொறுத்தமட்டில், என்னிருதயபூர்வமாக யானித்தற்குதவிபுரிகின்றேன்" எனவெழுதியுள்ளார்.

மேற்கண்ட விஷயங்கள் முக்கியமாய் வெளிப்படுத்தத்தக்கவை என்பதற்குச் சீமையிலிருந்து, ஆரியமதப் பண்டைநாட் பரிசுக்குப் பரிந்தெழுதும் புண்ணியவானாகிய புகழ்பெற்ற ஆநந்த. கே. குமாரசுவாமி என்பாரும் பின்வருமாறெழுதுகிறார் :—

2-6-12. 39, Brook field, West Hill, High Gate, N.

Dear Sir,

I am very glad to hear of your intention to publish a work on the Iconography of Indian Art. It is very

much needed * * * You could send a paper on the subject to the Royal Asiatic Society or the Indian antiquary I hope to hear from you about the work and wish you every success.

Yours sincerely,

(Sd) ANANDA K. COOMARASWAMY.

"விக்கிரகங்களினுள் ஒருரையைபபற்றிய புஸ்தகமொன்று வெளியிடப போகிறதாககக்கேட்டு மகிழ்ந்தேன். அஃது மிகவும வேண்டற்பாலதொன்று.........ராயல ஏஷியாடிக ஸொஸைடடிக்காவது, இண்டியன் ஆண்டிக்குவெரிக்காவது ஒருவியாஸ மெழுதியனுபபலாம. இக்கிரந்தத்தைபபற்றிக் கேட்கவென்னுவல். இமமுயறசிகை கூடுமாறு விரும்புகிறேன்." என எழுதியுளளார.

வேறனேகர்களுமெழுதிய நற்சாக்ஷிபபத்திரங்களுமுண்டு."காசிநாதஸஹ" எனும வஙகாளநண்பா பிரயாகையால் "சக்தி" விஷயமா யெழுதிப படித்துள்ளார அவா யானெழுதிப சக்தி ஸொரூபத்தை விருமபிப பல கடித மெழுதியுளளார். இவ்வாறே விஷ்ணு விக்கிரக விளக்கத்தைவிருமபினர் வேறு சிலர்.

இதற்கெல்லாம் காரணமெனமைசசெனற பதினைந்தாண்டாக வெவவிஷயத்திலும பொருடபடுத்தி முன்னுக்குக் கொண்டுவா முயன்றுவரு மெமது அத்தியந்த ஆபத நண்பரும உலகப்பிரசித்திபெற்ற சிவஞானசிகாமணியுமாகிய ஸ்ரீமான் - நல்லசாமிப்பிள்ளை யவர்களின்றூண்டுதலேயாம. அவாதுபிரேரணையின்பேரி லவரது ஆங்கில சித்தாந்ததீபிகைப பத்திரிகையிலிவைகளிற சிற்சில வமசங்கள் வெளிவந்தன. ஆனுல் மாதாந்தபபத்திரிகையிற் கொஞ்சங் கொஞசமாய் வருவதாயின் காலநீடிப்பதனுல் இடம் பொருளேவலொன்று மியற்கையிற பொருந்தாதவனுயினுந திருவருட்டுணையை முன்னிட்டே யாரமபித்த வித்துணிவைச் சிவநேசர்கள் முற்றுவிப் பார்களென்பது எமமுழுநமபிக்கை. பேருக்கங்கொண்டு பெருமானருமைகளை வெளியிடக்கங்கணமபூண்ட வன்பர்களின்றுணையின்றி யாமொன்றுஞ் செய்யவலலேமல்லேம. எம்மை யிவ்விஷயத்தி லுற்சாகப்படுத்தி யூக்கமுண்டாக்கிய சென்னை இராயபபேட்டை ஸ்ரீபாலசுப் பிரமணிய பக்தஜனசபையார்க்கும.தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்தசபையார்க்கு மெம்மனமுவந்த வந்தனத்தைக் கனிவுடனளிக்கின்றேம்.

முடிவிற் சைவ நன்னெறியாளர்க்கு யாந்தெரிவிப்பதொன்றுண்டு. யாமவட நூல் வல்லேமல்லேம். தென்மொழி தெரிந்தேமல்லேம் சைவசித்தாந்தப் பெருஞ்செல்வர்க்குத் தொண்டுபூண்டொழுகுங்காரணத்தாற் சில கற்றுளேம் சொற்சுவை, பொருட்சுவைகளையெங்குற்றமமைந்த வெற்றுரைகளிலெதிர் பாராது சில சொலவேமென வெழுந்தவெஞ் சிறுமையையும் பொறுத்து, பெருமான் விஷயமுமிதிலுண்டெனப் பெருமை படுத்துமாறுப் பிரார்த்திக்கின்றேம்.

இங்ஙனம்.

சைவசித்தாந்தச்செல்வர்க்கடிமை,

அ. அரங்கஸாமி அய்யர்.

காழிப்பிரான் கருணை பாலிப்பாராக.

மெய்கண்டதேவன் றிருவடி வாழ்க.

சுபம்.

॥ ஶிவோம் ॥

ஸ்ரீ ஜ்ஞானஸம்பந்த பரமாசார்யேப்யோ நம: ॥

சைவாகமப்பிராமாண்யம்.

நூல்.

திருச்சிற்றம்பலம்

இன்னவுரு வின்னநிற மென்றறிவ தேலரிது நீதிபலவுந்
தன்னவுரு வாமெனமி குத்ததவ நீதியொடு தானமர்விடம்
முன்னைவினை போமவகை யினுனை முழுதுணர்ந்து முயல்கின்ற முனிவர்
மன்னவிரு போதுமரு வித்தொழுது சேரும்வயல் வைகாவிலே.

ஈசனெ மையாளுடைய வெந்தைபெரு மானிறைவ னென்றுதனையே
பேசுதல செய்யாவமணர் புத்தரவர் சித்தமணை யாவவனிடந்
தேசமதெலா மருவிநின்றுபர வித்திகழ நின்றபுகழோன்
வாசமலரான பல தூவியணையும் பதிநல்வைகாவிலே.

அத்தகுபொருளுண்டுமில்லையுமென் றுநின்றவர்க்கச்சமா
வொத்தொவ்வாமைமொழிந்துவாதிலழிந்தெழுந்தகவிப்பெயர்ச்
சத்திரத்தின்மடிந்தொடிந்துசனங்கள்வெட்குறநக்கமே
சித்திரக்கொளியேனமேலென்றிருவாலவாயரனிற்கவே.

(ஸ்ரீஞானசம்பந்தர்)

திருச்சிற்றம்பலம்.

மனிதர்காளிங்கேவம்மொன்றுசொல்லுகேன்
கனிதந்தாற்கனியுண்ணவும்வல்லிரே
புனிதன்பொற்கழலீசனெனுங்கனி
யினிதுசாலவுமேசற்றவர்கட்கே.

வானந்துளங்கிலென்மண்கம்பமாகிலென்மால்வரையுந்
தானந்துளங்கித்தலைதடுமாறிலென்றண்கடலும்
மீனம்படிலென்விரிசுடர்வீழிலென்வேலைநஞ்சுண்
டேனமொன்றில்லாவொருவனுக்காட்பட்டவுத்தமர்க்கே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

காணப்படு மிவ்வுலகம் யாது? காண்போனாகிய "யான்" யார்?—என்னு மிவ் வினாக்கள் எனது பிரயத்தன மின்றியே என்

னுள்ளத்தில் நிகழ்கின்றன. இச்சைதுவேஷம்; இன்பம் துன்பம்;
கம். ஆன்மாவின்
முதலிய வெண்ணங்களென்பானிகழவும், இவ்வெண்ணங்கட் கேற்ப யானொழுகியும் வரவும், இவையனைத்து மின்றி என்னுற் சேஷ்டிக்கப்படும் நிலையிலிருக்கின்ற இவ்வுடலும்; அன்றியும் யான் காணும் போதும், கேட்கும்பொதும் சில காக்ஷிகள் சில கேள்விகளோடு மாத்திரம் அமையாமல் யான் காண்கிறேன, கேட்கிறேன் என்னும் ஓர் உள்ளுணர்வும் நிகழ்கின்றது அமைவுடனு மமையாமற் பின்னும் யான் விரும்பினதிகம் காணவும், கேட்கவும், விரும்பாவிடின் காணுமலுங் கேட்காமலிருக்கவு மோர்சுதந்தரமெனக்கு வாய்த்திருக்கின்றதையும யானுணர்கிறேன். இவவாறே நன்றிது தீதிதென்றுணருஞ் சக்தியும அதற்கேற்ப ஒழுகவும, ஒழுகாமலிருக்கவு மோர "சுதந்தர" மெனக்குண்டென்பதையும. இச்சுதந்தரமெனக் குண்டென்பதை யுணருஞ்சக்தி விசேஷமொன்றென்பாலமர்ந்துள தென்பதையும யான் உணர்கின்றேன எனவே "யான" என்பது "சேதனமாகிய" ஒருபொருளென்றும, "எனதெனு மிப்பொருள்" ஜடமாகிய வேறொரு பொருளென்றும இச்சடப பொருளை யொருவாறு சேட்டிக்கவும் அறியவும ஓர்சிறுதொழிலும சிற்றறிவு மிச்சேதனப் பொருளிலமைந்துள தென்பதும் பெற்றாம இக்காரணம பற்றியே "சைதந்யம் ஜ்ஞாநக்ரியாரூபம் தத்ஸ்த்யாத்மநி ஸர்வதா" சைதன்ய மென்பது அறிவுந் தொழிலு முடைத்தாந் தன்மை. அத்தன்மை ஆன்மாவினிடமுள்ள தென்று" திவ்வியாகம முரைத்தது. இதனுல் அறிவுந் தொழிலு மான்மாவினிட மமைந்த தன்மைகளென்றும, ஆன்மாவின்மை ஜடமாகிய அனாத்மாவின் றன்மையென்பதூஉந் தேர்ந்தாம. இவ்வுண்மையையே, கணாதர், கௌதமர், முதலியவர்கள் தாங்களியற்றிய வைசேஷிக நியாயஸூத்திரங்களில் எக்காலத்தவரு மெளிதி லுணருமாறு ஸூத்திரித்துள் ளார்கள். ஸ்ரீ கௌதமரும பிரசஸ்தபாத பாஷியத்தில் ஆத்மாவினுண்மையைச் செவ்வனே விளக்கி யுள்ளார் "ஆத்மத்வாபிஸம்பந்தாத் ஆத்மா। தஸ்ய ஸௌக்ஷ்ம்யாத் அப்ரத்யக்ஷத்வே ஸதி கரணை: ஶப்தாத்யுபலப்த்யநுமிதை: ஶ்ரோத்ராதிபி: ஸமதிகம்: க்ரியதே। வாஸ்யாதீநாம் கரணாநாம் கர்த்ருப்ரயோஜ்யத்வ தர்ஶநாத் ஶப்தாதிஷு ப்ரஸித்த்யா ப்ரஸாதகோ அநுமீயதே, நஶரீரே

[illegible]

இதனைச்சுருக்கிச்சொல்வாம். ஸூக்ஷ்மமான ஆத்மாவினாலறியப்படுகிறசரீரேந்திரியங்களினால் ஆத்மா விஷயீகரிக்கப்படுவதன்று. என்று

லும ஏககாலத்திலோவிதச் சேர்வுமின்றிக் கண் செவிமுதலியஇந் திரியாதிகளின வியாபாராதிகளினு லொருவாறுணரபபடும். இவ் விந்திரியாதிகள நியாமகனுகிய ஒரு புருஷனுடைய செய்கைக் குரிய கருவிகளே யென்பதற கையமினறு. சபதம, ஸ்பரிசம, ரூபம், ரஸம், கநதம முதலியவைகளவிஷயீகரிககபபடுமபோது, அதாவதுஸ்வீகரிக கப்படுமபோது, இவைகளை ஸ்வீகரித்த வொருவனுளன் என்பது சரியான அனுமானமேயன்றி வேறினறு. இவவாறு சபதாதிகளை ஸ்வீகரிததது சரீரமனறு, இநதிரியமுமனறு, மனதுமன்று; ஏனெனில அவைகளிடததில "ஸ்வீகரித்த தனுபவிக்கின்றே"மெனனும அறிவுகாணபபடாமையான. இசசரீரமோவெனில உயிரறற, அறிவறற, சேட்டையறற ஜடவணுககளின கூடடம. பாவை சட்டியையபோன றது. மேலும சரீரத்திற்கே உண்மையில அறிவுண்டெனின, மாணத் திறகுப பிறகு அறிவு நிகழுககாணகிலலை. இநதிரியஙகளுக் கறிவுண் டெனிலமுதலமுதலில இவவிநதிரியஙகள வேறுமபொருளான சபதாதி களை ஸ்வீகரிபபதறகுரிய கருவிகளே யனறி வேறிலலே; மேலு மிவவிநதிரியஙகளுககூனமுணடாகிலஅறிவினறிநிறகவேண்டும்; அதா வது கண, குருடானகாலததும, காது செவிடான காலததும, வாய் ஊமையானகாலததும, மறறு மஙகவீன முணடானகாலதது மறிவு நிகழாமலிருக்கவேணடும. அனறியும பிணததிறகு மிவ விநதிரியங களுள வாகையாலபபோதும அறிவு நிகழவேண்டும. கண கெட்ட பிறகு காக்ஷிமுடியாதாயினுட முன்னா கணடபொருளை நினைததல சாலும்; அனறியு மிவ விநதிரியஙகளைத் தனனிஷ்டபபடி யடககி யாணடு நினைதத மாததிரததில மூடவும திறககவும சகதியுடைய வேறொரு வஸது வொனறுளது. இனிமனமாதிகளறிவுடைததெ னில அபபோது, ஓரிநதிரியத்தின வழிசெனறபோது, மறறொரு இநதிரியம வியாபாரமினறி நிறககககாணகின்றேம. ஆகையாலஇவைகளை யடக்கியாளும வஸ்து எதுவோ அதுவே ஆனமா வெனபபடும். இவவாதமாவானது முதலமுதலில ஒரு இரததனதை நடததும சாரதி போன்றது. சாரதி தனது சாமாததியததினல் குதிரைகளை யடககி யாண்டு தன்னிஷ்டததை நடததுவதுபோல, பிரவிருததி நிவிருததி (வேண்டுதல, வேண்டாமை) முதலிய விஷயஙகளில தனக்கின்பங் கொடுக்ககக்கூடிய வஸ்துககளி லாசக்தியுண்டாயினதற கேற்றபடி சரீரேநதிரிய மனதுகளை யேவி யிஷ்டத்தைப பூர்ததிசெய்து கொள் ளுகிறது. இரண்டாவது கொலலனெருவன் துருத்திவழியாய்க் காற்றை யுள்வாங்கி அக்கினியைவளர்ப்பதுபோன்று ஆன்மா உச்வாச

நிச்வாசாதிகளால் நற்காற்றையுள்வாங்கி, துற்காற்றை வெளிக் கிளப்பி எல்லாத்தேகவுறுப்புகளையும வளரச்செய்கிறது. மூன்றாவது, விநோதியொருவன் ஸூத்திரங்களி (கயிறுகளி)னாற் பதுமைகளை யாட்டுவிப்பதுபோல இமைத்தல் முதலிய எல்லாவியாபாரங்களிலும் நரம்புமுதலியவைகளைச் சரிவர நடாத்துகின்றது. நான்காவது, சில்பி யொருவன்உள்ள சிலகருவிகளைக்கொண்டு அப்போதைக்கப்போது வீட்டைப் பழுது பார்த்துவருவதுபோல் ஆன்மா தேகத்தை வளர்த்துப் பழுதுபார்த்து வருகின்றது. ஐந்தாவது, ஒரு சிறுகுழந்தை சிலபூச்சியையெடுத்து மூலைக்கு மூலையாய்க் கொண்டுபோய் விளையாடுவதுபோல ஆன்மா ஜாக்ரஸொப்பன சுழுத்தியாதிகளிற் கருவியாதிகளை யொடுக்கியும் விரித்தும வருகின்றது. ஆறாவது, ஒரு அதிகாரி உயர்ந்த மேடையிலுட்கார்ந்துகொண்டு வீட்டின் ஜந்நலகளின் வழியாக வெளியில்நடக்கிறவைகளைக் கவனிப்பதுபோல ஆன்மா இவையனைத்திற்குஞ் சாக்ஷியாய் நின்றுகாண்கின்றது. ஆகவேயாத்மா சரீரத்துடனொன்றியும், சரீரத்திற்கந்தர்யாமியாய்நின்றும், சரீரத்திற் கதீதமாய் சாக்ஷியாய் நின்றும எல்லாத்தன்மைகளையு மொருங்கே கொண்டு விளங்குகின்றது. ஒரு பழமொன்றைக் கண்ணாற் கண்டபோது, அதனுருவம் நிறம்முதலியவைகளைக் கண்டதுமாத்திரமன்று. அவ்வித பழத்தை முன்னர் நுகர்ந்திருப்பின் அதனது ருசியும் மனதிற்குக் கொண்டுவரப்படுகின்றது. உடனே நாவில் ரஸமூறுகின்றது. இஃது தான்மாவின் செய்கை. இவ்வாறே எவைகளிலும் இச்சை, சுகதுக்கவுணர்வு, பிரயத்னம், தர்மாதர்ம விவேசனம, புண்யபாபவிவேகம், எண், பரிமாணமுதலிய அளவைகளை யுணர்தல், "இருக்கிறோமென்னுமுணர்ச்சி," விருப்பு வெறுப்புகளைக்கொண்டு ஒன்றுதல் பிரிதல, அன்புமருளுங்கொண்டு உயிர்க்கிரங்கல், இன்பதுன்பாதிகளை நுகர்தல் முதலியனயாவும ஆத்மாவின் குணங்களேயன்றிப் பிறிதொன்றின் குணமல்ல.

இனிபூதவணுக்களின் சேர்க்கையினாலுண்டாவதே அறிவென்னுஞ் சாரரைநோக்கிச் சிவாகமங்கள் கூறுவது யாதெனின், அப்படியாயின் அப்போதைக்கப்போது மாத்திரம் ஓர் வெளிச்சம்போன்று அறிவுண்டாகவேண்டுமேயன்றி, சென்றகாலங்களில்நிகழ்ந்தவைகளைப் பற்றிய நினைவுண்டாக ஏதுவேயில்லை. இப்படி வெகுநாளைக்கு முன்னுண்டான வியாபாராதிகளைப் பிரயத்னத்துடன் கூர்ந்துயோஜித்து நினைவுக்குக் கொண்டுவந்து பிரவர்த்தித்து பிரகாசிப்பதால், காயத்திற்கு வேறான வொருவனுளன்" என்று மிருகேந்திரம்கூறுகின்றது.

" [illegible] ।
[illegible] "

ஆகமோபப்பிரமாணமாகிய வாயுசங்கிதையும் பின்வரும் வினாவிடைகளையெடுத்து விளக்கிநின்றது

[illegible] ॥

புத்தி இந்திரியம், சரீரம் இவைகளுக்குத் தனியாக ஆன்மாவென விளிக்கப்பட்ட ஒருவஸ்து எவ்வாறு கொள்ளப்படும் என்று இருடிகள் வினவப்பின்வருமாறுச் சுருக்கமாக விடையளிக்கப்பட்டது.

[illegible] ॥ "

இதன் முக்கிய தாற்பரியம் யாதெனின், நிஸ்சயமாகப்புத்தி, இந்திரிய சரீரங்களுக்குத் தனியாக ஆத்மா என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துவொன்றுளதே. அதற்கு எது அல்லது காரணம் மிகுந்த கஷ்டமெடுத்துக்கொண்டு விளக்கினும் அறியற்பாலதன்று புத்தி இந்திரியம், சரீராதிகளுக்கு ஆத்மத்தன்மை ஸத்துக்களால் அங்கீகரிக்கப்படுவதன்று. மறுபடியும் நினைவுக்குக் கொண்டுவருவதாலும், தடையின்றிச் செல்லும் அறிவு அன்பு முதலியவைகளினாலும், தேகாதி சுட்டியறிவதனாலும், அனுபவித்தவைகளை உணருகின்றவ

னும் அறியப்படுமெல்லா விஷயங்களையுமறிபவனும், வேதவேதாந்தங்களில் உள்ளிருந்து செலுத்துபவன் என்று பாடப்படுபவனும், அவனில் (தேகேந்திரியாதிகள்) எல்லாமிருந்தும் (தேகஇந்திரியாதி) எல்லாவற்றிலுமவனிருந்தும் ஒருவனாலும், ஓரிடத்தும், தனியாயறியப்படாதவனாகவும், கண்ணினாலும் மற்ற இந்திரியங்களினாலும் மறியப்படாதவனும், நன்றாக விளக்கப்பட்ட மனதினால் மாத்திரம் ஒருவாறு தெளியக் கூடியவனாகவும், ஆண் பெண் அலி அல்லாதவனும், மேல் கீழ் நடுபக்கமில்லாதவனும், அழியக்கூடிய சரீரத்திலழிவற்றவனும், அந்தர் முகமாய் அறியப்படுபவனுமுள்ளவன் ஒருவன் உண்டு. அதிகஞ் சொல்லுவதாலென்; புருஷன் தேகத்திற்கு வேறானவன் யாவர் தேகத்திற்கந்நியமாக ஆன்மாவைக் காணவில்லையோ அவர்கள் ஆன்மாவைக் காணாதவர்களே (அவர்கள் மதம் பொய் என்பது பொருள்) என்று விடையிறுத்தார்.

தேகத்திற்கு வேறாக "ஆன்மா"வைப் பாரார்த்த மதத்தின கொள்கையைக் காமிகாகமத்தில் "[illegible] ।" என்னும் வாக்கியங்களால்வெளியிடப்பட்டுள்ளது அன்றியும் ஸுஷுப்தியில் ஆத்மா இல்லையென்பாரையுற்று "[illegible]" "ஸுஷுப்தியில் ஜீவனில்லையெனில், தூங்கிவிழித்ததும் நான் ஸுகமாய்த் தூங்கினேன் என்று ஸுஷுப்தி சுகத்தையனுபவித்தவன் யார" என்று காமிகம்கூறுகிறது. ஸ்வாராஜ்யஸித்தியெனும் நூலில் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது:

"[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]"

பால்ய, யௌவன, கௌமார, விருத்தாப்யாதி பலநிலைகளிலும் ஏகரூபனும் அதாவது வேறுபடாதவனும் ஒரு ஆத்மாவே நான்

நான் எனுமுணர்ச்சியுடன் நிற்றலாலே, (அதாவது இவ்வவஸ்தைகளைப் போறும் அனுபவித்தவன்றானெனவே யுணர்தலாலே) ஸுஷுப்தியிலுமிவ்வான்மா அனுபவியாய் நிற்றலாலனுன்மா அறிஞன்

"யஸ்மாத்ராந்த்ரு ஸ்வாணம் ப்ரியதிதவ க்ரேத்ராஸ்ரீதிப்ரவீதி ।
ப்ராஜ்ஞெநெக்யம் ஸுஷுப்தௌ நிகூதிவய ஜாநம் ஸம்வித்
ரேநிஜவத்யாநாக்ஷேதி ஜகதிவிதிர் ஸ்வ ஸ்வெஜிஹாஸா ।
யஸ்ஸ்ரம்ஸல்பேதிஸ்பூஹயதிதர்ஸௌத்ரூமாத்ரஸவேத்ரா ॥"

"எப்போது மிருப்போமென்று விரும்புவதால் மாறுதல்களைக்கண்டு கடந்து நிற்குமானமாசுகரூபி" இன்னும் விளக்கப்புகின், ஸ்தூல திருஷ்டியால் சமயலறை, ஸ்நாநசாலை, சயனசாலை, பூஜாஸ்தானம், முதலிய பலவித விடுதிகளமைக்கப்பெற்ற ஒரு விசித்திர கிரகத்தைக் கண்டதும் இக்கிரகத்தில் வசித்து, அதை அனுபவித்துப் பாதுகாத்து வரும் கிரகஸ்தனொருவனுளனென்றும், அக்கிரகம் வேறு அதை அனுபவிக்கும் கிரகஸ்தன் வேறெனறும், அக்கிரகஸ்தனது போஜனம், ஸ்நாநம், சயனம் முதலிய வியாபாரத்திற்காகவே அக்கிரகத்தில் அந்தந்த விடுதிகளமைக்கப்பட்டனவென்றும் எவ்வாறறிகிறோமோ அவ்வாறே பல்வேறுதொழில்களுக்குரிய கருவி காரணங்களமைக் கப்பெற்ற இச்சரீரத்தைத் தாங்கிய சேதனன் வேறென்றும், சரீரம் வேறென்றும் இச்சரீரத்திற்றங்கியசேதனனுடைய அனுபவத்திற்கே இப்பல்வேறு இந்திரியங்களும் காரணங்களும், மனோவியாபாரங்களுமமைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும் அறிந்துகொள்கிறோம். இவ வுண்மையையே "ஏஷ ஹி த்ரஷ்டா ஸ்ப்ரஷ்டா ஶ்ரோதா க்ராதா ।
ரஸயிதா, மந்தா, போத்தா கர்த்தா விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:"
புருஷனாகிய இவ்வாத்மா கண்ணினாற் காண்பவன், "சாமத்தினால் ஸ்பர்சிப்பவன், காதினாற் கேட்பவன், மூக்கினால் நுகர்பவன், நாக்கினால் ருசிப்பவன், மனத்தினாலெண்ணுபவன், புத்தியினாலறிபவன், அவயவங்களினாற் செய்பவன்," என்று பிரசினோபநிஷதம் கூறிற்று. இவ்வாறே ஒவ்வொரு மனிதனிடத்தும் தான்றான் செய்யுங் கிருத்தியங்களுக்குத் தான்றானே "உத்தரவாதி" (Responsible Agent) எனுமோர் அகவுணர்ச்சியமைந்துள்ளதென்பது கண்கூடு.

ஆன்மாவொருவனுண்டென்றுணர்ந்தோம். அனான்மாவாகிய விச்சடங்கள் இவ்வான்மாவிற்குக் கருவிகரணங்களாயமைந்தமையு

முணர்ந்தோம். இனி இவ்வாறேனமைந்தது? யாரமைத்தார்" எனும்வினாக்களிதன்மேலுண்டு. ஏனமைந்ததென்னு மிவ்வினாவிற்கு விடை, இவையமையாமலிருந்த வமயத்தையா முற்றுநோக்கின்வெளியாகும். அவ்வமயஞ்சரீராதிகளைப் பெற்றபின்னர் கிட்டுவதரிதாயினும் அதற்குநிகரெனச் சொல்லத்தகுந்த வமயமிங்குண்டு அதுசுழுபதியேயாம். சுழுபதியில் ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களும், ஒருவாறந்தக்கரணங்களும் சேவை செய்யவில்லையென்பது நாமுணர்வோம். "யத்ர ஸுப்தோ ந கஞ்சந காமம் காமயதே ந கஞ்சந ஸ்வப்நம் பஶ்யதி தத் ஸுஷுப்தம்" என்றபடி ஒன்றுமறியாதிருந்த வவசரமேயது. அவ்வவசரத்தில் ஆத்மாவிற்றந்திருந்த துணைக்கருவிகளில்லை துணைக்கருவிகளில்லாததினால் அறிவின்றியும் செயலின்றியுங்கிடந்தது இவ்வாறறிவற்றுச்செயலற்றுக்கிடந்தவான்மாவிற்கு, அந்தக்கரணங்கள் சேர்ந்ததும் ஸ்வப்நாவஸ்தையுண்டாகிறது. அப்போது ஏதோசிலவற்றையுணர்கின்றது இந்திரியங்களுடைய சேர்க்கையையுமடைந்தபோது, அதாவது ஜாக்கிராவஸ்தையையடைந்தபோது ஆன்மாவிற்கு அறிவுசெயல்கள் விளங்கிடக்காண்கிறோம். இதனால் கருவிகாணுதிகளின் சேர்க்கையால் நாமடைந்த பிரயோசனமின்னதென ஒருவாறறிகிறோம்.

ஆன்மாதம ஸ்வரூபமாகிய இச்சாஞானக் கிரியைகள் வெளிப்படும் பொருட்டென்று நாம் அறியலாம். ஆன்மாதனது நிலையில் நிற்கும்போது அதனது இச்சை ஞானக்கிரியைகள் விளங்காமலிருந்தமையும் அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரியங்களின் துணையைக்கொண்டு அவைகள் விளங்கினமையும் பெறற்கு "ஐந்த்ரியாபேக்ஷம் ஸூக்ஷ்மாத் ஸ்தூலாரோஹணாத் த்ருஷ்டிலக்ஷணம் । ...தஃ காரணஸாபேக்ஷவாஸ்ய ஹ்ருதி பவ்யேந்து ॥" எனும் பௌஷ்கராகம வச...னம் விளங்கும். "ஆத்தலக்ஷணம்" என்பது சாதாரணப் பொருளறிதலையுற்று மாத்திரங் கூறியதன்று; மற்று "அறம்பொருளின்பம்வீடென்னும்" புருஷார்த்தங்களை அறிதலையுங்குறிக்கும். இச்சாஞானக்கிரியைகள் சைதன்ய தர்மங்களாயினும் இவை விளங்காமைக்குக் காரணமவைகளை விளங்காமற் பண்ணுந் "தடை" யொன்றிருப்பதனாலென்க "ஸஹஜ்வ்ருஹாஸோந்தா தந்நிரோதம் வ்ருத்தீயதே" என்ற வாக்கியத்தின்படி தடையொன்றினாலேயே அவை விளங்காமை வெளியாகும். இதனால் "திரோஹிதோஹி ஜாயேஷ்ட நவாணஃ ஸம்வ்ருதத்வேத" மறைப்பொன்றினால்

மறைவுண்டுயிர் செய்கையின்றிக்கடந்தது என்று பௌஷ்கரமும், "ஸ்வஸ்வாவரண ஸ்யோகாத் ஞானம் ஸம்வ்ருதியம்" மலத்தினுற் தடையுற்ற ஞானக்கிரியைகளை யுடைத்தாதலால் அதைச்சேதிக்கும் பொருட்டே அஞ்சவஸ்தைகளென்று ரௌரவாகமமும், "அவேக்ஷிதாவிஹீனத்வாத் ஞானக்ரியா ஹீனோஸ்தி ஜீவாத்மா | ஸ்வாவாக தேஹசம்பந்தா போத்யா போத்யஸ்தஸ்வம் வசம்" குணமற்று செய்கையற்று, அறிவற்றுக் கிடந்தமையினுல் இவ்வான்மா "போக தியனுகவும் (எழுப்பப்பட வேண்டியவனுகவும்) சோதியனுகவும்" (சுத்திசெய்யத்தக்கவனுகவும்) இருக்கிறனென்னும் "ஞானக்ரியாவிஹீனாத்வாத் போத்யஸ்ச விதிஷ்ட்யா அபாஸ்யயாவனா யாத்ம ஞாத்வா" என்ற வாக்கியத்தின்படி மலமென்னும் நித்திரையில் விசேஷமாக மூடத்தன்மை கொண்டு அறிவின்றிக் கிடத்தலால் இவ்வான்மா "மலநித்திரையினின்று எழுப்பப்படவேண்டிய நிலையிலிருக்கின்றது" இதனுற் பெறப்பட்டது யாதெனில் கருவிகரணங்களனைத்தும் ஆன்மாவினறிவைமறைத்த மலப்பிணியை யகற்றுங் கருவிகளாகும் மலத்தைச் சேதிப்பதனுல் ஆன்மாவின் அறிவிச்சை செயல்கள் தடையின்றி பிரகாசிக்கும். இவ்வாறு பிரகாசிப்பதும் ஆன்மா புருஷார்த்தங்களை யுணர்வதற்கேயாம் புருஷார்த்தங்களை யுணர்தலாவது நன்றிது தீதிதென்றுணர்தலும் அதற்கேற்ப நன்னெறி கைப்பற்றியுய்யும் வழிதேடுவதுமே.

எம்மையே எமக்களித்த விபரோபகாரம் யாராலேற்பட்டது அறிவற்றுச் செயலற்றுக் கிடந்து அறிவுஞ் செயலு மெழுப்பப்பட வேண்டிய நிலையிலிருந்தயாமே செய்துகொண்டே மென்பதற்கு வழியின்று. எல்லாநலங்களுமமைய வெபற்ற விதத்தன்மையில் அதாவது மானிடஜனமத்தில் எனக்கமைந்த அங்கஹீனங்களையும் அறிவீனங்களையும் மாற்றிக்கொள்ள வகையறியாதயாநதானே அறிவற்றுச்செயலற்றுக் கிடந்த அந்த வவதாரத்தில் அறிவுஞ் செயலுமுண்டாக்கிக்கொள்ளும் வகையறிந்து தேடவல்லேன்! மற்று விகாரித்துத்தொழிற்படுந் தன்மையிலிருக்கும் ஜடமிதையுண்டாக்காது. அன்று காந்தத்தின் சந்நிதியில் இரும்பு சேஷ்டிப்பதுபோல் சேதன ஆன்மாவின் ஸந்நிதியில் அசேதனந் தொழிற்படுமெனில், அறிவுஞ் செயலும் பிரகாசிக்குந் தன்மையிலது பொருந்துமேயன்றி, ஆன்மாவுக்குரிய சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் மாண்டு "சார்ந்ததன்

வண்ணமாதலினால் மலத்துடனிருந்து மலமாகவே நின்று ஸ்வரூபமே கெட்டிருந்த வத்தன்மையிலிது பொருந்துமாறு யாங்ஙனம்? சிறுதொழிலுஞ் சிற்றறிவும் வெளிப்பட்டேவ கருவிகாரணாதிகளின்றுணையை எதிர்பார்த்து நிற்குமிவ்வான்மாவிற்கு அசேதனங்களைத் தொழிற்படுத்து மாற்றலென்னவிருந்தது. இருந்துழி இவ்வவஸ்தைகளைப் பேதாபேதப்படைந்து பிறகே அறிவுஞ் செயலுந் நிகழவேண்டிய வவசரமேனோ? தனுவாதிகளையடைந்து அறிவென்று பிரகாசிக்குமவதாரத்திலும் "பற்றினது பற்றுயழுந்தி" இந்திரியங்களுக்கடிமையாய் நிற்குமிதுதானோ, அறிவற்றுச் செயலற்றுக்கிடந்த மூர்ச்சாவஸ்தையில் அசேதனத்தைத் தொழிற்படுத்துமாற்றல் வகித்தது? அன்றியும் அதன் சந்நிதியென்பதிருந்தாலன்றோ தொழிற்படும். மலங்குறுக்கேநின்று மறைத்து ஸ்வரூபந் தெரியவொட்டாது தடுக்கும்போது ஸந்நிதியேது? ஸூக்ஷ்மக்கருவிகளாம் சிற்றுளியால் மலமெனுங்கல் தகர்ந்தபின்னரன்றோ சந்நிதியுண்டாயிற்று. "இதனால் புருஷன ஸந்நிதியில் பிரகிருதி தொழிற்படும்" எனவும் ஸாங்கியக் கொள்கை இங்கு பொருந்தாதென்க. தநுகரணாதிகளைப் பெற்றபின்னர், ரக்தோட்டம், உச்வாசநிச்வாசம், நிமேஷோன்மேஷம், ஜீரணஞ்செய்தல் முதலிய பலதொழில்கள் சேதனவான்மாவின் சந்நிதியில் தொழிற்படுமென்பது உண்மையே. ஆன்மா புருஷத்தன்மையையடைந்து புருஷனான பிறகன்றோ பிரகிருதி யதன்ஸன்னிதியிற் தொழிற்படும். புருஷத்தன்மையையடைவதற்கு முந்திச் சில சூக்ஷ்மதத்துவங்களுடன் சேர்ந்தல்லவோ புருஷனாகிறான். இதனாலான்மாவுந்தானே ஒருவிதப்பிரயத்தனமுஞ் செய்துகொள்ள சக்தியற்றிருந்தது. ஜடத்திற்கறிவே கிடையாது. அப்போது ஆன்மாவினுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகள் உள்ளவாறு பிரகாசிக்குமபடி தத்துவங்களையுடன்கூட்டிய பேருபகாரம் புரிந்தவன் யார்?

எவனொருவனெனக்குப் புறமேபல்லாயிரங்கோடி மைலகளுக்கப்பாலுந்த ஆகாயத்திற்சுற்றிச் சுழன்றுவருமிவ்வண்டகோடிகளையுண்டுபண்ணியவனோ அவனேதான் இத்தத்துவங்களை அறிவற்றுச் செயலற்றுக்கிடந்த வான்மாவுடன் கூட்டி அறிவையுஞ் செயலையுந் நிகழுமாறு கருணைபுரிந்திருக்கவேண்டும். எவனொருவன் சூரியன், சந்திரன், பூமி, மற்றைய கடல், மலைமுதலியவைகளை யுண்டுபண்ணினனோ அவனே தானென்னை யெனக்களித்திருக்கவேண்டும். அப்
ளனோ?

கேவலம அனுமானப்பிரமாணத்தாலேயே பற்பல பௌதிக சட்டதிட்டங்களை "இபபடித்தானிருக்கவேண்டும்" "அப்படித தானிருக்கவேண்டும்" என்று நம்பும் நவீன வானசாஸ்திரியொருவர் தமது தூரதிருஷ்டிக்கண்ணுடியா லாகாயத்தைத்துறுவித்துறுவிப் பார்ததும் கடவுளைக் காணவில்லையென்றாராம்! பௌதிக சாஸ்திர ஞானத்திற்கும் முக்கியமான அனுமானபபிரமாணத்தை யெடுத்தாண் டிடின் கடவுளை நிஸ்சயஞ்செய்ய வருமென்றுணர்ந்தே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணத்தாற கடவுளை யில்லையென்று சாதிக்க முநதினர் போலும்! அனுமானப் பிரமாணம் நிஸ்சயமாக "ஈசுவரன்" ஒருவனுளன் என் பதைதத தீர்மானிக்க உபயோகமாகுமென்பதை நியாய வைசேஷிகாதி ஸூத்திரங்களையியற்றிய கௌதம கணுதாதிமகரிஷிகள செவவிதி னுணர்த்தியருளினா. "அனுமானபபிரமாணம்" இறைவனில்லை யெனபதறகு ஓர் எட்டுணையும பிரயோஜனப்படாது. ஆகையால் முற் றிலுமனுமானப பிரமாணததையே யெடுததிசைப்பதிலும் வேறு வழிகளிலுமிவ்விஷயத்தையுறறு நோக்குவதுந தகுதியென்றெண்ணி யவ்வழியையும் பற்றுவோமாயினேம.

ஒவ்வொருகாரியத்தை யியற்றும்போதும யானிரண்டுவித தர் மங்கள் அல்லது தன்மைகளைககொண்டே யியற்றுகின்றேன். ஒன்று உணர்ச்சி (Feeling) மற்றொன்று ஊகம (Reason). இங்கு உணர்ச்சி யென்பது அன்பின் றன்மையென்றும் ஊகமென்பதறிவின் நிகழ்ச்சி யென்றுமோர்க இவ்வுணாச்சியே யொன்றிலாஸக்தியை யுண்டாக்கு வது. ஊகமென்பததனைப்பற்றி யாலோசிபபது "உணர்ச்சி"யின றேலொன்றிலு மாஸக்தியெனக் குண்டாகாது. இவ்வாறே "யூக" மின்றேல் பல வேறுஉணர்ச்சிகள் அல்லது ஆஸக்திகளில் விழுந்து மானிக்க முடியாது திகைககவேண்டும். உணர்ச்சியென்பது மன் னுத்மா பற்றும குணமும், ஊகமென்பது பறறி யதைததீர்மானிக்குங் குணமுமாம். இவ்விரண்டிலு மாஸக்தி அல்லது உணர்ச்சியே முநதிய தாகும். யானோரிடத்தைவிட்டு வேறோரிடத்திற்கேககவேண்டுமென் றெனக் குணர்ச்சி அல்லது ஆஸக்தி முன்னருண்டாகி அவ்வா றேகுவது சரிதானென்று ஊகம் பின்னர் ஒபபி, அதற்குறிய வழி முதலியவைகளைப்பறறி யுற்றுநோக்கும். ஒவ்வொரு காரியத்திலு மிவ்விரண்டின்பிரேரணையின்றி யானொன்றும் நடத்துவதில்லை. இனி "ஈச்வர" விசாரத்தில் இவைமுறறுப் பெறுகின்றனவோ வென் பதைவிசாரிப்பாம். வெறுமூகமேயென்னை ஈச்வரவிசாரணையி விழுத்த தன்று. எம்முணர்ச்சி ஈச்வரவிஷயத்திறப றறியபின்னரே, எம்மூக

மதையங்கீகரித்தது. எம்முணர்ச்சி "ஈச்வரவிஷயத்தைப்" பற்றிய துண்டோவெனின், கூறுதும். முதல்முதலில் "யாமிருக்கிறோ மென்று தர்க்கித்துப்பார்த்துத் தீர்மானித்தபிறகா யாமிருக்கிறோ மென்று கொள்ளுகிறோம். அன்று. யானிருக்கிறேனென்று முதலில் யானுணர்கிறேன். பின்னர் அவ்வுணர்சசி வழியிலேயேசென்று யென்னூகமுமொப்பியது. எனவே "யானொருவனுண்டு" என்று இருவகையாலும் ஸித்தித்தது. என்னுணர்ச்சிக்கு ஊகம் மாறுபடி னொன்றுஞ் சித்தியாது. இவ்வாறென்னுணர்ச்சி காணப்படாக் கட வுளைப்பற்றியதா?

சிலருரைப்பதாவது: "ஆதிகாலத்தில் நாகரீகங் குறைவா யிருந்தகாலத்தில் இடிமுழக்கத்தைக்கேட்ட வொரு அறிவீனன் பயந்து யாரோவொருவன் றன்னைக்கொல்ல யத்தனித்து அவ்விடி முழக்கத்தை யுண்டுபண்ணுகிறான் என்று நினைத்துத் தன்னைக் கொல்லாவண்ணம் பயந்து வேண்டினான். இதுதானீச்சவரக்கொள் கைக்குக் காரணம்". இதையே வைத்துக்கொள்வோம். இடியே இடிக்கட்டும். இதனாற் காணாத வேறொருவனுடைய வெண்ணமேன் புதிக்கவேண்டும். இடியை இடியென்றுணரட்டுமே. அல்லது பெருஞ்சப்தமென்றுணரட்டுமே. அதற்குப் பயந்து அவன் ஒளிந்து கொள்ளட்டுமே! "தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு அவ் வாறு செய்தான். தற்காப்பென்பது மிருகாதிகளிடத்து முண்டு" எனின் — "தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு ஓடியொ ளித்தாற் போதாதோ; காணாத வேறொருவனைப்பற்றிய நினைவு ஏனுண்டாகவேண்டும். மிருகாதிகள் திடுக்கிட்டுப் பயந்தோடுகின் றன. விலங்கு வேறொரு புருஷனைப்பற்றி நினைக்கின்றதா? நினைந்து வழிபடுகின்றதா? பின்னர் மாந்தர்க்கேனவ்வித உணர்ச்சி யுண்டாக வேண்டும்! "தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட் டப்பேருணர் வுண்டாயிற்று" என்பது பெரிய வுண்மைதான். எல்லாமாந்தர்க ளும எல்லாக்காலத்திலும் கடவுளொருவ ருண்டென்றுணர்ந்து வழிபட்டு வந்தார்கள். பெரும்பான்மையோராவது வழிபட்டு வரு கின்றார்களென்பது ஸித்தம். ஏனவ்வாறு கொண்டார்கள்? பயத்தி னாற் கொண்டார்கள்; மூடத்தன்மையினாற் கொண்டார்கள்" என்பது 'ஏன் கொண்டார்கள்' என்பதற்கு விடையாகாது. கேட்டதையோ அல்லது கண்டதையோ கேட்டபடியே அல்லது கண்டபடியே கொள்வதைவிட்டுக் கண்டதிலோ அல்லது கேட்டதிலோ ஒருவ ரையோ அல்லது பலரையோ நுழைத்து ஏன் பற்றினார்கள் என்பது

தான் கேள்வி. இதற்குத் தகுந்த விடைகாணின், ஈச்வரேச்சை வேண்டியதா, வேண்டாததா, நியாயமா அநியாயமா வென்பதற்கு விடை கண்டுவிடலாம். வேறொருவனைப்பற்றி நினையாமலும், அவ் வேறொருவனை வழிபடாமலுமுள்ள விலங்குகளைக் குறுக்கே கொண்டுவந்து போடுவது சரியன்று. பயத்தினாற் சிலர் பற்றியிருப்பின், வேறு சிலர் அற்புதவானந்தக காக்ஷியையும், அழகையும் பெருமையையுங் கண்டு மனங்கரைந்தன்பினாற பற்றியிருக்கலாம். பயந்து ஓடித்தன் தாயினது முழந்தாளைப பற்றுவதுமுண்டு. ஆநந்தத் தாலோடி கட்டித் தாயைததழுவி சந்தோஷிப்பதுமுண்டு. பயத்தி லிருந்து காப்பாற்றுந் தாயே ஆநந்தத்திற்கு முறைவிடம். பயம் காரணமாயிலென்? - அன்பு காரணமாயிலென? புகுமிடம் வேறொரு காரணக்கடவுளென்றேன் கொண்டார்கள் என்பது தானுரைக்கத் தக்கது.

இனியுண்மையாதெனின், "தன்னுண்மை தலைப்பட்டவுடன், அதாவது தானிருக்கிறேனென்னுஞ் சிறிது ஞானமுண்டானவுடன பரிதிருச்யமான விபபிரபஞ்சம தோன்றுகின்ற காரணத்தாற் றன்னை யறியாமலே ஆன்மாவின்கண்ணோர் நிகழ்ச்சி அதாவது ஒரு கேள்வி யுண்டாகின்றது. இந்நிகழ்ச்சியே கடவுளைப் பற்றிய வுணர்ச்சியாகும். இன்றேல வியப்புண்டாகக் காரணமில்லை வியப்புண்டாகுமிடத்தில் ஒருவனது சாமர்த்தியங்கொள்ளப்படும். இவ்வியப்பு அல்லது உணர்ச்சிதான் "கடவுளைப்பற்றிய உணர்ச்சி". இவ்வுணர்ச்சியே வூகத்தினாற்றிருடீகரித்துப் பலபல சமயங்களாய் நிலவியது. இதுதானுண்மை. தற்காலத்தில் மாந்தரிற் பலரிக்கேள்விகளைவாய் விட்டுக்கேட்காவிட்டாலும், மனதிலுணாந்து, அக்கேள்விக்கேற்பபல பலமதங்களைத் தங்கள் பெற்றோர்களும, தேசத்தார்களும கொண்டிருப்பதால் அவவுணர்ச்சிக்கேறபச் சரேலென்று அவ்வம்மதங்களைச் சிரமமின்றி யப்படியப்படியேபற்றி யொழுகுகின்றனர். இக்கேள்வியைக்கேட்டா, மாந்தரெல்லோரும மதங்களைபபற்றுகின்றனர் என்று சந்தேகிக்கவேண்டாம். தனக்குமிவ்வித பிரபஞ்சத்திற்கு முள்ள ஒருவிதத் தொடர்பை யுணர்ந்தபின்னரே பற்றுகின்றனர் என்பது ஸத்தியம்.

இவ்வுணர்ச்சியின் சொரூபத்தை யொருவாறாகிப்பாம். இவ்வுணர்ச்சி எங்கிருந்துண்டாயதெனில் "ஆத்ம சொரூபத்தினின்று மென்பது" ஸத்தியம். கேவல மிருகத்தன்மையாகிய உண்பது உறங்குவதினின்றுந் தாண்டி அறிவறியுந்தன்மை யடைந்தவுடனே, ஒவ்

வொரு மாந்தர்க்கு மிவ்வுணர்ச்சி நிகழ்கின்றது. நாஸ்திகர்களுங் கூட எங்கும் நீலநிறமாயிருக்கு மாகாயத்தில் பல்கோடி நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கும்போதும், பூரணசந்திரன் பிரகாசிக்கும்போது மதனழகைக் கண்டு ஆ! ஆ!! என்ன அழகிது, என்ன ஆநந்தமிது என்று எக்காரணத்தைக்கொண்டு தம்மையறியாதுருகி யவ்வானந்தத்தில் அமிழ்கின்றார்களோ அதேவுணர்ச்சிதான் இங்கும் நிகழ்கின்றது. இக்கேள்வியை ஒவ்வொருவனுடைய ஆத்மாவும் கேட்கின்றது. அதற்குளிடையையு மொருவா றுணர்கின்றது. இதனை வேதமானது [illegible] ||" — "ஏ! ஸர்வசாமர்த்தியமுடையவனே கன்றுகள் தாய்ப்பசுவைத்தொடாவதுபோல இவ்வுலகத்திற்கீசனான விண்ணிலுறைநின்னை வணங்குவோம்" என்றது. இவ்வாக்கியம் கர்மகாண்டத்தின் மந்திரியிலும், ஞானகாண்டமா முபநிஷத்திலுமுண்டு.

பரிதிருச்யமான இவ்வுலகத்தில ஆரம்பித்துவிட்ட முடிவிட மென்பனவின்றி எங்கும் பரந்தவிண்ணையும், அதில் நக்ஷத்திரங்கள் பல்லாயிரங்கணக்காய்ப் பிரகாசிக்கவும், சந்திரசூரியர்கள் மனதிற கெட்டாதபொலிவுடனுமொளியுடனும் பிரகாசிக்கவும், கரையென்பதுதட்டாமல் நீலநிறத்துடன் வெகு கம்பீரமாய்ப் பரவிநின்றமகா சமுத்திரங்கள், உயர்ந்தபனிமூடும் மலைகளிவைகளைக் கண்ணுறும்போது தனதுசிறுமையுமவைகளின் பெருமையுந்தோன்ற வுணர்கிறான். ஒரோர்கால் பச்சைப்பசேலெனற பசும்புற்றரைகள்கூட வென்னைமறக்கச்செய்கின்றன. இவ்வற்புதவானந்தக் காக்ஷியானது தோன்றவே ஓருணர்ச்சியுண்டாகின்றது. இவ்வுணர்ச்சி அல்லது அகமகிழ்ச்சி அல்லது வியப்பு (அதைஎப்பேரிட்டழைப்பினுஞ்சரி) என்னை யிறைவனிடந் தூண்டுகிறது. அவ்வுணர்ச்சி நிகழுங்காலத்தில் யான் தர்க்கிப்பதின்று. காரணந்தேடுவதின்று ஊகிப்பதின்று. குழந்தைதாயைப்பற்றுவது தர்க்கித்தா? காரணமுணர்ந்தபின்னரா? இவ்வற்புதவானந்தத்தையென்று மறுப்பேனோ அன்றகாலத்திலெனக் கானந்தமும். "நீசாவாய்" என்று கூறும்போது எனக்குத்துக்கமு முண்டாகின்றது. எது எனக்குத்துக்கத்தை விளைப்பதோ அது வெனக்கு ருசிக்காததாய், எனக்குப் பொருந்தாததாய், அதாவது என்னியற்கைக்கு விரோதமுள்ளதாய், அதாவது பொய்யாய் இன்மையாய் ஒழியும். எதுவெனக்குப் பொருந்தியதோ அதுவுண்மையாகும். அதுவே என்னியற்கைக்குப் பொருந்தியதாகும். அக்கா

லத்தில் "வாஜாஹ்மதஹாஹவஸ்ய மதயா கல்பிதஸ்ய ச, ஹாகொ ஜீவஃ ஸவிஜேயஃ ஸவாநந்த்யாய கல்பதெ." வெகு சிறுமையா யுள்ள ஜீவன் "ஆநந்த்யாய"— (Eternity) முடிவென்பதின்றி மகிழும் என்ற உபநிஷத்தின் காம்பீர்யந்தலைப்படுகின்றது. இத் தகைய வுணர்ச்சியே ஈச்வரனைப்பற்றுவதாகும்.

உணர்ச்சி சென்றவழியே "யூகமுஞ்செல்லும். உணர்ச்சியின் வழியிற செல்லாத தூகமுமன்று. (அது யாதாயிருக்குமோ அதற்குப் பெயரென்னவோ) உணர்ச்சி சென்றவழியே யூகமுஞ் செல்லுமென் றோம். இனியூகமெவ்வாறு நிர்த்தாரிக்கின்ற தென்பதை யாலோசிப் பாம.

உணர்சசியா லுணர்வது போலவே அறிவால் ஆலோசிப்பதும் மாநதரிடத்தமைநத சக்திவிசேடமேயாம. உணர்சசியைப்போலவே யிதுவுமியறகையிறபொருநதிய தொன்று. விலங்குகட்கும் மாநதர்கட் க்குமுள்ள வேற்றுமையாவும் இவ்வூகமெனுஞ் சக்திவிசேஷமொன்று மாநதரிடத்தமைந்த காரணத்தாலேயேயாம். எந்தவிலங்கு புண் ணியபாப மினைத்தெனவுணருமம? எநதவிலங்கு நன்றிது தீதிதென்று உணருமம? எந்த விலங்கு அரசுரிமை நாடும? எநத உயர்தர விலங்கு "நீதி நூறறெரிக்கும"? விலங்குகட்கெனச் சட்டங்களுண்டோ? நியாய சாஸ்திரங்களுண்டா? மற்றெதுதா னுண்டு? இப்பகுத்தறிவென் னும் பண்பால சிருஷ்டிவர்க்கததுற றலைமையெய்தினவனுக "மனித னன்றோ" பிரகாசிக்கிறான். இங்ஙனமஊன்றி விசாரிக்குஞ் சக்தி மானுடரித்துச் செயற்கையாலமர்நததா? இயறகையிலமர்ந்ததா? எனின் இயற்கையிலமர்நததைச் செயற்கையில் விருத்திசெய்யலா மன்றி, இயற்கையிலமையாததை விருத்திசெய்யமுடியாது. நூற்க ளும், கல்விச்சாலைகளு மியற்கையிலூன்றி விசாரிக்குங்குணமுள்ள மாந்தர்க்கேயன்றி மற்றைவிலங்குகடகல்ல கணிதசாஸ்திரம், வான சாஸ்திரம் முதலிய அற்புதஅறிவுபயிற்சி நூற்களில் வல்லவன் மானுடனன்றோ? மாநதர்க்குஇயற்கையிலமைந்த அவ்வற்புத வூக சக்தியால், மாந்தர் செய்வது யாதெனின் "இது என்ன, இது ஏன், இது எற்றுக்கு, இதென்னசெய்யும்;" என்பனவாதி வினக்களை வினவுகிறான். இப்படி யொவ்வொன்றையு மூன்றி விசாரிக்குங்கார ணத்தினலேயே இவனையுண்டாக்கிய ஸர்வசக்தியானது உண்பன, உடுப்பன முதலிய எல்லாவிஷயத்திலுமிவனை யுழைத்தே அதாவ தறிவை யுபயோகித்தே விர்த்திக்கும்படி விட்டு ஊகமில்லா விலங்கு

களுக்குப் புல்லையுந் தழையையும் உணவாக்கி அவைகளின் றடித்த தோலகளையே உடையாக்கிவிட்டது கண்டீர். அது மாத்திரமா. இப்பௌதிகத்தன்மையையடக்கி, அறிவையே ஆதாரமாகக்கொண்டு அறிவுநூல்களையே நினைக்கவும்பேசவும் வல்லவனுயிருக்கிறுன். அறிவாற்பெற்றபய னறிவுநூற் பழகுவதன்றி வேறுயாதென்பேம்! "அறிவறிவதறிவே" என்றுர்பிறரும.

இத்தகைய ஆழ்ந்து அறியும் கூர்நது யோசிக்குங் குணத்தாலொவ்வொருமனிதனும் "யாமார் எமக்கிவ்வுடலேது" என்ற பெருங் கேள்விகளிலிறங்குகிறுன். இப்படி யிறஙகுவதினுலேயே அறிவினுலிவைகளைச் சோதித்து முடிவுகாணலாமென்பது ஸித்திக்கும். அறிவுடை யொருவனுக்கு அறிவின் பயிற்சி, அறிவின் முயற்சியினுலடையத்தக்க வின்பமே வின்பமாகும. இவவின்பததிறகல்லவா அறிஞர்களும அன்பர்களும் பாடுபட்டனா.

இவ்வா றெத்தன்மையிலுங் காரியத்திற்குக் காரணங்கண்டுபிடிக்க வல்லஇவன் இப்பிரபஞசத்தையுநதன்னையுங்கண்டு காரணந் தேடாதொழிவானே! அவவாறு "காரியத்தைக்கண்டு காரணத்தைத் தேடுமேறிவு இவன்பாலமையாதிருந்தாலன்றே" இவனவ்வாறு கேட்பதினின்று மொழிவான. அபபோதிவனை யிநத பிரயோசனமற்ற அலுவலினின்று ஒழிநது நில்லென்றெருவரு முரைக்கவேண்டுவதில்லையே!!! ஏன்? அநதஞானமே யில்லாதபோது யாரெடுத்துரைக்கநேரும்!

ஆழ்நது யோஜிக்குமறிவினு லிபபிரபஞ்சமான காரியத்தைக் கண்டதும் காரணமுண்டோவெனச சோதிக்கின்றுன். சோதிக்கும்போது பலவுண்மைகளையறிகிறுன். முதலமுதலில தேகத்தையே பார்ப்போம்: கண்ணென்றை யெடுத்துக்கொள்வோம். இக்கண்ணினமைப்பைப் பாருங்கள். படமபிடிபபவனை (Photographer) க்கேட்டால் உருவமமைவதறகு வேண்டியவைகளை யெடுத்துரைப்பன். படம்பிடிப்பவன் படம்பிடிக்கும் மூடுபெட்டியொன்றையும், ஒளிகளைபிடிக்கும் கண்ணுடிகளையும்,மற்றுமுள்ளகருவிகளைக்கொண்டு தூரத்திலோ சமீபத்திலோ ஒருவாறு திட்டஞ்செய்து உருவமெடுக்கிறுன். இவ்வாறு கண்ணில் ஒளிகளைச் சிதறவிடாது வாங்கும் இருபக்கமு மூடிகளையொத்த விமைதோல்களைக்கொண்ட கண்ணுகியபெட்டியும்அதிலடங்கிய ஒளிகளை யேற்கும் வளைந்தகண்ணுடி (Chrystalline lens) போன்ற (Aqueous humour,) எனப்பட்ட ஒரு மினி மினிப்புச் சதையும், (Vitreous humour) என்று சொல்லப்பட்ட உருவமைக்

கும் கண்ணுடி (Refracting lens) யும் Retina என்னும் விழி Ground glass என்று சொல்லத்தகுந்த ஒருவகைக் கண்ணுடி முத லியவைகளுடன் இருபக்கங்களிலுள்ள கண்ணின் போர்வைகள் தூரத் திலிருக்கும் வஸ்துக்களையும், சமீபத்திலுள்ள வஸ்துக்களையும் காண்ப தற்குதக்கவாறு விரிந்தும் குவிந்தும் வர்த்திக்கின்றது. உள்ளிருக்கு மாத்மாவே படம்பிடிப்பவன (Photographer) ஒரு உருவமமைவ தறகுப் படம் பிடிப்பவன் எவ்வளவு கருவிகளைக்கொண்டிருக்கிறுன். இவ்வாறே ஓசையைக்கேட்கும் காது மத்தளத்திற் கமைந்த பூச்சு களைப்போன்று சில பூச்சுகளையும் கொண்டது இப்படியொவ்வொரு இந்திரியங்களும், மற்ற எல்லா வுறுப்புகளும எவ்வளவு திறமையான வேலைப்பாடு னமைந்திருக்கின்றன. மலையிலருவிகளோடி நதிக ளாகி வழிவிட்டுக் கொண்டதைபபோல விவ்வமைப்புக்களைச்சொல்ல முடியுமா. எவ்வளவு முனயோசனையுடனும, கூாந்தபுத்தியுடனும், கார்யாகார்யந்தெரிந்த ஒரு பேரறிவாலிது விளைந்திருக்கவேண்டும். ஆண்பெண்ணமைப்பும் மற்ற கருவிகளினமைப்பும. ஆஹா! இதை விட வேறு வியப்பு என்ன விருக்கின்றது. அந்தோ! இவைகளை எவன் பிரயோஜனத்திறகாக அமைக்கப்பட்டனவோ அவனையே யில்லை யென்று வேண்டுமென்றே சுழலில வீழ்ந்து மயங்கி மடிகின்றவர் காணப்படாத கடவுளை மறப்பது ஆச்சரியமன்று!!!

"The adaptation of means to an end is the mark of Intelligence"

இன்னபடிதான் பியற்றப்பட வேண்டுமென்று முன்னுணர்வுடன் அதாவது ஒரு உருவங்காணப்பட வேண்டுமானுல இவ்வளவு கருவி களின்னின்னவழியாயமைக்கப்பட வேண்டும என்று முன்னுணர்ந்தே யல்லவா எல்லாம் வல்லபேரறிவுள்ள ஓர் சக்தியமைத்திருக்கவேண் டும். இவ்வளவு பேரறிவு நிகழத்தக்க ஓர் அற்புதச் செயலைக்கண்டும் நாமப்பேரறிவை நம்பாவிடின், சமயலறை, ஸ்நாநசாலை, முதலியபல விடுதிகளமைந்த ஒரு கிரகத்தைக்கண்டு, போஜனம், ஸ்நாநம் முத லியவைகளைசசெய்யும் புருஷனுடைய வஸதிக்காகவே, இவைகள் அமைந்ததென்றுணரும்புத்தி எற்றுக்குண்டாயிற்று? அதைப்போல வே ஒருவனதுபார்வை, கேள்வி, நினைப்பு, முதலியவைகளுக்காகவே கருவிகாணங்கள் அமைந்தன. அவன் குடியிருக்கும்பொருட்டே அக் கிரகம் ஒருவனுலமைக்கப்பட்டது போலவே, இவ்விசித்திர வமைப் புள்ள தேகமும் அமைக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஆயினிவ்விட்

டைக்கட்டினவனை நான் காண்கிறேனே. இறைவனைக்காணவில்லையே யெனின், காணவில்லையே யென்று மாத்திரங்கூறலாமேயன்றி, காணுததாலில்லையென்று கூறுதல்பொருந்துமோ! காணுவிட்டாலும் இவ்வாறமைத்த சக்தியொன்றுளதுயென்றுநாங்கொள்வோமாணுல் அஃது பேரறிவுடையது, பேராற்றலுடையதுஎன்று நாங்கொள்ளவேண்டும். இப்பிரயோஜனத்துடன் அமைந்த இவ்வமைப்பையும், அப்பிரயோஜனத்தை யடைந்தனுபவிக்கும புருஷனையுங்கண்டும் பிரயோஜனத்தை முன்னுணர்வுடன் புரிந்தவஸ்துவை யில்லையென்றுவது, அல்லது குருட்டுச சக்திகளொன்றோடொன்று முட்டிக்கொண்டு இவ்விதவமைப்பை நிகழத்தியதென்று கூறுவது நாம்வேண்டுமென்றே கண்ணைமூடிக்கொண்டு ஒரு வஸ்துவைக் காணமாட்டேனென்று கூறுவதை யொக்கும். அவவாறுரைப்பது அறிவைப்பெற்றயாமவ்வறிவின் பிரயோஜனத்தை யிழப்பது போலாம்.

இனிக்கடவுளைக் கண்ணுறக் காணவில்லையே என்றவாசங்கையைப்பற்றிச் சிறிதாராய்வாம். ஊன்கண்ணுக்கு விஷயமாகாததெல்லாமில்லையென்று கூறுவதாயின் அபபோது அனேகவஸ்துக்களை நம்பாமலிருக்கவேண்டிவரும். காற்றென்றிருப்பதை நாம் ஏன் நம்பவேண்டும். அஃதோ கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லை ஏன் அஃதிருப்பதாகநம்பவேண்டும். நம்மேல் காற்றடிபபதை ஸ்பர்சததாலுணரவில்லையோவெனின், கண்ணுக்கு விஷயமாக வில்லையே? மாமுதலியவைகள் அசைவதைக் கண்டோமேயெனின் காற்றினது காரியமாகமரமசைவதைக்கண்டோம என்பதுண்மையே. ஆனுல் காற்று கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லையே? அதனுல் கண்ணுக்கு விஷயமாகாத காற்றை எவ்வாறு நாடுவது? இனியாம வீணை வாசிக்கக்கேட்டேம். அதனுடலம் புளகாங்கிதமாகிச் சந்தோஷமடைநதேம. வீணுகானத்தைக் கண்டோமா? அது எமமை இன்பததாழததுவாரனை. ஐம்புலன்களுககு விஷயமான சுவையொளியூறோசை நாறறமென்பவைகளில் ஒன்றுக்கு விஷயமாவது மறறென்றுக்கு விஷயமாவதில்லை. இதனுல் ரூபமொன்றையே கிரகிக்கும் கண்ணிற்கு வேறு சில விஷயமாகாததினுல் அவையில்லையென்றெவ்வாறு கூறலாம். ஐம்புலன்கள் நிற்க, ஒன்றும் ஒன்றும் இரண்டென்றேன். ஒரு முக்கோணத்தின் மூன்று மூலைகளுஞ் சேர்ந்து சரிமத்தியில் நேராக வெட்டுண்ட இரண்டு கோடுகளினுலாய நான்குமூலை களிலிரண்டு மூலைகளுக்குச் சமானமென்றெண்ணினேன். இஃது ஐம்புலன்களுக்கும் விஷயமாவதில்லை. இவ்வாறே அங்ககணிதம், பீஜகணிதம் மற்றெவ்வகை அளவை

கள் ஆகிய இவைகளுண்மை யென்பதற்குத் தடையென்ன. இஃது கேவலமந்தக் கரணங்களின் வியாபாரம். அன்றியும் நான் ஒருவனைக் காண்கிறேன். காணும்போது அவனுடைய ரூபம் என்கண்ணுக்கும் அவனது சப்தம் காதுக்கும், அவனது ஸ்பர்சம் என் உடலுக்கும் விஷயமாகின்றன. நான் பிறர் எண்ணமறிதல் முதலியஸூக்ஷ்மஅறிவுவிஷயங்களிற் பயின்றிருப்பின், அவனது மனோஎண்ணங்களைச் சொல்லவல்லேன். அவ்வாறு சிலர்சொல்லக் கண்டிருக்கிறேன். இதை மனோவியாபாரம் அல்லது அறிவின் வியாபாரமென்னலாம். அவ்வுடலைத்தாங்கிய சேதனனை நான் காண்கிலேன். ஏன் காணவில்லை. இஃதவன் குற்றமுமன்று. என் குற்றமுமன்று. "சேதனன்" கண்ணிற்கு விஷயமாகான் "ந்தைவாயழு அக்ஷ—ஷா ம—ாஹ ஃ நாவமெ ரிஜி—யெரவி। உநமெஸவ—ஃவெந உஷாநாதூ வஸீயதெ" என்ற வசனப்படி இந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாகாத ஜீவனை எவ்வாறு அவ்விந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாக்குவது. சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸகந்தாதிகளும் கண், காது, முதலியவைகளும், சேதனாத்மாவுக்கு விஷயமாகும. சேதனாத்மா இவைகளுக்கு விஷயமாகாது. இவ்வாத்மாவே கண்முதலியவைகளுக்கு விஷயமாகாதாயின், பரமாத்மா எவ்விதமாக கண்ணுக்கு விஷயமாவன். "ஃபொஉபஉயிதா ஆதூ தவஃஉபஉயிதா பிவஃ"— "காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டு முளம்போற், காணவுளத்தைக்கண்டு காட்டலின்" என்று சிவஞானபோதம போதிக்கின்றது. முழுதும் பார்ப்பவனை முழுதும்அறிபவனை எவ்வாறுஇந்திரியாதிகளுக்கு விஷயமாக்குவது.

"கெநகஂ விஜாநீயாடுஃநெஉஂ ஸவஉஂவிஜாநாதிதஂ கெநவிஜாநீயா திஜ்ஞாதாரஉமெகெந விஜாநீயாக் நஉஃஷெஉ உஷாரஂவெ மெஃ நஶ—தெஃ ஶ—ாதாரஂ ஶ—ணயாக் நஉதெஉஉஂ தாரஂ உநீயாந விஜ்ஞாதெவிஉஜ்ஞாதாரஂ விஜா நீயாகஷத கூதூாஸவஉாஂ தரொ" எவனுலிவைகளை யறிகிறுேமோ அவனை எவ்வாறறிகிறது. எல்லாமறிபவனை எவ்வாறறிவது. கண்ணின்காக்ஷியைக் காண்பவனை எவ்வாறு காண்பது. செவியின் கேள்வியை கேழ்ப்பவனை எவ்வாறு கேழ்ப்பது. மதியின் நினைவை நினைப்பவனை எவ்வாறு நினைப்பது. அறிவின் அறிவை அறிபவனை எவ்வாறு அறிவது. "அவ்வாத்மாவே எல்லாவற்றிலுமுள்ளான்" என்று பிருகதாரணியம் கூறிற்று. இவ்வுண்மையை ஸ்ரீமாணிக்கவாசகசு

"நினைப்ப தாக சிந்தை செல்லு மெல்லை யேய வாக்கினாற்
றினைத்த னையு மாவ தில்லை சொல்ல லாவ கேட்பவே
யனைத்து லகு மாய நின்னை யைம்பு லன்கள் காண்கிலா
வெனைத்தெ னைத்த தெப்பு றத்த தோந்தை பாத மெய்தவே."

என்றுபதேசித்தார்.

பின்னவனை யெவ்வாறுதான் காண்பது? "அத ஹைநமுஷஸ்தஶ்சாக்ராயண: பப்ரச்ச யாஜ்ஞவல்க்யேதி ஹோவாச யத்ஸாக்ஷாதபரோக்ஷாத் ப்ரஹ்ம ய ஆத்மா ஸர்வாந்தரஸ்தம் மே வ்யாசக்ஷ்வ" என்று யாக்ஞவல்கியமுனிவரை ஸர்வத்திலுள்ளிருக்கும் பரமாத்மாவை யருளிச்செய்கவென்று சாக்கிராயணர் கேட்டகாலையில் "நத்ருஷ்டேர்த்ரஷ்டாரம்பஶ்யே:" என்று ஆரம்பித்து "நவிஜ்ஞாதேர்விஜ்ஞாதாரம் விஜாநீயா ஏஷத ஆத்மா ஸர்வாந்தர:" காக்ஷியைக்காணுமொருவனை எப்படிக்காண்பது. அறிவையறியு மறிவுடையானை எவ்வாறு அறிவது - அவன் "ஸர்வாந்தரன்" (எங்குமுள்ளான்) என்று விடை பிறந்தது. இதில் "ஸாக்ஷாத் அபரோக்ஷாத்பிரம்மய ஆத்மா ஸர்வாந்தர:" என்றபகுதியால் ஸர்வாந்தரனுயுள்ள பரமாத்மாவான பரப்பிரமம் அபரோக்ஷத்தாலறியத்தக்கதென்று வெளியாயிற்று. பரோக்ஷஞான மெனில் இந்திரிய துவாரா அறியுமறிவாகும். அபரோக்ஷஞானமெனில் அறிவிலூறுமன்பினால் (அவ னருள்தன்னை) விழுங்கிக்கொள்ளத் தானனுபவிப்பது. இதையே "ஸர்வமாத்மைவாபூத்தத்கேநகம்ஜிக்ரேத்"

எ6

தாரம் அரே கேநவிஜாநீயாத்" என்று "எல்லாமாய்நின்று எல்லாவற்றையுமபார்த்து, அறிந்துநிற்கும் பேறறிவாளனை எவ்வாறறிவது என்றது, உபநிடதம். "ஸர்வமாத்மைவாபூத்" என்றதையே மணிவாசகப்பிரான் "அனைத்துலகு மாயநின்னை யைம்புலன்கள் காண்கிலா" என்று திருவாய்மலர்ந்தார். அபரோக்ஷத்தினாலேயே யறியத் தகுந்தவன் பிரானென்பதை,

"புணர்ப்ப தொக்க வெந்தை யென்னை யாண்டு பூண நோக்கினாய்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக வன்றி தாக வன்புநின் கழற்கணே
புணர்ப்ப தாக வங்க ணாள புங்க மான போகமே."

என்று மாணிக்கவாசகமூர்த்தியே யெடுத்திசைத்தார். "ஹைதத்வதேஶ்ரூம் யதஸ்த்வரோக்ஷம் ப்ரவக்ஷதே" என்றும், "அபரோ

க்ஷாவாந்: ப்ரோக்தாநாஷ்டாநா ஹ்ருதிஷ்டி" என்றும் பெறப்பட்ட திவ்வியாகமவாக்கியங்களால் ஹேதூபதேசாதிகளால் பெறப்படுவது பரோக்ஷமென்றும், "அன்பினாலவனை யன்புமயமாயிருந்தனுபவிப்ப தபரோக்ஷமென்றும் பெற்றோம்.

இவ்வுண்மையே சிவஞானபோதத்தில் "அஸத்ஸம்வேத்யமஸ்தா வோ ஸத்ஸம்வேஜ்யவிநாஸவேக் | ஸம்ஸோஸத்ப்யாம் ப்ருத்வேக ஜ்ஞேயம் ப்ராஹுர் விதுஷா:" "உணர்உரு அசத்தெனின், உணராது இன்மையின், இருதிறன் அல்லது சிவசத்தாமென, இரண்டுவகையின் இசைக்குமன் னுலகே" என்று 6-ம் சூத்திரத்திலும் "விஸ்வாத் நிஸ்சேஷ்டம்" "ஊனக்கண் பாசம் உணராப் பதியை - ஞானக் கண்ணிற்சிந்தை நாடி" என்று 9 - ம் சூத்திரத்திலும் பெறப்பட்டது. இதனுண்மை யாதெனின், காணுமறிவாகிய தானும் காட்டுமறிவாகிய பேறறிவு மத்துவிதமாய்க் கலந்து புணர்ப்பதன்றி தனித்தனியாய் பிரிந்து நிற்பதொன்றன்று. அற்றாயினும் காணுமறிவு காண்பதேயாகும். காட்டுமறிவு காட்டுவதேயாகும். அதாவது, "ஞாதா" ஞாதாவே, "ஞேயம்" ஞேயமே. இவ்வுண்மையே "வதிவாஸாந்வஸம்ஸ்வ ததக்ஷணக்ஷீ தாநு ஜ்ஞாதா ஜ்ஞாநேந தத்ஸ்வஜ்ஞாதாஸம் ஜ்ஞேயம்ஸம்ஸ்ர ஜ்ஞாநம்வஸாத் நிஷ்டம் தத்வேகவிஷயம்தத் ||" என்றபடி, ஞேய சிவனை ஞாதாவாகிய தன்னி லனனியமா யனுபவிப்பதாகும். தேவிகாலோத்தரத்தில் "நஸ்தூலம் நஸூக்ஷ்மம் ந ஸூந்யம் வோ ஜ்ஞா நேகம் வோ ஜகந்நேகவ்யாபி:" பாசம்போற் ஸ்தூலமுமன்று, பசுவைப் போற் ஸூக்ஷுமமுமன்று, அன்றிச் சூனியமுமன்று, பின்னர் ஜகத்துகெல்லாம் பெரியபந்துவாகிய பதி அறிவொன்றையே உருவாக் கொண்டவன் என்றது. இக்கூற்றையே பின்வரும் வேதவாக்கியங்களும் நிறுத்தும் "நஸம்த்ருஸே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய நசக்ஷுஷா பஸ்யதி கஸ்சநைநம் | ஹ்ருதா மநீஷா மநஸாபிக்லுப்தம் ய ஏநம் விதுரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ||" இவனதுருவம் கண்ணினாற்காணப்படுவதன்று. இவனைக் கண்கொண்டு காண்பதின்று. ஹிருதயத்தினால் யாவர் அறிகின்றார்களோ அவர்கள் அமிர்த ராவார்கள். "ஏஷ || தேவோ விஸ்வகர்மா மஹாத்மா: ஸதாஜநாநாம் ஹ்ருதயே

ப்ரைதி யுக்த: । கேநேஷிதாம் வாசமிமாம் வதந்தி சக்ஷு: ஶ்ரோத்ரம் க உ தேவோ யுநக்தி" எவனால் ஏவப்பட்டு மனம் பற்றுகின்றது - எவனாலேவப்பட்டு வாக்குகள் பேசுகின்றன - இவைகளைச் சேர்த்த கடவுள் யாவன்? "ஶ்ரோத்ரஸ்ய ஶ்ரோத்ரம் மநஸோ மநோ யத்வாசோ ஹ வாசம் ஸ உ ப்ராணஸ்ய ப்ராண: சக்ஷுஷ: சக்ஷு:" அவன் கண்ணுக்குக் கண், செவிக்குச் செவி, பிராணனுக்குப் பிராணன். "ந தத்ர சக்ஷுர்கச்சதி ந வாக்கச்சதி ।" அங்கு கண் செல்லாது, வாக்குகள் செல்லாது. "யச்சக்ஷுஷா ந பஶ்யதி யேந சக்ஷூம்ஷி பஶ்யதி । ததேவ ப்ரஹ்ம த்வம் வித்தி நேதம் யதிதமுபாஸதே" (கேநோபநிஷத்) கண்ணினாலெதைக்கண்டாமோ அது பிரமமல்ல, எவனால் கண்காணுமோ அது பிரமம். "த்ருஶ்யதே த்வக்ர்யயா புத்த்யா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்மதர்ஶிபி: ।" (கடோபநிஷத்) கூர்ந்த புத்தியினால் நுண்ணறிவாளர்களால் அறியப்படும். "தமாத்மஸ்தம் யே(அ)நுபஶ்யந்தி தீரா: தேஷாம் ஶாந்தி: ஶாஶ்வதீ நேதரேஷாம் ।" ஆன்மாவிலுறைபவனை எவர் காண்கிறார்களோ அவர்களுக்கே சாந்தியுண்டாகும்.

"திவ்யே ப்ரஹ்மபுரே ஹ்யேஷ வ்யோம்ந்யாத்மா ப்ரதிஷ்டித: । தத்விஜ்ஞாநேந பரிபஶ்யந்தி தீரா: ஆநந்தரூபமம்ருதம் யத்விபாதி ।" பிரமபுரத்தில் ஆகாயத்தில ஆன்மா தங்குகிறான். அதை புத்திமான்கள் விசேடித்த அறிவினாற் காண்கிறார்கள்.

"ஹிரண்மயே பரே கோஶே விரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்கலம் ।"

நிஷ்களமான பரப்பிரமம் இரண்மயமான இருதயகோசத்திற் காணப்படும்.

"ஏவமோங்கார ஆத்மைவ ஸம்விஶத்யாத்மநாத்மாநம் ய ஏவம் வேத ய ஏவம் வேத ।"

ஆன்மாவே ஆன்மாவினால் எல்லாவற்றிற்கும் புகலிடமாகிய பரமான்மாவில் நுழைகின்றது.

"தஸ்மிந் யதந்தஸ்ததுபாஸிதவ்யம் ।"

உள்ளிலிருப்பது பாவிக்கத்தக்கது.

"தஸ்மிந்யத³ந்தஸ்தத³ந்வேஷ்டவ்யம் ||"

உள்ளிருப்பது தேடத்தக்கது.

"ஸாத்மா ஜ்ஞேய நித்யோ போ³த⁴ஸம்ஸ்த²: |"

என்று மான்மாவிதுறைபவனை அறியத்தகுந்தது.

"ஸூக்ஷ்மம் தத³நந்தமலம் பரமநேகம் ஸத³க்ஷரம் ஸர்வாதாரம் நாமயம் த்⁴யேயம் | ஸாத்³வைகக³ம்யமஜம் ஶிவதத்த்வமாஹு:"

எண்ணத்தால் அடையத்தகுந்த சிவதத்வம் ஜடமன்று, வெகு சூக்குமமானது.

"ஸாத்⁴யம் ப்ராஹ்யம்" எண்ணத்தாலடையத்தகுந்தது. எனப் பல வசனங்களெழுந்தன.

இதனாற் பெறப்பட்டது யாதெனின், கண்ணினாற் சில வஸ்துக்களினுண்மையை யறிகிறோம். காதினாற் சில வுண்மைகளை யறிகிறோம். கண்ணாற் காணத்தக்க வுண்மைகளைக் காதினா லறியமுடியாது. அவ்வாறே மனதினா லறியத்தகுந்த வுண்மைகளை இந்திரியங்களா லறியமுடியாது. திரஷ்டாவாகிய வான்மாவைக் கரணாதிகளா லறியமுடியாது. ஆன்மாவை யதன்றன்மையாகிய அறிவினா லறியலாம். அறிவினாலறியவேண்டிய வொன்றை இந்திரியங்களா லறிய முடியவில்லையேயென்று கூறுதலடாது. எதனெதன்றொழில்களெதற்கமைந்ததோ அவ்வாறுதான் 'நடக்கும். ஸ்வச்சமான அறிவானது கடவுளைப்பற்றவும், அவனைப்போற்றவும், "ஸர்வேச்வரன்" என்றுசொல்லவும், மனந்தாழவும், இவ்வுடலையே மறந்துன்னதநிசையினிற்கவும், தன்மைவாய்த்து அப்படியே தொன்றுதொட்டுப் பலகோடி மாந்தர்க ளவனை வழிபட நூல்களையும், கோயில்களையும், குரு சிஷ்ய பரம்பரைகளையுங்கொண்டு குணப்படுகின்றார்கள். பலவித நியாயங்களும் பலவித ஒழுக்கங்களும், பலவித அன்பைக்காட்டு மறச்சாலைகளு மவ்வொருவன்றன்னையேபற்றி இவ்வுலகில் ஆதிகாலமுதல் நிகழ்கின்றன. மதங்களினாற் சில கேடுகளுண்டாயிற்றென்று சிலமாந்தர் கூறுவ தவர்களறியாமையையே தெரிவிக்கின்றது. ஒருமதஸ்தன் வேறொருமதஸ்தனைக் கொலைச் செய்யும்போதும், வருத்தும்போதும், கடவுளையும், மேனோக்கங்களையும் வேண்டுமென்றே கைநழுவவிட்டு இவ்வுலகவாழ்க்கைக்கும், செல்வாக்குக்கும், அரசுரிமைக்கும், ஆற்றலுக்கும் இரத்தவெறிக்கு மடிமை

யாகித் தீயகுணங்களுக்குத் தாஸனாகிப்புரிந்தார்களேயன்றி வேறல்ல. இவ்வுண்மையை யறியமாட்டா மாந்தர்களே கடவுளையும், கடவுளைப் பற்றிய மார்க்கங்களையுங் குறைகூறுவார்களென்க. கடவுளுண்டெனு ஞானத்தால் என்றும் நன்மைகளே விளைந்தன. விரிக்கிற் பெருகும். இவ்வாறறிவினாற் கடவுளைப் பற்றத்தக்க தண்டன்மைகளை யிறைவ னெம்மிடமமைத்துளான். அது கெடாவண்ணம் பாதுகாப்பதே எம் முக்கியச்செயலாகும். அவன் அறிவிததாலன்றி யறியாவுளங் களாகியயாம் அவனை அன்பினா லறிவிற பற்றுவதன்றிக் கண்ணுக்கு விஷயமாகும் கல்கட்டைகளைப்போன் றெவ்வாறு காண்பதாகும்? எம்மிலந்தர்ப்பூதமாய்நின்று எம்மை எமக்குக்காட்டு நாதனை சுட் டற்ற சுகாதீத நிலையிலே யனுபவிப்பதன்றி எமமாற் சுட்டி யறியப் படும் பாசஜாலங்களைப்போல எவ்வாறறிவது? ஓர்கால் பிரமசமா ஜத்தலைவராகிய "ராஜாராம் மோஹனராய்" என்பவர் கல்கத்தாவி லிருந்தகாலையில, ஒருத்ஸவத்திற் பல இந்துக்கள் விக்கிரகங்களைத் தூக்கிசசெல்லுஞ் செய்தியை யவருடைய நண்பர்க ளவரது காதிற போட்டபோது, அவர் "ஐயகோவென்று தேமபி யழுதுக் கண்ணீர் வடித்தாராம் மோஸஸ், மகம்மது, நாநக், தயாநநதர் முதலிய வன்பர்க ளிக்காரணம்பற்றியே விக்கிரகாராதனையைக் கண்டு மனம் வெதும்பினார்போலும். இறைவனைக் கண்ணாறகாண விரும்பினோர் இறைவனைப் பாசமாக்க விரும்பினதாகும. அன்னோர் "ஊனக்கண் பாசம், உணராப்பதி" என்பதை யுணர்வாராக.

மரமசைதல் முதலிய காரியத்தைக்கண்டு காரணமாகிற காற்றை ஸ்பர்சேந்திரியத்தா லுணர்வதுபோலவும, தேக மீடுபடல் முதலிய காரியத்தைக் கண்டுக் காரணமான இனிய கானத்தின் செய்கை யீதென்று செவியினாலுணர்வதுபோலவும், மிகவும் விசித்திரவமைப் பாகிய காரியத்தைக்கண்டு, இன்னின்ன திவ்வா றமைக்கப்படவேண் டுமென்று முன்னுணர்நதமைத்த காரணனை முதல்வனைச் செவ்வறி வினாற் பற்றுவோம். புத்திமானாகிய வொருவனாலேயே முன்னுணர் ந்து நடத்தவேண்டியவைகளை நடத்துவதைக் கண்டிருக்கிறோம். எமக்குப் புறம்பேயுள்ளவைகளை யிந்திரியாதிகளாற் கண்டேம். எமக்குள்ளிருந் தெல்லாவற்றையு மெமக்குக்காட்டும் முதல்வனை அறிவினாலன்றிப் பின் னெவ்வாறுதா னறிவது?

"உலகத்தில் புத்திமானொருவனே இன்னின்னகாரியம் நிறைவே றுமபொருட் டின்னின்னவிதமாகத்தான் செய்தல்வேண்டுமென்ற

முன்னுணர்வுடன் செய்வதைக் கண்ணுற்றேம். அசேதனங்கள் அவ்வாறுசெய்யக் காண்கிலேம்: ஆயி னிப்புத்திமானுந் தேகேந்திரியகாரணங்களைக் கொண்டல்லவோ செய்யக்காண்கிறேம்" எனின் கூறுதும். இவ்வாசங்கையை மிருகேந்திராகமமே "கார்யம் ஶரீரம் கேந கர்த்ருபூர்வம் ஸர்வதஸ் । ஸர்வகேவலதுஷ்டத்ருஷ்டம் கர்த்ருஸாத்யம் ஸர்வஜ்ஞாதிவத்" என வெடுத்திசைத்தது. இவ்வினவை யுற்றுநோக்கின் இறைவன்கண்ணுக்கு விஷயமாகவில்லையே என்று ஏங்கியவன் "இறைவனைப்" பாசப்பொருளாக்க நினைந்தது போன்று, இவ்வாசங்கைநிகழ்ந்ததுவோ னிறைவனைப் "பசு" வாக்க நினைந்தவனுவன். பசு அல்லது ஜீவன் விஷயத்திற்கூட, ஜீவன் தநுவாதிகளைப் பெற்றபின்னர் அதனது சந்நிதியில் உச்வாச நிச்வாசம, நிமேஷோன்மேஷம, முதலிய பலதொழில்கள் பிரயதனமின்றி நிகழ்வதைக் கண்ணுற்றேம். மற்ற தசேந்திரியாதிகளாற் செய்யப்படுவனவற்றைமாத்திரம் கருவிகாரணாதிகளைக்கொண் டியற்றுகின்றதென்றுணர்ந்தேம். இவ்வாறு ஜீவனுக்கு ஏற்பட்டகாரணந்தான் யாதோவெனின், முன்னரே யாங் கூறியவாறு "ஆத்மா மலாவிருதன் அம்மலத்தைச் சேதிக்கும்பொருட்டும் அதனிச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்கும்பொருட்டுஞ் சில ஸூக்ஷ்ம தத்துவங்கள் சேர்க்கப்படுகின்றன. இன்றேல் ஆத்மாவே யில்லையென்றுசொல்லுந் தன்மையிலேயே நிற்கின்றது. ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில்,

"தத்தஸ்யாயம் கலாயோகஃ பும்ஸாம் வ்யக்த்யர்த்தமிஷ்யதே । யதா விநாயத்தஸ்தேஷாம் ஸம்வித்தந்த்ரம்விஸ்ருதி । தத்ஸம்வித்ஸ்ருக் கலாஸம்ஸ்யாஸ் சைதந்யஸ்வபாவம் விநா । க்ரஹணாஹாவதஸ்தத் க்ராஹகஸம்வித்ஸ்யாஸ்ஸ்ஸிதஃ" என்றும், பராக்கியையில் "கலோத்வலிதசைதந்யஃ வித்யாதர்ஶிதகோசரஃ । ராகேணரஞ்ஜிதஸ்யாபி புத்த்யாதிகரணைர்யுதஃ" என்றும், வாயுஸம்ஹிதையில் "த்ருக்க்ரியாவ்யஞ்ஜிகேவித்யாகலாராகஃ ப்ரவர்த்தகஃ । காலோவச்சேதகஸ்தத்ர நியதிஸ்ஸந்நியாமிகா" என்றும் காலம், நியதி, கலை, வித்தை, ராகமாதி ஸூக்ஷ்ம தத்துவங்களினுலேயே ஆத்மாவிற் காத்மத்தன்மையாகிய சைதன்யப் பிரஸாரமுண்டாயினமை வியக்தம்' இவ்வாறு இத் தத்துவங்கள் சேர்க்கப்பட்ட பின்பு ஆன்மாவினது நிஜஸ்வரூபமான • கிஞ்சிஞ்ஞதை • வெளிப்பட்டது. இக் கிஞ்சிஞ்ஞதைக்குத் துணை சேர்ந்தாலன்றி அதனது இச்சாஞானக்கிரியைகள் முற்றுப்பெறு

வெனக்கொண்டு அந்தக்காரண, ஞானேந்திரிய, கர்மேந்திரியாதிகள் சேர்க்கப்பட்டன. அதனுலிச்சா ஞானக்கிரியைகள் விளங்குகின் றன. எமக்கிவைகளைத் தந்தருளுகின்ற பேரறிவாளவனுகிய ஸர்வேச் வரனுக்கு எற்றுக்கோவித்துணைகள்? அவனது சைதன்யமும் ஜீவசைதன்யத்தைப்போல் மலப்பிணிப்புடையதோ? "மாயைதான் மலத்தைப்பற்றி வருவதோர் வடிவமாகும்" என்ருர் பெரியார். மலமிருந்தாலன்றோ முதல்வனுக்கு மாயையிற் றநுவாதிகளும், அவைகளைப்பெற்ற பின்னர் இச்சாஞானக்கிரியைகளின் நிகழ்ச்சியும் வேண்டப்படும். வாயுசம்மிதையில், மலப்பிணிப்பினுலேயே ஜீவ னுக்கு விஷயங்களை யறிவதற்கு மாயையிற் றநுவாதிகள் வேண் டப்பட்டமையும், அஃதின்மையால் சிவனுக்கவை வேண்டப்படா மையு மோரிடத்திலேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

"ஈசஸ்ய ஜ்ஞானவிஜ்ஞப்த்யாதிஷு வைஷயிகஸ்ய து । த்ரிகாலஸ்யாபி ஜ்ஞானஸ்ய ஸம்பந்தோ ஜ்ஞானபோதக: । ஈசஸ்ய ஜ்ஞானவைராக்யைச்வர்யாத்யை: ஸ்வபாவஜம் ஜ்ஞானம் ஹேதுர் ந ஹேதுமத் । யஸ்யாபாவிதம் ஸர்வம் தத்வேதாஸா சிவ: । யதோ ஜ்ஞானாதிகம் ஸ்வயம் ஸம்ஜ்ஞாயதே ॥" என்பதனு லறிக.

எனக் காத்மாவென்ப் பெயரமைந்தது "வசித்திட வரும் வியாபி யாய்" இவ்வுடலில் எனக்கு வியாபகம் ஏற்பட்டு தேகஸ்பந்தனம் முதலியவைகளை என்னிஷ்டப்படி யான் செய்தல் கூடுமாப்போல, ஸர்வேச்வரன் எங்கும் வியாபியாகி எல்லாஞ்செய்ய வல்லவனுத லானுகி யவன் பரமாத்மா எனப்பட்டான் யான் செய்வதென்பொரு ட்டு. அதாவது ஸ்வப்பிரயோஜனக்கருதி. அவன் செய்வதுமென் பொருட்டேதான். ஆனுல் அது பரப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டு. "த்ருணாதிசிவபர்யந்தம் விச்வஸ்யாதிக்ரம: । ஸந்நிதிமாத்ரத: சிவசக்திப்யாம் ப்ரவர்த்ததே ॥ ஸர்வாகாரம் ஸர்வோபகாரி ஸர்வேச்வரம்" "புல்முதல் சிவதத்துவம் வரையுள்ள விச்வத்தின் கிரமமானது சிவசக்திகளினுடைய சந்நிதியிற்றுனே நடைபெறுகின்றது. எல்லாவற்றையுந் தன்னிடங்கொண்டு எல்லோர் க்கும் நன்மையை விளைவிக்கிருர்கள்" என ஈச்வரசொரூபம் வெளியா

பெருமானாகிய பேரறிவன் சந்நிதியிலேயே எல்லா வுலகமுஞ் சேஷ்டிக்கின்றது. எல்லாந் தத்தந்தொழில்களை நடத்துகின்றன. சூரியன், ஸமுத்திரங்கள் மேகங்கள், ஆறுகள், நதிகள்—எல்லாம் அவன் புகழைக்காட்டி எமக்கே யுதவுகின்றன. சூரியன், சந்திரன், ஓஷதிகளெல்லா மவன் பெருமையைக்கூறி யெமக்குப் பிரயோஜனத்தைச் செய்கின்றன. அவனெங்கு மிருப்பதனாற்றான் எல்லாமிருக்கின்றன; இயங்குகின்றன. அவனுடைய கிரணமரீசிகளே யெங்கும் பரவி நிற்கின்றன. ஒரு ஸமுத்திரத்தில் மீன் முதலிய ஜலசரங்களெவ்வாறுயிர்வாழ்கின்றனவோ, எவ்வா றவைகளுக்குப் புகலிடம் வேறின்றோ அவ்வாறே அவனது கிரணமரீசிகளாகிய மகா சமுத்திரத்தில் எக்காலத்து மெத்தன்மைத்தும் எல்லா முயிர் வாழ்கின்றன. இல்லாவிடினிருத்தலே யமையாது. அவைகளவைகளின் றொழில்களை யியற்றா. இஃது ஜீவலோகமாகாது ஆதியில் கேவலம் ஜடமாத்திரமிருந்தாழி (பூதங்களாகவோ அல்லது பரமாணுக்களாகவோ, அல்லது பராகாசமாகவோ இருக்கட்டும்) அவையப்படி யப்படியே யிருக்கவேண்டுமே யொழிய பரிணாமாதிகளையும், சலனாதிகளையுங் கொண்டு சாதக சாத்தியங்களா யமையா. ஜீவனு மொன்றையுமியற்றாது. எம்மறிவு மவனைப்பற்ற நேரிடாது; இது சத்தியம், சத்தியம், சத்தியம்.

இப் பெருமசோதிக்குத்தான் பரமவியோமம் என்றும் சிதாகாசமென்றும், சிதம்பரமென்றும், பெயர். இதிலேயே பஞ்சகிருத்தியங்களும் நிகழ்கின்றன. இவ்வுண்மையையே "தைத்திரீயம் கோஹ்யேவாந்யாத்க: ப்ராண்யாத்யதேஷ ஆகாச ஆநந்தோ நஸ்யாத்" "இவ்வாகாயம் ஆநந்தமல்லாவிடின் எவன் நிலைபெறுவன், எவனுயிர் வாழ்வான்" என்றது.

"ஸவா அயமாத்மா ஸர்வேஷாம் பூதாநாமதிபதி: ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ராஜாதத்யதா ரதநாபௌச ரதநேமௌ சாரா: ஸர்வேஸமர்ப்பிதா: ஏவமேவாஸ்மிந்நாத்மநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸர்வேதேவா: ஸர்வேலோகா: ஸர்வேப்ராணா: ஸர்வஏத ஆத்மாந: ஸமர்ப்பிதா:॥" இந்த ஆத்மா எல்லாப் பூதங்களுக்கு மதிபதி. எல்லாப் பூதங்களுக்கும் அரசன் எவ்வாறு ரதத்தின் ஆரக்கால்கள் சக்கரத்தின் உடற்கட்டையிலும் நேமியிலும் பற்றி நின்று சுழல்கின்றனவோ அவ்வாறே எல்லாப் பூதங்களும்,

எல்லாத் தேவர்களும், உலகங்களும், எல்லாப் பிராணிகளும், இந்த எல்லா ஆத்மாக்களும் நிலைபெறுகின்றன" என்று பிருகதாரணியகம் கூ.

"ஸஐத்ரும் விஹ்ருஹொநெநந கூரணௌநாஸூெதளஜஸா ।
கூரொதிஸவஹ்ஷா க்ருத்யம்யஷாயஷவயஷ்யெத ॥" இவ்வாறு தடையற்ற வல்லமையுள்ள கருவிகாரணங்களாகிய ஸ்வசத்திகளால் பஞ்சகிருத்தியங்களையும் எச்சமயத்திற் கெவ்வாறு செய்யவேண்டுமோ அவ்வாறு எப்போது மியற்றுகிறா" என ஆகமம் போதித்தது.

சற்றுமுன்வரை மேற்றிசையிலுள்ள சில பௌதிக சாஸ்திர வல்லோர் கூறிவந்தது யாதெனில் "ஜடமேயிருந்ததாம். அந்த ஜடத்திற்குப் பல சத்திகளுண்டாம். அப் பல சக்திகளுமொன்றை யொன்று முட்டிக்கொண்டுக் கடைசியில் இவ்வத்புத வமைப்பை அறிவின்றியே யுண்டாக்கியதாம். இஜ்ஜடசத்தியே எப்படியோ முட்டி மோதிக்கொண்டு ஒரு சிறு அறிவைத்தாங்கி நகரும் ஒரு சிறு ஜந்துவை யுண்டாக்கிற்றும். இதனோடு நிற்காமல் இவ்வாறு பல ஜந்துக்களுண்டாயினவாம். இப் பல ஜந்துக்களும் முட்டி மோதிக் கொண்டு அதைவிடச் சிறிது அறிவிற்சிறந்த ஒரு பிராணியை யுண்டாக்கினவாம். இப்படியே பல அறிவுடைப்பிராணிகளுண்டாகி, முட்டி மோதிக்கொண்டு அதிலுஞ் சிறந்த ஒரு அறிவுள்ள பிராணியை யுண்டாக்கிற்றும். இப்படியே வெகுதூரம்வரையிற் சென்று வெகு அறிவின்பேதங்களை யுண்டாக்கிக் கடைசியில் அறிவிலும் மன்பிலுஞ் சிறந்த மனிதனை யுண்டாக்கினதாம்." அறிவும் அன்புமுள்ள பிராணிகளை யுண்டாக்கிய அந்தச் சக்திமாத்திரம் அறிவற்றதாகவும் அன்பற்றதாகவும் இருகககவேண்டியதென நாம் எண்ணவேண்மோம். இவையெல்லாம் ஒன்றோடொன்று முட்டி மோதிக்கொண்டு நிலைத்தவைகளாம். யாங் கூறுவது யாதெனின், ஒரு சக்தியே யூடுருவிச் சென்று அவைகளை ஒன்றோடொன்று புணர்த்தியும், சுற்றச்செய்தும் ஏவிநடாத்தியது உண்மை அவ்வொரு சத்தியே அறிவையும் அன்பையும் மேன்மேலும் வளர்த்து உயர உயரச்செய்ததும் உண்மை. ஆனால் அச் சக்தி ஜடமுமன்று; அன்பற்றதுமன்று. அன்பிற்கும் அறிவிற்கு முறைவிடமான பேரறிவும் பேரன்புமுள்ள அருட்சத்தி. அஃது அறிவு கொண்டும் அன்புகொண்டும் நன்றாய்த் தெரிந்து நம்மை வேண்டு மென்றே கைதூக்கி நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றது. இல்லாவிடினிருக்க விருக்க உயர்வானேன்? அன்பும் அருளும் அறிவும் விருத்தியாவ

னேன்? அச்சத்தியின் சிறுகாரியமாகிய யாமே நம்மின் மெலியாரை நோக்கி அன்பு மறிவுங்கொண்டே கைதூக்கி விடவேண்டுமென்னும் பூர்ண எண்ணங்கொண்டு புரியவில்லையா? நாம் பிறக்கும்போதே நம்முணவிற்குத் தாயினது அமிர்தகலசம்போன்ற ஸ்தனங்களிற் பாலை நிறப்பிவைத்த பெருங்கருணையைக் கருணைசத்தியன்றென்போமா! இவ்வாறே எல்லாவிதக் கருவி கரணங்களையும் அமைத்த ஒரு கிருபாசக்தியை அன்பற்றதென்போமா! அல்லது அறிவற்றதென்று தான் கூறுவோமா! அறிவை வெளிப்படுத்துவதுடன் ஒவ்வொரு அமைப்பும் அன்பையுமன்றோ தெரிவிப்பது. அச்சத்தியின் அன் பல்லவோ முந்தி நிற்கக்காண்கிறோம். ஆகையா லச்சத்தி அருட் சத்தியேயன்றி வேறன்று. இதைக்கூர்ந்து சித்த சமாதானத்தோடு கவனிப்பின் உண்மை விளங்கும். ஆதிமுதலச் சத்தியினோக்கம் "உயர்விக்க வேண்டுமென்பதே. அன்பையே வளரச் செய்யவே ண்டு மென்றும், அறிவை விளங்கச்செய்ய வேண்டு மென்றும் நோக்கத்துடனேயே அறியாமையை அறிவிற்குணவாக்கியும், கேவலம் பாகுபலத்தை அறிவு பலத்திற்கூறுகாயாக்கியும், மறத்தை யறத்திற்குணவாக்கியும் வருகின்றது. குரூரம் முதலிய குணங்களைக் கொண்ட மிருகத்தன்மையெல்லாம் அன்புள்ள மாந்தர் தன்மைக் கடிமையாகின்றதல்லவா? சர்வ சகோதரத்வம், சர்வ சமாதானத்வம் முதலிய எண்ணங்களல்லவோ மாந்தர்பால் தேறுகின்றன. இவைகளை யாங்கவனிக்கும்போது — (நன்று யூன்றி விசாரிக்கும்போது) நம்மை வாழ்விக்குஞ் சக்தியினுடைய ஏற்பாடு (Plan) பேரறிவினுலும் பேரன்பினுலு மேற்பட்டது வெளியாகும். இதனுலேயே "அருளது சத்தி யாகும் அரன்றனக் கருளை யின்றித், தெருள்சிவ மில்லை யந்தச் சிவமின்றிச் சத்தி யில்லை, மருளினை யருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க் களிப்பன் கண்கட், கிருளினை யொளியா லோட்டும் இரவியைப் போல வீசன்" என்றார் எமது ஞானசாரியர். "அருளெங்கு மான வளவை யறியார், அருளே நகரமு தானதுந் தேரார், அருளாங் கருமத்தி னதிசூக்க முன்னார், அருளெங்கும் கண்ணான தாரறி வாரே" என்றார் திருமூல யோகிகளும்.

இத் திருப்பாடலில் "கிருபாநோக்கமே யச்சத்தியின் அளவை என்றும், அக் கிருபையையே எல்லோருமடைந்து அனுபவிக்கின் றார்களென்றும், அதிஸூக்ஷ்மமாக எல்லாத் தொழில்களிலுங் காருண்ணியத்தையே கருத்தில்வைத்து இச் சத்தி நடாத்துகின்ற

தென்றும் தோன்றிய விப்பிரபஞ்ச முழுமையிலும் அச்சத்தியின் கருணையையே காணலாமென்றும். திருமூலநாதனருளினு லுணர்த்தினர்.

இம்மட்டோ! அருளிலே பிறந்தோம். அருளிலே வளர்ந்தோம். அருளிலே யிளைப்பாறினேம். (இதையே மரணமென்பர்; இதையே அழிப்பிளைப்பாற்றல் என்றும், "ஸவிநாம் ஸவிஜ்ஞாநாம் விஸ்ருஷ்டீ வைபவ" என்றும் வரும் அநுபூதிவாக்கியங்கள் விளக்கும். ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகும்) இவ்வுண்மையையே ஸ்ரீ மூலநாதர்;

"அருளிற் பிறந்திட்டு அருளில் வளர்ந்திட்டு
அருளி லழிந்தி ளைப்பாற்றி மறைந்திட்டு
அருளான வாரமுதத தானந்த மூட்டி
அருளா லென்னநதி யகம்புகுந் தானே"

என்றருளிச்செய்தார். ஆன்மாக்களுக்காக்கல், அளித்தல், அழித்தல், மறைத்தல, அருளல் என்பன அருளினுலேயே நடக்கின்றன வென்பதை திவ்வியாகமங்கள் விளக்கும "ஸர்வாரம்போ நரேஶஸ்ய ஹி பூர்ணாத் அநுக்ரஹ ஹேதவ:" (பௌஷ்கரம்)

(1) ஶிவஸ்ய பரிபூர்ணஸ்ய பராநுக்ரஹஶங்கயா ।
நகிஞ்சித்விதிகர்தவ்ய ஸ்திதிஸாம்யம் விநிஶ்சிதம் ।
பரம்ஸர்வாநுக்ரஹார்த்தம் பஶ்வாத்மகம் ஜகத் ।
பரஸ்யாநுக்ரஹாயைவ ஸ்ருஷ்ட்வா ப்ருத்யாஜ்ஞா ஸ்வதந்த்ரய: ।
பதிராஜ்ஞாபக: ஸர்வாநுக்ரஹணாதி ஸர்வதா"

(வாயு - பூர்வ)

(2) பரிபூர்ணஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய நித்யத்ருப்தாத்மநோ ஸ்வார்த்தப்ரயோஜநம்
பராநுக்ரஹமேவாஸ்ய ஸம்ஸாரஸ்ய கர்த்ருண: ॥

(வாயு - உத்தர)

(3) ஸ்வப்ரயோஜநாபாவே பராநுக்ரஹமேவ ஹி ।
ப்ரயோஜநம் ஸமஸ்தாநாம் கார்யாணாம் பரமேஶ்வர: ॥

(புராணம் - உத்தரம்)

"பராநுக்கிரகத்தின்பொருட்டே பரமபதிக்கு எல்லாத்தொழில் களுமேயன்றி, எல்லாம் நிறையப்பெற்ற அவனுக்கு ஐந்தொழிலெற்றுக்கு" என்பனவாதி வசனங்களெழுந்தன.

இதிலான்மா தன்னைக்காப்பாற்றிக்கொள்ளும்பொருட்டுக் கடவுளென வெண்ணங்கொண்டதென்று சிலர் சொன்னது முண்மையே. "பேரின்பமதாய்ச்செறியும் பொருணீ, நின்னையன்றிச் செறியாப்பொருளுன்" *என்றார் தாயுமானார். இதனால் கைதூக்கும் காருண்யசத்தி அருட்சத்தியேயன்றிப் பெளதிகர் கொள்வதுபோல் ஜடமன்று.*

தெய்வகதியாக எந்தப் பெளதிகசாஸ்திரக் குழுவினருட் சிலர் "ஆன்மா வில்லை, ஈச்வானில்லை, பாகதியில்லை, இருப்பது ஜடந்தான்" என்று கூறிவந்தனரோ அவர்களுள் முக்கியமானவர்களாகிய "மையர்ஸ் (F. W. H. Myers) *க்ரூக்ஸ்* (Sir William Crookes) *ஆலிவர் லாட்ஜ்* (Sir Oliver Lodge) *முதலிய முதன்மைப்பண்டிதர்களும், ஆத்மவஸ்து பரீக்ஷாவான்களும்* (Psychical Research Society) *ஆன்மாவுண்டென்று நிஸ்சயித்ததுபோலவே எங்கு மனுஸ்யூதமான சித்சக்தியொன்று தாய்போல் வளர்க்கின்றதென்று கண்டார்கள். ஆன்மா கடவுளுண்டென் றன்னோர் கூறவே ஆஸ்திகர்களுடைய மனங்களித்தது. ஆனந்தத்திலமிழ்ந்தார்கள். பிறரெண்ணமறிதல்,* (Thought Reading) *தூரத்தில் நடப்பவைகளைக்காணல்,* (Telepathy) *தூரத்திலிருப்பவர்களுடனுரையாடல்* (Clairvoyance) (Clairaudiance) *முதலிய வுண்மைகளும் வெளிப்பட்டன. யாமே* "Thought Reading" *பிறரெண்ணமறிதல் முதலியவைகளினுண்மைகளை மூவர் நால்வர்களிடம் பிரத்தியக்ஷமா யனுபவித்திருக்கிறோம். உபாஸனையின்பலத்தா லாச்சரியப்படக்கூடிய பல வற்புதங்களையுங் கண்டிருக்கிறோம். இவையனைத்தும் யோகசாஸ்திரத்திற்கண்டகாக்ஷிகளும் ஸித்திகளுமேயாம். சைவாகமங்களிற் றசகாரியங்களில் "ஆத்மதரிசனம், பரைதரிசனம், சிவதர்சனமாதிகள்" அனுபவிக்கத்தகுந்தவைகளாகவே யெடுத்தாளப்பட்டன. இவ்வபரோக்ஷானுபூதியை ஸித்தித்துக்கொள்ள "யோகஞானமியற்றிடென்று" ஸ்ரீமத் - சகலாகமபண்டிதமூர்த்திகள் உபதேசித்தார் கொஞ்சநாளைக்குமுன் இப்பெளதிகக்குழுவினருள் ஒருவர்* (Atoms) *"பரமாணுக்களென்பன கிடையா. எல்லாம்* (Energy) *சத்தியே" யென்றாராம். இவ்வாறே ஜோதிவடிவான* Radium *முதலியவைகளைக் கண்டிருக்கிறார்கள். இஃது சைவசித்தாந்தத்திற்குப் புதிதன்று. இறைவன் "கேவலம் கிரியாசத்திமயமாய் ஸர்வதேஜோமயமாய் எங்கும் பாவியுள்ள பிந்துசக்தியால் எல்லாவற்றையு மியற்றுகின்றாரென்று "வ்யாவ்ருத்தம் ஸகலம் யஃ கிஞ்சித் ஸகாரகாரகஸ்ய ஸ்வபாவபிந்துரசிதிவ்யாதஸ்ய ஸம்ஸ்ருஷ*

[illegible] ॥" என்றும் "[illegible] ॥" என்று கோடிசந்திரன்போன்ற பிந்துவை யுபாதானமென்றும், ஈச்வரனது சக்தியைத் துணைக்காரணமென்றும், ஈச்வரனை நிமித்தகாரணமென்று மாகமங்கூறும். இப் "பிந்து" வின் ஒளிகளே தேஜோதிதிகளாகிய இந்த சூரியன், கிரகங்கள் இன்னுமனேக பல்லாயிரங்கோடி ஒளிகளு மென்றும் இப்பிந்துசக்தியே ஒன்றோடொன்று சேர்த்து ஆகர்ஷிக் குஞ் சக்திகொண்டதென்று திவ்வியாகமங்கள் கூறும்.

இன்னபல வேதுக்களாலறிவின் செய்கையாய இத்தநுகரண புவன போகாத்மமாகிய - விப்பிரபஞ்சத்தைக்கண்டு காரணனாகிய ஸர்வேச்வரனை ஸித்தமாயறிகிறோம். இவ் வுண்மையையே பராக்கி யையும் "[illegible] ॥" பல வுருவங்களைப் பெற்றுள்ள பல வஸ்துக்களும் உருவங்கொண்டவைகளாயும், செயர்க்கைகளாயு மிருப்பதாலும் புத்திமானொருவனு லேற்படுத்தத்தகுந்த தொழில் களைக்கொண்டதாலும், புத்திமானாகிய ஒருவன், ஈச்வரனென்று கூறப்பட்டு, நன்றாய் விளங்குகிறான் என்றது. மிருகேந்திராகம மும் "[illegible] ॥" தொழில்களுக்குரிய சில தர்மங்களைக்கொண்ட தேகாதிகளையாங் காணும்போது அனுமானத் தினால் இவைகளுக்குக் கர்த்தன் ஒருவனை அறிகிறோம் என்றது. பௌஷ்கரமும், "[illegible] ॥" "மாந் தர்களுடைய அறிவிற்கு விஷயமாகி, யாதிதுவென்று விசாரணையாகிய விசேஷவாதத்திற் கிடமாயமைந்த யிவ்வுலகமானது, இவ்வுலகத் தன் மைகளை யறிவானொரு கர்த்தாவினது ஆளுகைக்குட்பட்டது. கடம் போன்ற காரியமாகவே நமக்கிருத்தலால் என்க" என்றது. அதாவது கண் காணவும், காது கேட்கவும், அமைந்துள்ளதுபோலவே எல்லா வஸ்துக்களும் பிரயோஜனத்தோடுகூடிய காரியமா யமைந்ததா லென்க.

வேதோபப்ருஹ்மணமாகிய வாயுஸம்ஹிதை அடிக்கடி இவ் வுண்மையைப்பகரும். வாயுஸம்ஹிதை பூர்வபாகம் நான்காவது அத்தி யாயத்தில் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

“ அஸ்தி கஸ்சிதபரிச்சின்னோ ரமணீயகுணாச்ரய: | பதிர்விச்வஸ்ய நிர்மாதா பசுபாச விலக்ஷண: | அபாவே தஸ்ய விச்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டிரேஷா கதம் பவேத் | அசேதனத்வாதஜ்ஞானாதனயோ: பசுபாசயோ: | ப்ரதான பரமாண்வாதி யாவத்கிஞ்சிதசேதனம் | ந தத்கர்த்ருஸ்வயம் த்ருஷ்டம் புத்திமத்காரணம் வினா | ஜகச்ச கர்த்ருஸாபேக்ஷம் கார்யம் ஸாவயவம் யத: | தஸ்மாத்கார்யஸ்ய கர்த்ருத்வம் பத்யுர்ந பசுபாசயோ: | பசோரபி ச கர்த்ருத்வம் பத்யு: ப்ரேரணபூர்வகம் ||” “பாசபசுக்களுக்கு வேறுபட்டவனாய் முடிவில்லா வழகிய தன் குணங்களுக் குறைவிடமாய் இவ்வுலகத்தை யுண்டுபண்ணியவனாயுமுள்ள ஒருவனுண்டு. அவனின்றேல் சிருட்டி யாதிகள் எவ்வாறு நடக்கும். பாசமோ அசேதனம, பசுவோ அக்ஞன், பிரதானம், பரமாணுக்கள் முதலியன (சில மூலபாசங்கள்) வெல்லாம் அசேதனம், புத்திமானொருவனலன்றி புத்தி நுட்பத்தைக் காட்டவல்ல செய்கையைச்செய்யக் கண்டிலேம். பிரயோஜனத்தைத் தரு மிவ்வுலகங் கார்யமாகிக் கர்த்தனொருவனை வேண்டுகின்றது. காரியத்தின் (பாச பசுக்களின்) செய்கையும பதியினுடையதே. பசுபாசத்தினுடையதன்று. பசுவினது (சிறு) தொழிலுங்கூட பதியி னுடையதூண்டுதலின் பேரிலேயாம்” என்றது. மீண்டும் அதேஸம் ஹிதை அதேபாகம் ஏழாவது அத்தியாயத்தில்,

“ கிந்து தத்ராபி கர்த்ருத்வம் நாஸ்த்யஸ்யாஸ்வாதந்த்ர்யத: | அசேதனத்வாதக்ருத்ஸ்னஜ்ஞத்வாத் ப்ரேஷ்யஸ்ய ச | ப்ரதான பரமாண்வாதி யாவத்கிஞ்சிதசேதனம் | ந தத்கர்த்ருஸ்வயம் த்ருஷ்டம் புத்திமத்காரணம் வினா | ஜகச்ச கர்த்ருஸாபேக்ஷம் கார்யம் ஸாவயவம் யத: | தஸ்மாத்கர்த்தா ஸ்வதந்த்ராய: ஸர்வசக்தி: ஸர்வவித் | அநாதிநிதனஸ்த்வாயம் மஹைச்வர்யஸம்யுத: | ஸர்வஜ்ஞ: கர்த்தா மஹாதேவோ மஹேச்வர: | பாலன: ப்ராணினஸ்ய ப்ரவ்ருத்தி: பாராஷஸ்ய ச | ஸர்வம் ஸத்யப்ரதிஷ்டஸ்ய ஸாஸனேன ப்ரவர்த்ததே |

த்³விதீயம் ஶாஶ்வதீ நிஷ்டா² ஸததம் ஸம்ப்ரவர்த்ததே । ந சைதந்யம் பக்ஷயோர் ஶ்ருத்யவர்த்ததே ஸர்வசேதந: ॥”

கர்த்திருத்வமானது அவ்வியக்தத்தினுடையதுமன்று; ஜீவனுடையதுமன்று. பிரகிருதியசேதனமும், புருஷன் அக்ஞனுமாகையாலும், மூலமாகிய (ஸாங்கியர்களின்) பிரதானம், (வைசேஷிகர்களின்) பரமாணுக்கள் முதலியவை அசேதனங்களாகையாலுமென்க. புத்திமானொருவனாலன்றி புத்தி நுட்பங்களைக்காட்டவல்ல காரியங்களின் செய்கையையாருஞ் செய்யக்காண்கிலேம். பிரயோஜனமுள்ளதும் காரியமுமாகிய இவ்வுலகம் கர்த்தா வொருவனை யபேக்ஷிக்கின்றது. ஆதலினால் சக்தியையுடையவனும், தன்வயத்தனும், எல்லாம் வல்லவனும், எல்லா மறிபவனும், தோற்றக்கேடுகளில்லாதவனும், பெரியதிற பெரிய ஐஸ்வர்யங்களுக்குறைவிடமாயுமுள்ளவனெவனோ அவனே ஜகத்துக்குக் கர்த்தா. அவனே மாதேவன். அவனே மகேசன். பிரகிருதியினுடைய பரிணாமமும் (தநுகரண புவன போகங்களாகத் திரிதலும்), புருஷனுடைய பிரவிருத்தியும், (நல்லெண்ணம் தீதெண்ணம் ஆகிய எல்லாம்) ஸத்தியவிரதனாகிய யவ்வொருவனுடை ஆணையினாலேயே நடைபெறுகின்றன. இப்படிப்பட்ட என்று முண்மையான தீர்மானம் ஸாதுக்களுடைய மனதில் வேரூன்றிப் பொலிவெய்தும். அறிவீனர்களாகிய சில மாந்தர்களே யிவ்வழியைப்பற்றி நிற்பதில்லை” என்று பெறப்பட்டது.

வாயு சங்கிதை உத்தரபாகம் 12 - வது அத்தியாயத்தில், மறுபடியும் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

அஸத்யஸ்மிந் ஜக³ந்நாதே² கர்த்தரீஹ மஹேஶ்வரே । ஸூர்யேண யதா² ஹீநம் நிராலோகமித³ம் ஜக³த் । அநாதீ³ஶ்வரஸ்யேயம் ஜக³த்ஸ்ருஷ்டி: கத²ம் ப⁴வேத் । அசேதநஸ்ய ப்ரவ்ருத்தே: அஜ்ஞஸ்யாஸ்வாதந்த்ர்யத: । ப்ரதா⁴நபரமாண்வாதி³ யாவத்கிஞ்சித³சேதநம் । ந தத்கர்த்ரு ஸ்வயம் த்³ருஷ்டம் பு³த்³தி⁴மத்காரணம் விநா । யந்த்ராயந்த்ராதி³ ஜக³ச்ச ப⁴யமோக்ஷ விசாரணா । ந ஸர்வஜ்ஞம் விநா ப்ரம்ஹஸாமர்த்²யஸ்ய ப்ரஸித்³தி⁴ । வைத்³யம் விநா நிராநந்தா³: க்லிஶ்யந்தே ரோகி³ணோ யதா² । ஶிவம் விநா நிராநந்த³ம் க்லிஶ்யதே ஹி ஜக³த்ததா² । தஸ்மாத³நாதி³: ஸர்வஜ்ஞ: பரிபூர்ண: ஸதா³ஶிவ: । அஸ்தி நாத²: பரித்ராதா

𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌸𑌾𑌗𑌰𑌾𑌤𑍍 । 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂𑌤 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌯𑌹𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌿𑌵𑍋 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌶𑌿𑌵𑌾𑌗𑌮𑍇 ॥"

இந்த ஜகந்நாதன் இன்றேல் ஜகமுழுமையு மிருளிற்கிடக்குமே. (அதாவது பிரகாசமின்றிக்கிடக்கும்; அறிவின்றிக்கிடக்கும்; செய லின்றிக்கிடக்கும்.) ஆதித்தனில்லாவுலகம் பார்வையின்பாற்படாதது போல், ஈச்வானின்றேல் ஜகத்சிருஷ்டி எவ்வாறுண்டாம். பிரகிரு தியோ ஜடம், புருஷனோ அக்ஞன், மூலமான பிரதானம் - பரமா ணுக்கள் ஜடங்கள், புத்தியுடையவொருவனே புத்திநுட்பத்தைக் காட்டக்கூடிய செய்கைகளைச் செய்யக்கண்டோமன்றிவேறின்று. ஸர் வக்ஞன் ஒருவனிருப்பதாலன்றோ தர்மமிணைத்து, அதர்மமிணைத்து என்றும், இது பாவத்தை விளைக்கும். இது மோக்ஷத்தைப் பயக்கும் என்னும் விசாரணையும் மாந்தர்மனத்தின் கண்ணிகழ்ந்தமைந்து, ஆதிமுதலிவ்வெண்ணங்கள் தொன்றுதொட்டு வந்திருக்கின்றன. முதல்முதலி லிவைகள் அவனாலேயே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டியது. நோயினால்வருந்துபவர்கள் வைத்தியனாலன்றிக் குணப்படுமாறில்லை போல், இவ்வெண்ணங்களுக்கேற்ப, சிவனாலன்றி இவ்வுலகந் துன் பத்தினின்றுமொழியாது. ஆகையால் ஆதியில்லாதவனாய், எல்லா மறிபவனாய், எல்லாந் நிரம்பியவனாய், என்றும் மங்களமுடையவ னாய் (ஸதாசிவன்) எல்லோரையுஞ் ஸம்ஸாரத்தினின்று முற்றிலும் காப்பாற்றுவனாயுள்ள நாதன் ஒருவனுளன். அவன் ஆதிமத்தியாந்த மில்லாதவன், இயல்பாகவே மலரகிதன், பிரபு, ஸர்வக்ஞன், எல்லாந் நிரம்பியவனாகிய அச்சிவன் சிவாகமத்தில் அறியப்படுபவன்.

" 𑌸𑌦𑌾𑌶𑌿𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌂" "மாந்தர்களை முழு வதிலுங் காப்பாற்றும் நாதன் ஒருவனுளன்" என்றும், "𑌯𑌦𑍇𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌦𑍇𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑍌 𑌬𑌂𑌧𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾 । 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍁𑌂𑌸𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥" "தர்ம மின்னது அதர்ம மின்னதென்பதும், கட்டின்னது (பந்தம்) வீடின்னது (மோக்ஷம்) என்பதும் மாந்தர்களுக்கு எல்லாமறிந்த ஒருவனின்றி. யமைந்தி ராது" அப்படி யமைந்ததற்குப் பிரயோஜனமு மவனையடைதலின்றி வேறொன்றுமின்று எனு மிவ்வுண்மைகள் மிகவுங் கவனிக்கற்பாலன. "காப்பாற்றுவன்" ஒருவனுண்டென்பதைப்பற்றி முன்னரே யாங் கூறியவாறு, எந்தவொரு சக்தியானது நாம் பிறக்குமுன்னரே- தாயி

னது ஸ்தனங்களில் அமிர்தத்தை நிறைத்துவைத்ததோ, எந்த ஒரு சக்தியானது நமக்கு வேண்டிய வுபகரணங்களைத் தேடிவைத்ததோ, எந்த ஒருசக்தியானது "அன்பு - அருள்" என்னும் எண்ணங்களை எனக்குத்தோற்றுவித்ததோ, எந்தவொரு சக்தியானது தாயினிடத்துக் குழந்தையையும், தகப்பனிடத்து மகனையும், காதலனிடத்துக் காதலியையுந் தங்கள்தங்க ளுயிரினுமதிகமாக வோம்புமாறு செய்ததோ, அந்தப் போன்பிற்பரிந்த சக்தி எம்மைக் கொன்றுவிடுமோ? எமது குழந்தைகளை யாங் கொல்லுவோமோ? அவைகள் சாக என் மனஞ் சகிக்குமோ? ஒன்றுமில்லா ஜடத்தினின்றும் கொஞ்சங்கொஞ்சமாக உயர்த்தியே காப்பாற்றிவநது வளர்த்த ஒரு பெருஞ்சக்தியானது "எவ்வளவோ ஆசையுடன் வாழவேவிரும்பும்" எண்ணத்தை எனக்குக்கொடுத்தபிறகுங்கூட என்னைச் சூனியமாய் நிர்மூலமாக்குமோ! அதற்காகவா இவ்வளவு அறிவும், அன்பும், எண்ணமும், அலைச்சலும்? ஆழ்ந்துகூர்ந்து யோஜியுங்கள்.

"யஊ்ா ப்ரெஊ்ாவமெ஦ஶஶ்ு ஙாஂயமொக்ஷ விசாரணா நவவுஜ்ஞூஂவிநா வ஼ஂஸாழ" தர்மம், அதர்மமென்பன பலபிரதாதாவாகியும், புகலிடமுமாகிய ஒருவனையே பொருளாக்கொண்டது. அவனருளாலேற்பட்டது. "முறபகல் விளைத்தாற் பிற்பகல் விளையு" மென்றார் பெரியார். ஆறுமாதத்திற்குப் பின் அறுவடைச்செய்துண்பதற் கிப்போது விதைக்கு மறிவுந் தொழிலுமுடைய மாந்தர்களுடைய நல்வினை தீவினை, நன்மொழி தீமொழி, நல்லெண்ணம் தீயவெண்ணம், நன்னெறி தீனெறி ஆகிய விவைகளுக்குப் பயனின்று? ஒவ்வொருசெய்கை மொழி எண்ணமாதிகளுக்குந் தாங்களே உத்தரவாதிகளென் றுள்ளுணர்வுடையார்களல்லரோ மாந்தர்கள். "ஒவ்வொருவரிடத்து மிவ்வுணர்வு" பதிந்துகிடக்கவில்லையா? இயற்கையிலமர்ந்த இவ்வுணர்வுக்கு விரோதமாக அவர்களுத்தரவாதிகளாகாமற் போவரோ? தீவினையியற்றும்போதுந் தடுக்கும்பெருமா னிதற்குப் பயனளிக்கானோ? நல்வினைசெய்யும்போதும் களிப்பெய்தச்செய்யுங் கர்த்தன் பயனளிக்கானோ? இதனால் தர்மாதர்மம், புண்ணியபாபம் முதலியவைகளை (Morality) ஆஸ்திக்யத்தினின்றும் (Religion) பிரிக்க முந்தும் விழலர்கள் சொல் வீணல்லவோ ".ஞயா காயஊ்ாயு ஸததஊஷிஂஸாஜ்ஞாநஸஂஞ்ஷழ। ஸத்ஸெ஦யஊாஷிக்யஂ ஶ்ஙா வெஂஷிய நிஞ்ஷஃ। ய்ாநீஶ்ஶஹாவஶ்ஸததஂ ஜ்ஞாநஶீஷதா"

என்று மிரக்கம் பாராட்டலும், ஹிம்சை யொழிதலும் மெய்ஞ் ஞானங் கோடலும், உண்மை யுரைத்தலும், களவின்மையும், ஆஸ் திக்யமும் (பரகதி, பரமன், ஜீவன் உண் டெனல்) சிரத்தை பொறி யடக்கல், தியானம் (பிரபஞ்சத்தைக் கண்டு நுண்ணறிதல்) ஈச்வரனுக் குத் தானுறைவிடமாதல், ஞானவொழுக்கம், முதலியவைகளா ஸ்திக்யத்திேனாடு சேர்ந்தவைகளே. யோக சாஸ்திர கர்த்தாவாகிய பதஞ்சலி பகவான் நற்குணங்களை ஆஸ்திகத்தின் பாலதாகவே எடுத் திசைத்தார். ஈச்வராராதனைக்குரிய அஷ்ட புஷ்பங்கள் தயை முத லியன. “தர்மம் ஜிஜ்ஞாஸமாநாநாம் ப்ரமாணம் பரமம் ஶ்ருதி:” தர்மத்திற்குப் பிரமாணம சுருதிதான் என்று கூறிய மனுவே “யோऽவமந்யேத தே மூலே ஹேதுஶாஸ்த்ராஶ்ரயாத் த்விஜ: । ஸ ஸாதுபிர் பஹிஷ்கார்யோ நாஸ்திகோ வேதநிந்தக: ॥” நாஸ்திகனது தொழிலே அதர்மமென்றார். இவ்வாறே மோஸஸ், மகம்மது, கிறிஸ்து முதலிய மகான்களும் தர்மததையும் (Morality) ஆஸ்திகத்தையும் ஒன்றாகவே கண்டு கூறினர். விரிக்கிற் பெருகும். ஆதலால் “ தர்மா தர்ம விவேசனம், புண்ணியபாப பரிசீலனை முதலியவுள்ள குணங்க ளுக்கு அவைகளை யெம்பார் பதித்த பரமனொருவனே பலபிரதாதா.

ஆனால் ஈச்வரனொருவன் உண்டெனும் ஞானம் சிறிதாகத்தானே மாந்தர்க்கமைந்ததெனின், எல்லோர்க்குஞ் சிறிதாக வமைந்ததென்று சொல்வது பிசகு. ஆயினும் மிகச் சிறிதாகவேனு வமையாத மாந்த ரில்லை. இவ்வுண்மையைச் சைவாகமங்களே செப்புகின்றன. “அஸ்தி நாதோ மமேத்யேவம் ஸூக்ஷ்மபுத்தி: ஸ்திரா யதா” “ நாதனொருவனுள னென்னுஞ் சிறிய பற்றுதலானது புத்தியிலமர்ந்தது” என்று கூறிய தால், இதை மேன்மேலும் விருத்திசெய்து வருவதுதான் நமது முக் கிய கடமையாகும் “ வாய்த்தது நந்தமக்கீதோ பிறவி மதித்திடுமின் ” என்றார் பெரியார். இச்சிறு வித்து, சிறு முளையைப பிடுங்கி எறிந்துவிடின் பின் விளைவதென்னை? இம்முளையை வெகு ஜாக்கிர தையாய்க் காப்பாற்றவேண்டும். இவ்வுண்மையை ஸ்ரீ பட்டினத் தடிகளும்

உழப்பின் வாரா வுறுதிக ளுளவோ
கழப்பின் வாராக் கையற வுளவோ
அதனால்
நெஞ்சப் புனத்து வஞ்சக் கட்டையை
வேரறவகழ்ந்து போக்கித் தூர்வைசெய்

தன்பென் பாத்தி கோலிமுன்புற
மெய்யெனு மெருவை விரித்தாங் கையமில்
பத்தித் தனிவித் திட்டு நித்தலு
மார்வத் தெண்ணீர் பாய்ச்சி நேர்நின்று
தடுக்குநர்க் கடங்கா திடுக்கண் செய்யும்
பட்டி யஞ்சினுக் கஞ்சி யுட்சென்று
சாந்த வேலி கோலி வாய்ந்தபின்
ஞானப் பெருமுளை நந்தாது முளைத்தக
கருணை யிளந்தளிர் காட்ட வருகாக்
காமக் குரோதக் களையறக் களைந்து
சேமப் படுத்துழிச செம்மையி னோங்கி
மெய்ம்மயிர் புளக முகிழ்த்திட் டம்மெனக
கண்ணீ ரரும்பிக் கடிமலா மலர்ந்து

என்பவைகளை மொழிந்து ஒவ்வொரு வாத்மாவினிடத்தும் விதைத்திட்ட "ஈச்வர ஞானமெனும் விதைதை" யெவ்வாற்றானும் முளைக்கச்செய்து அதன் கனியை யுண்ணவேண்டுமென்றுபதே

வேதமும "ஈஸ்தேவோ வஸுய்வஸ்ய:" உண்டென பற்றத் தருந்தமென்றும், "ஈஸிஸுேஹோதிவெஆ‍ஷ_ஸம் தமேநம் தமோ விஷு:"—"தெய்வமுண்டென்போர் தக்கோரே" என்றும்வியந்தது. வேதத்தின் பயனாகிய சிவாகமமும் அவ்வாறேதான் கூறும்.

சிவாகமமுமவ்வாறே "ஈஸெஸ்வகஸிஷாதேதி"— ஆன்மாவொருவனுளன்—"ஈஸிகஸிஷவய_ம தமணீய ம்ஙணாஸ்ய: । வதி விஸ்வஸ் நிஜேதா வஸவாஸவிலக்ஷண:"—குணங்களுக்கெல்லா முறைவிடமாகிப் பாசபசுக்களுக்கு வேறாய் நின்றிவ்வுலகைத் தந்தருளிய தனிமுதலுண்டு—"ஈஸிநாய: வஙிதாதா வஸஸாம ஸஸாரஸாமராக"—மாந்தர்க்கு மாதேவனொருவனால் மணமிக்க மகிழ்கதி யொன்றுண்டு என்று கூறி அஸ்தி - அஸ்தி - அஸ்தி - என்று ஆஸ்திகர்களதுள்ளங் குளிரச் செய்யும். இத்துணைப் பெரிய வாகமங்களியாவர்க்கு வெறுப்பைத் தரும்! வெறுப்போர் உளரேல் அன்னோர் ஆஸ்திகராவரோ! நாஸ்திகர்களது நலமில் மொழிகளைப் பொருட்படுத்தேமல்லேம். பலவகை நாஸ்திகருள் பசுவைப் பாச மென்பாரும், பதியைப் பசுவென்பாரும், பசுவைப் பதியென்பாரும், சேர்ந்தோரே. அன்னோர் மொழிகளை மதித்தேமல்லேம். பரமாஸ்

திக ஸம்பந்நர்களாய் வாழும் சைவ தபோதநர்கள் வேண்டுவதும் யாதெனின் "நாஸ்திகாஶ்ச ஶடாஶ்சைவ க்ருதக்நாஶ்சைவ தாமஸா: । பாஷண்டாஶ்சாதிபாபாஶ்ச ஶைவதூரம் ப்ரயாந்து மே ॥" "நாஸ்திகர்கள், துர்ஜநர்கள், நன்றி மறந்தோர், தாமஸகுண முடையோர், பாஷண்டர்கள், எண்ணுதற்குங் கூசுங்கொடும் பாவமியற்றுகின்றோர் முதலினோர் எனக்கு நெடுந்தூரத்தில் நிற்கவும்," "பஹுநாத்ர கிமுக்தேந யேऽபி கேऽபி விநாஸ்திகா: । ஸர்வே தே நாதா ஸ்ஸந்து ஶம்ஸந்து மே ஸதா ॥" "பலபல துதி செய்தென். இங்கு மாநதர் யாவரேயாயினும் ஆஸ்திகரேல் அன்னோர் நல்லோரே. அவர்களனைவருமென்னை யாண்டருள்வாராக" என்று வேண்டுவதேயாகும். இக்காரணம்பற்றியன்றோ "அடியார் நடுவுள்ளிருக்குமருளைப் புரியாய்" என்றும் "அடியார்பெருமை யறிந்தாரார்" என்றும் "நின்சீரடியார் தம்மடியார்க் கன்புபூண்டவர் காற்றலையெவலென்றாய்த் தலையேற்று" என்றும் "திங்கள் முடியார் அடியார் அடியோமென்று கும்பிட்டுத்திரியே" என்றும் "சிவனை யுணர்மாதவர் தம் பொன்னடிக்கீழ் தாழ்வோம.—எமக்கார் சரி" என்றும் ஆஸ்திகப் பெருஞ் செல்வர்களுறவை வேண்டினர் பெரியார். பேரருட் சத்தியின் அருணலங்களை யனுபவித்துக்கொண்டே அவனை மறந்தும், அவனை யானே யென்றும் புலம்பியழியும புல்லர்களை விட செய்ந்நன்றி கொன்ற மகாரினி யுண்டோ. இக்காரணம்பற்றியே "யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவர்" என்றார் நநதாயுமானார்.

மாந்தர்களது முறையீடுகளை மகிழ்ந்து கேட்டருளும் மாண்புடைச் செவியன் ஒருவன் உண்டு என்று அங்கைச் சுட்டுவிரலாற் சுட்டிக் காட்டி ஆஸ்திகர்களெல்லோர்க்கு மாசிரியத்தலைமை வகித்த எம்பெருவாழ்வாம் ஞானஸம்பந்தக் குருமணி ஆஸ்திகத்தை நிலைநாட்டவல்லவோ வந்தனர். எல்லா நன்மைக்கும, எல்லாத் தண்மைக்கும், எல்லா அன்பிற்கும், எல்லா நியாயததிற்கும், எல்லா உயர்திறப்பேருணர்விற்கும் பெருநிலைக்களமாம் ஆஸ்திகமின்றி எதுதான் நிலைநிற்கும். ஆஸ்திகத்தின் ஸொரூப மகிமையை முற்றுமுணர்ந்தவள்ளலாதலின் எங்குருராயன் ஆஸ்திகத்தை நிலைநாட்ட வெழுந்தனர் என்க. ஸ்ரீ நம்பியாண்டார் நம்பிகள் எமது குருநாதனையுற்று "வையம் மகிழவும்" "யாம் வாழவும்" வந்தனரென்றும், பெருமான் "அம்ம" வென அழுதது உயிர்கண் மாட்டுவைத்த பெருங்

கருணை என்றும் “அம்மென்குதலைச் செவ்வாய்” என்ற பாசுரப் பகுதியில் வெளியிட்டருளினர். ஆஸ்திகமே உயிர்களது அல்லலனைத்திற்கும் பெருமருந்து, என்று கண்டு “ஆஸ்திகத்தையே (Faith in God) உயிர்கட்களித்தனர். ஆஸ்திகத்தை யளித்து உயிர்களை ஈடேற்றினதையே “வையம் மகிழ யாம்வாழ” என்று நம்பிகளும் “வேதநெறி தழைத்தோங்க மிகுசைவத் துறைவிளங்க, பூதபரம்பரை பொலியப் புனிதவாய் மலர்ந்தழுத, சீதவள வயற்புகலித் திருஞான சம்பந்தர்” என்று அருண்மொழித் தேவரும (ஸ்ரீ சேக்கிழார் சுவாமிகளும்) திருவாய்மலர்ந்தருளினமை வெறும் முகமனன்றென்பதை “ஸ்ரீஞானஸம்பந்தப் பேருளாளன் மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத்தேனைப் பருகினோர்க் கையமறவிளங்கும். பௌத்தர்கள் “இறைவனில்லையென்றுகூறுவர் என்பதும” சமணர்கள் “உண்டோ இல்லையோவென் றையப்படுவார், என்பதும” பௌத்தர்களது “பஞ்சஸ்கந்த” சமணர்களது “சபதபங்கி” கோட்களுந தெரிவிக்கும். ஸ்ரீஞானசம்பந்தப் பெருமான் பௌத்தர்களையும் சமணர்களையுங் கடிந்தது அன்னோர்களது நாஸ்திகத்தினின்றும் உலகத்தாரை யுய்விக்கவேண்டியே யன்றி அப்பௌத்தர் சமணர்களது “பொறை யுண்மை” “உயிர்க்கிரங்கல்” முதலிய நீதிகளைக் களையவன்றென்பதை யாமுணரலாம். * “ஈசன் எமையாளுடைய வெந்தைபெருமான் இறைவன் என்றும், தனையே பேசுதல் செயாவமணா புத்தரவா” என்றும, “அத்தகு பொருளுண்டு மில்லையுமென்றுநின்றவர் கச்சமாவொத தொவ்வாமை மொழிந்து வாதிலழிநதெழுந்த” என்றும் புத்தர் சமணுதிகளின் நாஸ்திகத்தை வெளியிட்டார். பெருவள்ளலாகிய காழிப் பெருந்தகையார் தார்மிக குணங்களெங்கு காணப்படினு மவைகளைக் கடிந்தாரல்லர் என்பதை “நீதிபலவுந் தன்னதுருவாம்” என்று கூறிய அற்புதத் திருவாக்கே நிறுத்தும். பெருங்குணங்கள் எங்கு காணப்படினு மங்கு ஈசன் ஸந்நிதியுண்டென்பதைச் செவ்வனே காண்பித்தருளினார். “தேசமதெலாமருவி நின்று பரவித்திகழ நின்ற புகழோன்” என்று எல்லா உலக உயிர்களினு மூடுருவிச் சென்றெல்லா வசேதனத்தையு மசைவித்தும், சேதனத்தை யறிவித்தும் நிற்கும் எம்மிறைவனை யென்றும் எல்லா வுயிர்களும் பற்றி வாழ்த்தியே யுய்யவேண்டியவர்கள் என்பதைத் தெரிவித்தார். இதனால் எல்லா மாந்தர்களுந் தர்மாதி நற்குணங்களினுலடைய விரும்பும் பெரும் பேற்றிற் குறைவிடம் ஈசனென்பதை வெளியிட்டருளினார். பெரு நலங்களுக்கெல்லாம் நிலைக்

---

* நூற்றுவக்கத்திற்குறித்த தமிழ்மறைப்பாக்களைக்காண்க.

களமாகிய இறைவனை விட்டு இத்தர்மாதிகளுக்குப் புகலிடம் வேறின்றென்பதைச் சைவத்திற் ஸத்யம், சௌசம் முதலிய பல தேகவுறுப்புகளையும், இத்தர்ம குணங்களத்தனைக்கும் உள் நோக்கமாகிய ஆஸ்திகமெனுங் கண்ணையுங் கொண்டு படிந்து கிடக்குந் தார்மிக வான்மாவை வெள்ளை விடையாகவும், அவனது இருதய கமலத்திலாரோகணித்துத் தன்னாணைவழி நடத்தும்பேரறிவும் பேரன்புமாகிய பெருஞ்சோதியை அவ்விடையிலாரோகணித்துநடாத்தும் நாதனாகவும் உருவகம் செய்திருப்பதை ஓதாதுணர்ந்து காழிவந்தருளுங் கற்பகக் கனியின் செந்தேனுருவாங் கவுணியர்பெருமானுளத்துணர்ந்தவாதலின் "தோடுடைய செவியன்" என்று எல்லா ஆன்மாக்களும் பல வழிகளாலும் பல மொழிகளாலுங் கூவியழைப்பதைக் கேட்டருளு மிறைவனையும் அவ்விறைவனே பலவித நற்குணங்களுக்கும் புகலிடமென்பதை "விடையேறி" * என்றுந் தெரிவித்தார். பௌத்தர்களிலும் சமணர்களிலுங்கூட பெரும்பான்மையோர் புத்தனையும் அருகனையும் (ஏனைய மதவாதிகள் அவரவர்களது விக்கிரகங்களை வணங்குவதுபோலவே,) வணங்குவதே தர்மத்தையு மிறைவனையும் பிறிக்கவொண்ணாதென்பதைக் காட்டும். இத்தர்மத்திற்குறைவிடம் பரமாப்தனாய பரமன் என்பது ஸத்தியம் என முழுமுதற்கடவுளே "[illegible]" தர்மமியற்றுவதற்கு மூலாதாரமாக யானுளன் என்பதை மாந்தர் அறியவில்லையே என்று இரங்கியருளியதை ஸ்ரீ ஸ்காந்தபுராணம் விசதப்படுத்தும். இதற்கு மாறாகக் கூறுந் நூற்கள் யாவும் பொய். அவை தன்னுண்மை யறியாதார் கூற்றேயாகும் ஆதலின் "சிந்

* For a fuller explanation of the Symbology involved in the Symbol of Siva riding over the Bull and in the Bull with bended knees and hind legs before the Image of Siva Lingam in the Temple, *Vide* our article on "The Rationale of Symbolic Worship:" The chief point to be noted here is the fact that while all its other organs represent various Dharmas such as Purity, Truth, Patience etc., the whole aspect of all these higher attributes is known by the pointed look of the eyes, which represent "The Child-like Faith in God" and God is the Inner Spirit which guides all men towards perfection. How vain is the attempt of some persons, who are false even unto themselves to divorse Morality from Religion! Morality without Religion! It can not be! *It is a lie.*

தையில் சமணரோடுதேரர் சொன்ன புந்தியிலுரையவைப் பொருள் கொள்ளாதே” என்றும் “சாக்கியக்கயவர்றலை பறிக்கையரும் பொய்யினூலாக்கிய மொழியவை பிழையவையாதலால்” என்றும் “நீதியாதிகளைப் புகழ்நத” எங்குருநாதன் கடிந்தார். ஆனதுபற்றி “முதல்வனை வழிபடுவீர்” என்றுபதேசித்தாஸதிகத்தை நிலைநாட்டினர். “உய்யுங்காரணமுண்டென்று கருதுமின்” என்றுமுபதேசித்தார் நம்பரமாசாரியர். ஸ்ரீ வாகீசப் பெருந்தகையாரும் “நடையை மெய்யென்று நாத்திகம் பேசாதே” என்றும “என்னிலாருமெனக்கினியாரிலை என்னிலுமினியாளொருவன் னுளன்” என்றும “கனியினுங் கட்டிப்பட்ட கரும்பினும், பனிமலர் குழற்பாவை நல்லாரினுந், தனிமுடிக வித்தாளு மரசினு,மினியன் றன்னடைந்தார்க்கிடை மருதனே” என்று முபதேசித்தார். ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்திகளும் “வெய்தாய வினைக்கடலிற் றடுமாறுமுயிர்க்குமிக விரங்கி யருள்புரிந்து வீடுபேறாக்கம் பெய்தானை” என்றும், ஸ்ரீ வாதவூர் வள்ளலும் “தெய்வமென்பதோர் பொருளது கருதலு, மாறுகோடி மாயாசத்திகள், வேறு வேறு தம்மாயைகடொடங்கின, வாத்தமாளாயலவர் கூடி, நாத்திகம்பேசி நாத்தழும்பேறினர்” என்றும் நாத்திகத்தைக் கண்டித்தார்.

ஸ்ரீ வாகீசப் பெருந்தகையார் “நல்லெண்ணந் தீயவெண்ணம், தர்மாதர்மோபதேசம் முதலியவைகள் ஸர்வேச்வரனொருவனையே தொடர்ந்ததென்பதையுமவனருளாலேயே யிவைகளான்மாவிற்குத் தோன்றினவென்பதையும் “நானேதுமறியாமே யென்னுள் வந்து நல்லனவுந் தீயனவுங் காட்டா நின்றாய்” என்ற வமுத ஸூக்திகளாலறிவுறுத்தார். ஸ்ரீ மாணிக்கவாசக மூர்த்திகளும் “நானொரன்னுள்ளமார் ஞானங்களாரென்னையாறறிவார்—வானோர் பிரானென்னையாண்டிலனேல்” என்று திருவாய்மலர்நதார். “த்ருஶாம் தர்ஶயிதா சாத்மா தஸ்ய தர்ஶயிதா ஶிவ:”—காணுங் கண்ணுக்குக் காட்டுமுளம்போற் காணவுள்ளததைக் கண்டு காட்டலின்” என்ற சிவஞான போதத்தின்படி எமக்குள்ளிருந்து எம்மைக் காட்டி எமக்கு வழிகாட்டும் பெருமானொருவனையே ஸத்ஸம்பிரதாய கிரந்தங்கள் போதிக்கின்றன. ஸதாசாரியர்களுபதேசிப்பது மதுவே. ஸந்மார்க்கிகள் பற

ஈச்வரனை வழிபடவேண்டிய மாந்தர்க்கவனேற்படுத்திய வுணர்ச்சி (Feeling) யும் ஊகமும் (Reason) போதாதோ, சாஸ்திரமென்

பதொன்று வேண்டப்படுமோ? பலவகைப்பட்ட சமயங்களிற் பல சாத்திரங்களுண்மையால் அவைகளிலெதை யங்கீகரிப்பது? ஏதாவதொன்றை யங்கீகரிப்பின் மற்றவைகளின கதி என்னே?—இத்தகைய கேள்விகளுக்கு விடை யிறுப்பதவசியமே. உணர்ச்சியு மூகமுங் கடவுளாலேற்பட்ட துண்மையே. இவைகளையே யாம் மேன்மேலும் வளர்த்திடின் கடவுளைக் காணலாமென்பதுமுண்மையே. "நூலும் வேண்டுமோ நுண்ணர்ந்தோர்கட்கே" என்றார் ஸ்ரீமத் - அப்பர் சுவாமிகளும்.

"உடம்பெனு மனைய கத்து வுள்ளமே தகளி யாக
மடம்படு முணர்நெய் யட்டி வுயிரெனுந திரிம யக்கி
யிடம்படு ஞானத தீயா லெரிகொள விருந்து நோக்கிற்
கடம்பமர் காளை தாதை கழலடி காண லாமே.

உள்குவா ருள்ளத தானை யுணர்வெனும் பெருமை யானை
யுள்கினே னுனுங காண்பா னுருகினே னூறி யூறி
யெள்கினே னெந்தை பெம்மா னிருதலை மின்னு கின்ற
கொள்ளிமே லெறும்பெ னுள்ள மெங்ஙனங் கூடு மாறே."

என்பனவாதி பலவமுத வுபதேசங்களா லுணர்ச்சியையுஞ் ஞானதையுங்கொண்டுமே "சித்தத்துருகிச சிவனெம்பிரானென்று சிந்தையுள்ளே பித்துப்பெருகப் பிதற்றியுய்யலா"மென்று மொழிந்தார் முனிவர் கோமானாகிய மொழிக்கரசர். ஆயினுமப்பெருந்தகையாரே "மறைநான்குமானா யாறங்கமானாய்" "விரித்தானை நான்கியோடங்கமாறும" எனறு அடிககடி முதலவனைச் சாஸ்திர கர்த்தாவென்றுந துதித்தார். "ஓதிமன்னுயிரேத்துமொருவனை" என்று மாந்தரைச் சாஸ்திராப்பியாஸிகளென்றுங் கழறினர். தெய்வமொன்றுண்டென்று வழிபடும் பெருமைவாய்ந்த மதவாதிகளிதுகாறும் "நூற்களை" யுமாதாரமாகக் கொண்டே வாழ்கின்றனர். கர்த்தனுக்குக் கோயில் வேண்டாமென்று கண்டிதத கம்பீரவான்களும் "கிரந்த"ங்கொண்டனர் "மொழி" வேண்டாமென்று முனிந்தவர் மேற் சென்றது மவரைப பின்றொடர்நதார்க் கவர் மொழிந்த மொழிகளும் "மொழி" யாகின்றன கண்டீர். அம்மையப்பனு மண்ணலொருவனுக்கருளுரு வனுவசியகமென்ற கங்கரித்தழித்த வாண்டகைகளும் புத்தகமொன்றைப் போற்றி வாழ்ந்தனர். இவைகளையாமுறறு நோக்குழி, "நூலுண்டாய விதமென்னவென நுழைந்து பார்க்கவேண்டி யிருக்கின்றது. நூலும் வேண்டாமென்று நுவலு

கின்றவர் தாமு மிதற்கு நியாய முண்டோவென நோக்கவேண்டி யிருக்கின்றது. கிஞ்சிற்றறிவிற் கெட்டியவரையாஞ் சீர்தூக்கிப்பார்க் கும்போது "மாந்தர்க்கும் விலங்குகட்குமுள்ள வேற்றுமையை வெளிப்படுத்தும் பகுத்தறிவின் பயனே" நூலாகும். மனிதர்க்கும் மந்திகட்குமுள்ள மாற்றத்தை மகிழ்வித்தமன்னறிவே மறையாகும். மாந்தரேயவரவரெண்ணங்களைப் பிறர்க்கறிவிக்க மொழிகொடு பேச வல்லார். அம்மொழியே நூலாயது. பன்னாள்வரை நூற்கள்யாவும் "கர்ணாத்கர்ணகதேனச" ("கர்ணாத் கர்ணகதேந ச") என்ற இலிங்க வசனப்படியொருவன் மாட்டுக்கேட்டே அறிவுநூற் பரம் பரை வந்ததென்க. அதனாலேயே சீடனைக் குருவினுடைய "அந் தேவாஸி" (அண்மையிலுறைபவன்) என்று கூறினார்கள். அதனா லேயே நூலும் "சுருதி" (கேள்வி) யாயிற்று. இப்படிப பன்னாட் கழிந்த பின்னரே "முதுமொழி" யாகிய நூலுண்டாயிற்று. முதல் முதலில் பிதாவே தன் மக்கட்கு நல்வழி போதிப்பானாயினன். பன் னூற்றாண்டுகட்கு முன்னர் பிதாவே தன்னருமைமக்க ளாணாயினும் பெண்ணாயினு மவர்க்கமுதமொழி மொழிந்தனன். நமது நாட்டில் சில சடங்குகளியற்றிப பின்னர் ஓதுவித்த நாட்களிலுங்கூட ஆண் பெண்ணிருவர்க்கு மவ்வாறே அறிவு பயிற்சி செய்யப்பட்டு வந்தமை நுண்ணறிவாளர்க்குக் கிருஹ்ய நூற்களினால் வியக்தமாகும். பிதா வுக்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் "அன்பினால்" ஏற்பட்டது. அவ்வன்பினாலேயே பிதாகுமாரனுக்கு ஆப்தனானான். இவ்வன்பினா லேயே பிதாவின் மொழி புத்திரனுக்குப் பத்தியமாயிற்று. இவ் வாறு நட அவ்வாறு நடக்கவொண்ணாதென ஆப்தனேயொருவ னுக்கெடுத்துரைப்பன். இதனாலாப்தன் மொழி "ஹித"த்தைப் பயப்பதெனப்பட்டு, பிரமாணமாயிற்று. இத்தகைய காரணங்களால் அன்பினால் பெற்ற பிதாவே முதல் முதலில் மைந்தருக்குக் குருவாயி னான். பன்னாட்கழிந்து வேறு குருவுண்டான காலத்தும் பிதாவின் றன்மை குருவினிடத்தும், புத்திரன்றன்மைச் சீடனிடத்தும் வருவிக் கப்பட்டது. "ஶிஷ்ய꞉ ஸ்வாத்ம ஜதிஸ்வாக்ஷ꞉ ஸதாஶிஷ்யஸ்ய யோமத꞉ । ஜாத꞉ஸ்வாத்மாஸ்மாஸ்மாதஸ்மா ஸ்வயமே ஷுஶ்ரூ ॥ நிஜயதிஸ்வாத்மம் வெவஸாஸாரேஜநக꞉வீதா । ஸம் தாரயதிஸம்ஸாரா ஷுஶ்ரூஷெவெவாயக꞉வீதா ॥" என்பன வாதிவாக்கியங்களால் சீடன் புத்திரனாகவும், குரு பிதாவாகவும் கணிக்கப்பட்டது காண்க. சைவதீக்ஷையில் அடிக்கடிச் சீடனைச்

சிசுவென்று விளிக்கப்பட்ட வுண்மை சைவசாஸ்திரங்களில் வியக்தம். "ஶிஷ்யவ்யாபாரமேவம் பாத்ரோத்ஸ்ருஷ்டோதகே। ததர்வி த்யாவஶேஷாம்ஸம் க்ருக்ஷாவிஹாரஸம்க்ருதோகு। வாஷ்டாம்பேநா ஶிரோ: வாணைர்வித்யாம்ஶைவீம் ஸதேபூயேத்" "வித்தியோபதேசத்தின்பொருட்டு புஷ்பங்களைக்கொண்ட ஜலத்தால் சிசுவினுடைய கைகளைச் சுத்திசெய்து சில வித்தையை (சிவாகமத்தை)க் கொடுக்க" என்பனவாதி பல்லிடங்களிலும் சீடன் சிசுவெனப்பட்டமைவியக்தம். இவ்வாறு பகுத்தறிவின் முதிர்ச்சியால் மாநதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமதபிப்பிராயங்களைப் பகிர்நதுகொள்ளும்போது அன்பின் மிகுதியால் கருணையுடைய வொருவன் மறறவனுக்குரைத்தமொழி ஹிதமெனப்பட்டு அதுவே தன்னைக் காபபாற்றுமெனக்கொள்ளப்பட்டது. அவன் வார்த்தை பத்யமாகிப் பிரமாணமாயிற்று. "ஹித" மெனத் தனக்கு அம்மொழி பட்டகாலத்து அதில் விச்வாசம்வைப்பது மாந்தர்க்குள்ள இயற்கையாய் கடவுளருளால் பவித்தமையால், இத் தன்மையைச் சிலர் வெறுத்துக்கொள்வதெற்றுக்கு. ஒருவனே ரூருக்குச்செல்லும்போது மத்தியமார்க்கத்தில் குறுக்குவழிகள் பலதோன்றுங் காற்றிகைக்கும் போதொருவனிவ்வழிச் சென்றால் நன்மையுண்டாகுங் குறித்தவிடம் செல்லலாமென்றான். அவ் வழியிற்சென்று சில நன்மைகளை யடைந்ததுமவனுக்கு முன் வழிகாட்டினவனுப்தனுயினன். அவ்வாறே கடவுளையடையவேண்டுமென்னு முணர்வும், அதற்குறிய ஆகமும் ஒருவனெண்ணத் துதிததபோது கொஞ்சந்திகைப்புண்டான காலத்தில் ஒருவனது மொழியைக் கேட்கும்போது அஃதிவனுக்குப் பத்தியமாகி யவ்வழியிற்செல்ல முநதுகிறான். அக்காலததி லவன்மொழியே இவனுக்குப் பததியமாகி அவனே ஆப்தனுகிறான். இதனுற் றனது பிரத்தியக்ஷத்திலும, அநுமானததிலும், ஆப்தன் மொழியே இவனுக்குப் பற்றுக்கோடாய நின்றது. இக்காரணத்தினுலேயே பிரததியக்ஷப்பிரமாணததிலும், அநுமானப் பிரமாணத்திலும ஆப்தன் மொழி யதிகமாய் பாராட்டத்தகுந்ததாய் இவனுக்குப் பூலிததது. அக்காலத்தில் பிரததியக்ஷதிருஷ்டி யிவனுக்கில்லாமற்போகவிலலை. அநுமானவெளிச்ச மிவனுக்குக் கிட்டாமறபோகவில்லை. என்றாலும் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்தபோதும், அநுமானவொளி மின்னும்போது மிவனுககுத் திகைபபுண்டாயின், இவ்வாறு "செல்லென்ற ஆப்தன்மொழியையே விசுவசிக்க நேர்ந்தது. அற்றாயினும் தனது

(பிரத்யக்ஷ) திருஷ்டியும், அனுமான வூகமும் உடனிருந்தேதான் ஆப்தன்மொழியை ஏற்றது. இதனால் ஆப்தன்மொழியை யேற்ற காலத்திற்றனது பிரத்தியக்ஷவனுமானங்களை யொழித்துவிடவேண்டு மென்பதல்ல. இவைகளுக்கு மாறுபாடாகக்கொள்வதை "பிராந்தி" யென்று வேதமறிந்தவர்கள் கூறுவார்கள் 'ஈபயாபவஃஸிரயெடு ஷஃபவஹஃயா ஞாநந்திரஃவ்யதே" என்ற வாக்கியத்தின்படி "உள்ளதுள்ளவாறுகக்காணுமல் மாறுபடின் அதுவே பிராந்தியா கும." இதனாலாப்தன்மொழி பிரத்தியக்ஷானுமானாதிகளுக்கு ஒத்தி ருப்பினது பிரமாணமென்பது ஸித்தம் இக காரணம்பற்றியே தருக்கநூலுடையார் "பிரமாணங்களுள் ஆப்தன்மொழி அல்லது ஆகமம வன்மையுடைத்தென்று கூறினார்" ஏனெனில் பிரத்தி யக்ஷானுமானங்களுடனிருந்து மிவனை யுறும்போது தெளிவிப்பதனு லென்க ஆகம விச்வாசம ஏற்படுவதறகுச் சில தருணங்களுண்டு. குருட்டு நமபிக்கை விச்வாசத்திற்சேராது. ஒருவ னுண்மையாகவே செலலவமயம வேண்டும். அவ வமயத்தை வீணுக்காதுசெல்லவும் வேண்டும். செல்லும்போது பல வழிகளைக்கண்டு திகைப்புண்டாக வேண்டும். அத்திகைப்பினு லிதுவோ வழி யதுவோ வழியென வருநதவேண்டும. அத்தருண மிவனுக்கு ஊணுறக்க மின்பாதி களும் வேம்பெனத் தோன்றவேண்டும். எநத மஹானுபாவன் நமக்குச் சரியானவழி யிதுவெனக்காட்டுவான். எவன் நம்மைத் தேற்றுவான். நம் மனோவியாகூலத்தை யெவன்போக்குவான்" என்று இவன் கதறுங்கால் அச்சமயத்தில இவனையங்களைப்போக்கி யொருவன் மொழிவானுயின் அதுவே ஆகமம. ஐயங்க ணிகழாத போதும், அதனு லிவன் வருந்தாதபோதும் ஒருவன் ஆப்தனை ஏன் றேடுகிறுன்? ஆப்தன் ஏன் உரைபாடுகிறுன்? பசியால் வருந்தினவ னல்லவோ அந்நத்தை விரும்புவான்? பசியில்லாதவர் அந்நத்தைத் தேடுவரோ? கொணர்நதிடினு மவர்க்கு ருசிக்குமோ? இக்காரணம் பற்றியே ஒருவன் றன்மனதை வஞ்சிக்காமல் கடவுளை யடைய வேண்டிச் செல்லினிவனுக்குப் பலவையங்கள் நிகழும். இவன் பஞ்சு படும் பாடெல்லாம் படும்போதுதான் ஆப்தன்மொழி யிவனுக்குப் பத்தியமாகுமேயன்றி மற்றக்காலத்தில் ருசிக்காதென்க. எத்தன் மையால் "ஆகமமெனும் ஆப்தன்மொழி யிவனுக்குக் கிட்டுமென் பதை திவ்வியாகமங்கள் விரித்துக்கூறும். இதைப் பின்னர் விசாரிப் போம்.

இதனல் ஆகமமென்பது தான்றிகைத்துநின்றவக்கணம் இவனுக் குறுதிமொழிகூர்ந் திப்படியேசெல்லென்று கூறுவதாகும். தன்னை நடத்தவந்த முறையா லிதற்குச் சாஸ்திரமெனப் பெயரமர்ந்தது. ஆப்தனிடமிருந்து வந்த அளவில் அவ் வுபதேசத்திற்கு "ஆகமம்" என்றும், இடையிற் சத்தமென்றும, சீடன் கேட்ட வளவில் அதற்குச் "சுருதி" என்றும், தான் நடக்குமுறையால் அது சாஸ்திரமென்றும் கால வேறுபாட்டையும இட வேறுபாட்டையுந் நோக்கி ஒருபதேசமே பல பெயர்களைக்கொள்ளும. "உழைபபின வாராதுறுதிகளுளவோ" என்ற பெரிய மொழிப்படி மாநதனை உழைத்தே பயனையடையும்படி கடவு ளமைத்திருப்பதால் அவ் வுழைப்பிற்சென்றபோ திவனுக் கையங்க ணிகழுமாதலால் அக்காலத்தி லிவனையங்களைப போக்கித் தெளிவித்ததெதுவோ அது "உறுதிமொழி" எனப்படும ஆகமம அல்லது சுருதியாகும். அதாவது பிரத்தியக்ஷானுமானுதிகளுக்கு மாறுபடாவண்ணம உண்மையை ஐயுறும்போ துணர்த்துவதெதுவோ அதுவே உறுதிமொழியெனப் படும். உணர்ச்சிக்கும் ஊகத்திறகும விரோதம் பயவாதுள்ள உண்மைமொழியே உபதேசமெனப்படும் ஆகமமொழி. இதையே நல்லறிவென்று மேலோர் கூறுநிறபர். "யதாயுக்தாகாரவஸ்து விதிவித்ஜ்யோதி வஸிகீதத்யுதே" என்று உணர்ச்சிக்கும், ஊகத்துக்கும் மாறுபடா வண்ணம் வந்த் ஞானமே நல்லறிவென்று நாட்டப்பட்டது. ஸ்ரீ பௌஷ்கராகமத்திலும் "க்ஷுத்தொதாகிரர்ஹஸேஸாவஷி வஸ்ராக்ஷாத்யேயுக்ஷஸாபநீ । வ்யக்த்யக்ஷணாநாமோநந யஷிவாயுக்தம் ஸாநிஸ்சிதநீ । யொவக்தத்ஸாயஸோவதஸ்யாக்ஷ" என்று உணாசசி (பிரத்தியக்ஷம்) ஊகம் (அனுமானம்) என்பவைகளுக்கு விரோதமுறு வண்ணம் உணர்ச்சி யூகங்களுக்குப பொறுத்தமாகவே உள்ளக் காக்ஷி நிகழுமாறுரைத்துத் தெளிவிப்போன் ஆப்தன் என்றும், அவன் மொழியே ஆகமமென்றும் சொல்லப்பட்டது. இதனுற் கண்மூடித் தனமாய் அதாவது மூடத்தனமாய் எதையும் அப்படி யதிற்சொல் லியது இப்படி யிதிற் சொல்லியதென்று கூறி நம்புவதல்லவென்க. ஞானத்திற்கும் மூடத்தன்மைக்கும் வெகுதூரமென்க. ஒருவன் ஒரு கொள்கையை நம்முன்னர் விளம்பிடினது முதலில் உணர்ச்சிக் கும் பின்னர் ஊகத்திற்கும் பொறுத்தமுடைத்தாவென்பதைத் தீர்மானித்தே கொள்ளவேண்டும் என்க.

ஆம், மாந்தர்க்கு ஒரே சாஸ்திரமிருப்பினிது நியாயந்தான். பல சாஸ்திரங்களிருந்துழி எதை யாங் கொள்வது எதை யாந் தள்ளு வது? பல் வேறு தேசத்தார் பல் வேறு ஆப்தர்களைப் போற்றிவாழ் கின்றமை கண்கூடு,—இவர்களில் எவர்வாக்குப்பிரமாணம்? யாங் கண்ட வுண்மை யிது. ஒருவர் சொல்லாததை மற்றொருவர் சொல்லி யிருக்கலாம். அல்லது ஒருவர் ஒரு விஷயத்தை மற்றவரைவிட வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கலாம். இதனாலவர்கள் வாக்குகளில் நாம் விரோதங்கொள்ள வேண்டுவதில்லை. அப்படிப் பலவிதமாக வித்தி யாசங்காணப்படின் நமது ஊகமுணர்ச்சிக்கட்குப் பொருத்தமுடைத் தெதுவோ அது பிரமாணமென யாம கொள்வதிற் குறைவில்லை.

சாஸ்திரமென்பது "ஜகத்ஜீவபரமென்பனவைகளின லக்ஷணங் களையும் அவ்வித லக்ஷணங்களுக்கேற்ப யாம நடக்குமுறையையுங் கூறுவதாகும். இவ்விஷயங்களில மாநதாகள் செய்த பல சாஸ்திரங் களிலொருவர் சொன்னபடி வேறொருவர் சொல்லவில்லையென்பது மோர் விதத்திலுண்மையே. இஃதெதனாலேற்பட்டதென்புழி, உயிர் கள் மலத்தடையுடைய இச்சாஞானங்களைக்கொண்டவர்கள். மலத் தடை எவ்வளவுக கெவ்வளவு நீக்கமடைகின்றதோ, அதற்குத் தகுநதவாறே அவர்களது "உள்ளக்காக்ஷியு" மேறபடுகின்றது. எனவே கடவுளது சித்சக்தி வியஞ்சகமெப்படியோ அதற்குத் தகுந் தவாறுதான் அவர்களது உண்மைக்காக்ஷியாகும். இதனால் சாஸ் திரங்களை யியற்றினோர் பலரும கடவுளருளொளிகொண்டு இயற் றினவர்களே. ஆயினுந் தாரதமமியமிருக்கலாம. இத்தாரதம்மியம் மலததடை நீக்கத்தைபபொறுததது. கொஞ்சதூரம் வரையில் நமக்குபகரித்துப் பின்னர் மாநதரை யவரவர்களதறிவைக்கொண்டு ழைத்துக் கைக்கொள்ளும்படியே சகல வமைப்புகளையுங் கருணாநிதி யாகிய கர்த்தன் கட்டளையிட்டதால் நாமுழைத்தே யுண்மையை யுணரவேண்டும். உழைத்துண்பவர்க்கே உருசிதட்டும். சாஸ்திரம் பல விருக்கின்றதென்று யாங்காணி லிவைகளைச் சோதித்துக்கோடலே யமைவுடைத்தென்பதெம தபிப்பிராயம்.

இவ்வாறு காணுமபோது பலவேறு ஞானநிலைமையையுடைய உயிர்களால் பல நூறக ளியற்றப்பட்டிருக்கலாம். அவ்வாறே மாந் தர்கள், இருடிகள், தேவர்கள், தேவர்களுட்சிறந்த பிரமன், அவ னிலுஞ்சிறந்த விஷ்ணு, அவனிலுஞ்சிறநத ருத்ரன, அவனிலுஞ் சிறந்த மகேச்வரன் முதலிய உயர்ந்த உயிர் வர்க்கங்களாற் பல சாத்

திரங்க ளேற்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், இவர்களுடைய ஞான நிலைமை பல்வேறு திறத்தனவென்றும இவர்களும் பசுக்களாகையா லிவர்கள்வாக்கும் பலவம்சங்களிற்றவறுடைத்தென்றும் மேலோர் கூறுநிற்பர்.

"[illegible] ॥" புருஷ வாக்கியத்திலும் ரிஷிகள் வாக்கியங்கள் பிரமாணமாகும. புருஷ வாக்கியங்களைக்கொண்டு ரிஷிகள்வாக்கியத்தை மறுதலிக்கப்படாது. ரிஷிகள்வாக்கியததிலும் தேவர்கள்வாக்குப பலமுடைத்து. தேவர்கள்வாக்கை ரிஷிகள்வாக்கினால் மறுதலிக்கப்படாது. தேவர்கள வாக்கிலும் பிரமனதுவாக்கியம பிரதானமாகும். தேவர்கள்வாக்கினால் பிரமாவினதுவாக்கியத்தைத் தள்ளப்படாது. பிரமாவினது வாக்கியத்திலும் விண்டுவின்வாக்கியம் பிரபலமுடைதது. பிரமாவினதுவாக்கியத்தினால் விஷ்ணுவாக்கியத்தைத் தள்ளமுடியாது. விஷ்ணுவாக்கியத்திலும ருத்திரன்வாக்கியம் பிரபலமானது. விஷ்ணுவாக்கியத்தைக்கொண்டு உருத்திரவாக்கியத்தை மறுதலிக்கப்படாது. உருத்திரவாக்கியத்திலும் சிவவாக்கியம் பிரமாணமுடைத்து. இவ்வாறே மேலிட்ட சாஸ்திரபபிரமாணத்தைக் கீழிட்ட சாஸ்திரம் மறுதலிக்க வன்மையுடைத்தன்று. மேலிட்ட சாஸ்திரம் கீழிட்ட சாஸ்திரத்தைப்புறக்கணிக்க வதிகாரமுண்டு. இதனால் ஆத்மாக்கள் ஒரு வர்க்கத்தைச் சேர்ந்தோரேயாயினும் அறிவாற்றல் களிற்றார தம்மியமுடையார். "[illegible] ॥" என்று வாயுசம்ஹிதையும் விளக்கும். ஞானைச்வர்யாதிகளை யதிகமுடையோர் வாக்கியங் கீழிட்டார் வாக்கியத்திலும் பிரமாணமுடைத்து.

வியஞ்ஜகங்களாகிய அந்தக்கரண, ஞானேந்திரியாதிகளைக் கொண்டறிகின்ற வான்மாக்களுக்கு ஞானத்தின் மேலேற்றத்தாழ்ச்சியுண்டென்பதுண்மை. இவர்கள் கிஞ்சிக்ஞர்கள். இவர்களிடந் தோஷங்களுண்டு தோஷங்களையுடையார் "சதாசிவாதிகளுமென்பதை" "ஸதாசிவாதயஸ்ஸர்வே ஈச்வராதாஸ்தநோபயம் ... ஸர்வே ... ஸ்வதந்த்ர ... ஸங்கல்பவஸ்தத: ॥" வெனும் வாக்கியங்களாலறிகிறோம். அப்படியிருந்தும் "ப்ரத்யேகம் ... ஸ்வஸ்வ ... ஸர்வேஷ்வரா ... | ... ஸம்பந்தஸம்ஸ்திதா: ॥" "தாங்களும் பரமனது அனுக்கிரகத்தையடைந்து மற்ற ஆத்மாக்களை யனுக்கிரகிக்கின்றார்கள்" என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் ஈச்வரனது அருளொளியைக்கொண்டே அவர்களும் தங்களுக்குரிய ஞானைச்வர்யாதிகளைக்கொண்டு சாஸ்திராதிகளையுண்டு பண்ணியகாலத்தும், முற்றிலும் பிழையெனத்தள்ளாமல் எவ்வளவுவரையில் பிரமாணமென அங்கீகரிக்கப்படவேண்டுமோ அவ்வாறங்கீகரிப்பதில் தோஷமில்லையென்க. இவ்வுண்மையை நூற்களியற்றிய பல மாந்தர்கள் விஷயத்திலு முபயோகித்துணர்வாமென்க.

இவ்வாறு ஜீவர்கள் அல்லது பசுக்களுடைய வாக்கியங்கள் தோஷங்களுடையனவெனின், நிர்தோஷமான வாக்கொன்றிருத்தல் வேண்டும். பசுக்களதுவாக்குகள் தோஷமுடைத்தெனில் "பசுபதி" யின் வாக்கியந் தோஷமுடைத்தல்லவாகும். தந்த, தாலு, ஓஷ்டம், அதரம், கண்ட முதலியவைகளில்லாக் கடவுள் அவ்வவ் வவயவங்கள் கொண்டுச்சரிக்கப்படவேண்டிய அகராதியக்ஷர ஸமூகங்களுடன் கூடிய நூலுக்கு எவ்வாறு கர்த்தனாதல்சாலும்? முதல்வன் தந்த தாலுக்களில்லாதவனென்றும், ஜீவர்கள் அவைகளின் உதவியைப் பெற்றுளார் என்றும், இவ்வுதவிகள் முதல்வனுக்கு வேண்டப்படாதபோதே அவன் எல்லா வறிவுமுடையானென்றும், இவைகளிருந்தும் ஜீவர்கள் அல்ப அறிவினர்களென்றும் வாயுசங்கிதையானது "ஈஸ்வரஸ்ய ... ஸ்வதந்த்ரம் ... யஸ்மாத் ... ஸதாசிவ: | ... நாதி ... ஸர்வஜ்ஞ ..." "ஈசாயஜ்ஞாந ... விஷயஜ்ஞம் ... ஈசாவாஸ்ய ... ஞானமநந்தம் ..."

வ்ருதா:" எனும் வாக்கியங்களால் விளக்கும். இதனால் கடவுள் இவ் வவயவங்களைக் கொள்ளாதபோது அவன் எப்படி சாஸ்திரகர்த்தனாதல்சாலும்?

பரமபதி ஒருவனுண்டேல் அவன் தனுகரணபுவனபோகாத்மகமான சகல ஜகத்தையும் மாநதர்களுக்களித்ததுபோலவே, தன்னையடைவதற்குரிய நெறிமுறைகளடங்கிய வுண்மைகளை மாநதர்களுக்கு அளிக்காதிரான். சற்று நிதானித்துப்பார்மின் 'அறிவை உபயோகித்தும், அறிவு நூலை யியற்றியும் வாழும் அறிஞர்களிடம் முதல்வன் றனது அறிவை உபயோகிக்காமல் வேறு எதனிடம்செலுத்துவான். அறிவுடையார்க்கன்றோ அறிவு பயன்படும. சேதனங்களை அறிவித்தும் அசேதனங்களை யசைவித்தும் விளங்குமாற்றாலல்லவோ "எம்பெருமான் ஞானக்கிரியாரூபன்" என்று கூறப்பட்டான். "சைதந்யம் த்ருக்க்ரியாரூபம் தத்ஸ்த்யாத்மனி ஸர்வதா" என்பது வாக்கியம். பசுவினது ஞாதிருத்வம், கர்த்திருத்வம் முதலியவைகளும் முதல்வனது அதீனமென்பதை "பஸோரபிஜ்ஞத்வகர்த்ருத்வே பரமேஸ்வராதீனே" எனும் ஆகமவாக்கியம் நிறுத்துமென்க. "ஜீவாத்மனோர்யாஸ்யாயும் போத்யபோதகஸம்பந்த:" என்ற வாக்கியப்படி முதல்வனுக்கும் ஜீவனுக்குமுள்ள சம்பந்தம் அறிவித்தலும், அறிவித்தாலறிதலுமாகையால், யாமறியு மெவ்வுண்மையும் அவன் அறிவிக்க நாமறிநததாகையால, எல்லா சாஸ்திர ஞானமும் அவனுடையதேயென்க. பேரறிவாள னொருவனுண்டென்று கூறும் பரமாஸ்திகமெனு மஸ்திரவாரத்திலெழுந்த சைவசித்தாந்தத்தி லிவ்வுண்மையைப்பற்றி நிஷ்கர்ஷையாகக்கூறப்படுவது யாதெனில் "ஜ்ஞானக்ரியேச்சா-ரூபம் ஹி ஸம்போர் த்ருஷ்டித்ரயம் விது: । தத்ஸோமஸூர்யாக்நிமயம் தேஷாம் । ஸர்வவிஷய ஜ்ஞாநாதி க்ரியாதிவஸாத் ஸ்ம்ருதா" ஞானம், கிரியை, இச்சை எனும் மூன்றும் முதல்வனுக்கு மூன்று கண்கள். இவைகளை நயனங்களாக உருவகஞ்செய்யக்காரணம் யாதெனின், "ணீ அல்லது" "நை" என்னும் தாதுவினடியாகப் பிறந்த நயனம் எனும்பெயர் கண்ணிற்கமைந்தது நடாத்துமுறை நோக்கியென்க. இப்பல்லாயிரங்கோடி யண்டங்களிலுமயர்ந்த வுயிர்களனைத்தையுந் நடாத்துமுறையால் முதல்வனுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளைத் தூங்காமல் என்றும் விழித்து நடாத்திப்பாதுகாக்கும் "கண்களாக" உருவக

மென்க. இச்சத்திமகோததியிற் சகல புவனங்களு மப்புவனங்களி லுள்ள உயிர்களுடன் அமிழ்ந்து கனைந்திருப்பதால் அதிலிருந்து கொண்டு பசுவானது இச்சிக்கவும், அறியவும், இயற்றவும் தன்மை யையடைந்ததென்க. "ஜ்ஞாநக்ரியேச்சாரூபாபி: திஸ்ருபி: ஸ்வாத்மசக்திபி: । சக்திமாநீச்வர: ஸர்வம் விச்வம் வ்யாப்ய வ்யவதிஷ்டதி" சத்திமானெனப்பட்ட எமது பெருமான் ஞானம, கிரியை, இச்சையெனும் மூன்று சக்திகளால் இவ்வுலகமுழுமையும் வியாபித்துத்தனது செயல்களை நடாத்துகிறான் என்று வெளியாகியது. பசுக்கள் ஒரு தொகுப்பேயாயினும் ஞானம், ஐச்வர்யாதிகளில் தாரதம்மியங்களுடையன வாதலால் ஒரு மலமுடைய பசுக்கள் இருமலமுடைய பசுக்களை ஏவி அனுக்கிரகித்தும், இருமலமுடைய பசுக்கள் மும்மலமுடைய பசுக்களை ஏவி அனுக்கிரகித்தும்வந்து வழி வழியாகவே ஞானாதிகளை விளக்குகிறான். "ஸ்வாத்மாநவதிப்ரபாவிநா: ஜ்ஞாநசக்திப்ரபோதகா: । தத்ராத்யா ஹ்யேகமலிநோ மலத்வயயுதா: । த்விமலாஸ்து யதாஜ்ஞயா யதாதிஷ்டிதா: । த்விமலா நயதிஷ்டந்தி த்ரிமலாந் ப்ரோக்தா: । ஜ்ஞாநசக்திப்ரபோதாய அநுக்ரஹகாரிணோ அதிஷ்டதி" என்ற பெருமொழிகளா லிவ்வுண்மை விளங்கும். அதிஷ்டிப்பதாவது அனுக்கிரகிப்பதே. செல்வமதிகமுடையார் அஃதில்லாதார்க்குச் செல்வத்தைப் பகிர்ந்தும் ஞானமதிகமுடையார் அஃதில்லாதார்க்கு அந்த ஞானத்தைப் பகிர்ந்தும் சகோதரமுறைமை பாராட்டவேண்டும் என்று எல்லோர்க்கு அம்மையப்பராகிய உமாஸஹாயனது பேரெண்ணமும் அவன் வகுத்த முறையுமாம். இதற்கு விரோதமாக உயர்ந்த ஜாதி முதலியவைகளைக்கொண்டு தருக்குதல் முதல்வன் எண்ணத்திற்கு முற்றிலும் மாறுபட்டதேயாகும். மேலிட்டார் கீழிட்டாரை யதிஷ்டிப்பதென்பது மேலிட்டார் கீழிட்டாரை அனுக்கிரகித்தலே என்பதை "ப்ரஹ்மாவிஷ்ணுஸ்ச ருத்ரச்ச மஹேசாந: ஸதாசிவ: । மந்த்ரேசா: ஸ்வஸ்வவித்யாயாமதிஷ்டந்தி ததா ததா । ஸசிவ: ஸர்வதேவேசம் ஸ்வகீயாபிச்ச மந்த்ரிபி: । அதிஷ்டத்யேவ ஸ்வாத்மா யதச் ஸர்வம் ஸ்திதம் ॥" "மோக்ஷாநுக்ரஹணாயைவ சிவேந பரமேஷ்டிநா ஸதாசிவாதயஸ்ஸர்வே மந்த்ரா மந்த்ராதிபா அதிஷ்டிதா: । தேஷாம் மந்த்ராத்மநாம் ஸர்வேஷாமநுக்ரஹம் । க்ருத்வா மந்த்ரேச்வராநுக்ரஹம் தச்சிவேந ஸமதிஷ்டிதா:" ஸதாசிவன், மகேச்

வான், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலியவர்கள் மூர்த்திகளென்றும், இவர்களால் இவ்வுலகங்கள் வியாபிக்கப்படுமென்றும், ஸர்வேசனுகிய சிவன் இம்மூர்த்திகள் வழியாக இவையெல்லாவற்றையும் அதிஷ்டிக்கிறார் என்றும் அதனால் அவன் "ஸர்வன்" எனப்பட்டானென்றும், லோகாநுக்கிரகித்தின் பொருட்டே மூர்த்தியாத்மாக்கள் எனப்பட்ட சதாசிவாதிகள் ஸர்வேசனுகிய சிவனால் அதிஷ்டிக்கப்படுகின்றார்கள், என்றும் இம்மூர்த்தி யாத்மாக்களும். தாங்கள் அனுக்கிரகத்தை யடைந்த முறைப்படி அன்யாத்மாக்களை அனுக்கிரகிக்கின்றார்களென்றும் பெறப்பட்டது. அப்படி யாவர்தனுக்கிரக்கித்தபோதும் சிவனுலதிஷ்டிக்கப்பட்டே அனுக்கிரகிக்கின்றார்கள் என்பது பெறப்பட்டது. ஏனெனில் "[illegible]" என்ற வாக்கியத்தால் மூர்த்தியாத்மாக்களெனப்படுமிவர்களும் பாசத்தாற் பிணியுண்ட பசுக்களே யாவர். ஆன்மாக்களுக்கறிவுறுத்தும் விஷயத்திலுமிம் முறையே யாம் "[illegible]" என்று உண்மை பாஷியக்காரராகிய ஸ்ரீகண்டசிசெல்வனுர் கூறியபடி முத்தான்மாக்களுக்குச் சித்சக்தி நேரில் விளக்கத்தையும் மற்றையான்மாக்களுக்குப் பரம்பரையாகவு மறிவுறுத்தலுண்மையாகையால், முதல்வன் சாஸ்திரகர்த்தா வென்பதிலும் பரம்பரைக்கிரமமாகவே கொள்ளத்தகும். கைகால் முதலிய வுறுப்புகளின்றியே அரூபத்திலிருந்து பதே பதே ரூபங்களைக்கொண்ட விசித்திர வுலகுடைப்பொருள்களை யளித்தபடியே, வாய்முதலிய உறுப்புகளின்றியே ஸர்வேச்வரன் "அநாஹதம்" எனும் பேரின்ப நிச்சபத (The still enchanting music of the everspreading space) "பரநாத"த்திலிருந்தே ஆஹதம் எனும் சுரோத்திர விஷயமான வைகரிவாக்குருவமான சாஸ்திரரசனையையும் அருள்வான். நாதமானது பரை, பச்யந்தி, மத்தியமை, வைகரியாதிகளாகப் பல திறப்பட்டு நிற்கு மென்பதை உண்மைஞானிகளுணர்வார்கள். பரநாதமே வைகரியாதிகளாய் பவித்தமையைப் பின்னர் பகர்வாம்.

ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்திலிவ் வுண்மைப் பின்வருமாறு பெறப்படுகின்றது

'[illegible]" "முன் கூறப்பட்ட சிவன் அமூர்த்தன்

வாக்கிந்திரியாதிகளில்லாதவன். அவன் எவ்வாறு "சாஸ்திரகர்த்தனு வன்?" என்று பூர்வபக்ஷத்தைக் கூறி "[Grantha text] ... ஸாஹ வேதக்ஷ்காயந்வக:" அமூர்த்தனாயினுந் தனது சாமர்த்தியத்தினால் வர்ணாதிகளை (எழுத்துக்களை) சசேர்த்தல் கூடும். மற்றக்காரியங்க ளைப்போல" என்றுத்தரம் பிறந்தது. ஏன் அவன் அவ்வாறு செய் யவேண்டுமெனில், ஜகதுத்பத்தியாதிகளில் ஸ்வப்பிரயோஜனங் கரு தாமல் பரப்பிரயோஜனார்த்தமே எவ்வாறு தனது நிர்ஹேதுகருணை யைக் காட்டினரோ அவ்வாறே சாஸ்திரத்தை யுண்டுபண்ணிய விஷ யத்திலும் முதல்வன் றனது அவ்வியாஜ பரமகிருபையை ஜீவர்கள் மாட்டுக்காண்பித்தார். அருளுடைய பரமன் மாநதர்களுக்குத் தன துண்மையைத் தெரிவிக்கக்கூடிய சாஸ்திரத்தை அருளாதொழி வனோ? "இச்சாஸ்திர பிரவர்த்தனமும் ஜீவர்கள் மேற்கொண்ட பெருங்கருணையாலென்பதை சாஸ்திரவக்திருத்வததை இறைவனுக் குக்கூறவந்த ஸந்தர்பபததில்ஸ்ரீபௌஷ்கரததில் "[Grantha text]"—எல்லா முழுமையு மொருங்கே கொண்ட முதல்வனுக்கு எல்லா முயற்சியும் ஜீவர்கள் பொருட்டேயென விளக்கபபட்டுள்ளது.

சாஸ்திரகர்த்தாவா யிறைவன் ஏற்பட்டதால் அவன் எவ்விஷ யத்திலும் நமக்கு ஆப்தனாவான். அவனுக்கும் நமக்கும சம்பந்தமேற் பட்டது அவனது அன்பினால் என்பதை முன்னரேயாங்கண்டாம். எம க்குமவனுக்குமுள்ள அன்புரிமையை எவ்வாறு கூறலாம்? இவ்விஷ யத்தில் உபநிஷதங்கள் எவ்வாறு கூறிக்களிக்கின்றன? என்பதைமுன் னர் விளக்கிக்காட்டுவாம். குருவுக்குஞ்சீடனுக்கு முள்ள அன்பின் முறை பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்குமுள்ள முறையேதானென்பதை முன்னர் தெரிவித்தாம். ஆதியில் பிதாவே புததிரனுக்கு ஞானோப தேசஞ்செய்து குருவாயுமிருந்த காரணத்தாலேயே அத்தன்மைகுரு வுக்கும்வாய்ந்த தென்றுங் கூறினும், ஸர்வேச்வரனுக்கும் மலப்பிணிப் புகளையுடைய விஞ்ஞானகேவல, பிரளயாகல, சகலரென்னும் மூவித ஆன்மாக்களுக்கும் சம்பந்தம் அன்பினாலாயவழி அவனே பரமபிதா வாகவும் பரமகுருவாகவு மிருக்கிறான் என்று திவ்வியாகமங்களுரைக் கும். இவ்வுண்மையை "[Grantha text]"— திரலதேகமுடை யவர்களில் முந்தினவ னென்றும் "[Grantha text]" கருப்பையி

டானவனென்றும், ‘‘ “ஜீவகந:” ஜீவகனன் என்றும்; தேவர் பிதிரர் ஆகியமூவித வுயிர்களுக்கும் மூலமென்றும் கூறப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பனும் பிரமன் எனும் புதல்வனுக்குப்பரமன் வேதத்தை யோதுவித்தானென்று “யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை | தம் ஹ தேவமாத்மபுத்தி ப்ரகாசம் முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே” — “யோ தேவாநாம் ப்ரபவஸ்சோத்பவஸ்ச விஸ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி: | ஹிரண்யகர்ப்பம் ஜநயாமாஸ பூர்வம் ஸ நோ புத்த்யா சுபயா ஸம்யுநக்து” “யோ தேவாநாம் ப்ரதமம் புரஸ்தாத் விஸ்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி: | ஹிரண்யகர்ப்பம் பஸ்யத ஜாயமாநம் ஸ நோ புத்த்யா சுபயா ஸம்யுநக்து” என்ற வேதவாக்கியங்களு மிவைகளுக்குப் பிரும்மணங்களாய்ப போந்த “யோऽக்ரம் விததே பூர்வம் ஜ்ஞாநம் ச ப்ரஹிணோதி தே | யத்ஸாக்ஷாத் ப்ரணவம் ப்ராஜாபத்யமிதம் பதம்॥” (கூர்மம்) “ப்ரஹ்மாணம் ஜநய: பூர்வம் ஸ்ருஷ்ட்வா தஸ்மை மஹேஸ்வர: | தத்வாநவித்யாந்வேதாந் விப்ரா ஸூதநிஸம்ஸ்ரிதாந் ॥” (மத்ஸ்யம்.) “ ப்ரஹ்மாணம் விததே ஸாக்ஷாத் பித்ரே தேவஸநாதந: | தஸ்மை ப்ரயச்சதே ப்ரஹ்மணே விஸ்வயோநயே | விதாஸ்ச ஸர்வவேதாம்ஸ்ச பூர்வம் ” (சைவம்) “ ஸத்யாயுக்தோ ஜநோவேத: ஷட்விம்ஸகோ ப்ரஹ்ம: | தேவாநாம் ப்ரதமம் தேவம் ஜாயமாநம் மஹாதேவம் | ததர்ஸ யோநே ப்ரஹ்மாணம் யாஜ்ஞயாதம் ஸர்வேக்ஷத | தஸ்மை வேதாந் புராணாநி தத்வாந் ஸ்ருஜநே ” (லைங்கம்) முதலிய உபப்பிரம்மணங்களுக்கிசைய சுவேதாசுவதா சாந்தோக்கிய, வாஜஸநேயாதி உபநிடதங்கள் வெளியிட்டன; திவ்யாகமங்களுமவ்வாறே உபதேசிக்கின்றன, “ஜ்ஞாத: பிதா ஸ்ருஷ்டாநாம் ப்ரமோதத்ராணதோ பிதா | பிதா ஸ்ருஷ்டாநாம் ஸர்வேஷாம் பிதா மஹேஸ்வர: ॥” என்று பிதிருபூதர்களாகிய பிரம்ம விஷ்ணு ருத்ரமகேச்வரர் ஸதாசிவர்களுக்கும் பிதாவாய் நின்றவன் ஸர்வேச்வரனென்றும், இவ்வாறே ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அவன் பரம பிதாவே என்றும் “யஸ்மாஜ்ஜாயதே ஸர்வ: பிதரம் மாதரம்

விநா । ததாஸஹவம் ஸவா நீம்வ விநாவெநேதத்வராவர்ஃ॥" எவ்வாறு மாதா பிதாவின்றிப் புத்திரன் கிடையாதோ அவ்வாறே சிவசக்திக ளின்றி இவ்வுயிர் வர்க்கங்கள் கிடையாவென்றும் "தயோராவதம் ஜகதவம்"- எல்லாவுயிர்களு மவன் குழந்தைகளேயென்றும், உண்மை நூற்கள் விளக்கும். யாவர் அவர்கள் குழந்தைகளென் புழி, ஸதாசிவன், மகேசுரன், ருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய எல்லாவுயிர்களும் அவரவர்களுடைய தேவிகளுட்பட அவன் குழந் தைகளே யென்று வாயுஸம்ஹிதை வெளியிட்டுரைத்தது. அன்றியு மவனது மூர்த்திரகஸ்யங்களுமவ்வுண்மையை உள்ளங்கை நெல்லிக் கனியென விசதப்படுத்தும். இம்மூர்த்திரகஸ்யங்களை யாமியற்றிய வேறு நூற்களிற் காணலாம் ஸோமாஸ்கந்தமெனும் பெயரிய ஸகள மூர்த்தியாற்றானே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் பரமபிதாவானதை விளக் கினமைபோல ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்திவடிவத்தாற்றானே பரமகுருவான மையை விளக்கினனென்க இதனால் பரமபிதாவே பரமகுருவாயினமை

பரமசிவன் பிரமனை முகமலரினின்று பெற்றெடுத்தான் என்றும் மீண்டுமப்பிரமனை நோக்கினனென்றும மேற்கூறிய வேதவாக்கியங் கள் விளம்பின. ஆணவ விருளிலாழ்ந்திருந்த ஜீவனுக்குத்தான் குருவாயுபதேசித்துத் தன்னுடன் கூட்டுவதையே "முகத்திற் பெற் றெடுத்தமையும், அன்பினுமேலே அத்தன்மை வருவிப்பதையே கண் ணோக்கமுந் தெரிவிக்கும். ஸமஷ்டி ஜீவனாகிய பிரமனை யெடுத்தாண் டது வியஷ்டிஜீவர்களாகிய எவ்வுயிர்களுக்குமவ் வழியிலேயே சிவ புத்திரத்வப்பேறுண்டாகுமென்றும் ஸூசிப்பித்தது; இதுவே சைவ தீக்ஷையென்க. இதனாற் புதல்வனைச் சிவதர்மத்திற்கருகனாக்காத பிதாவும் பிதாவாவனோ! அந்தோ இவ்வருள் வழியைவிடுத்து மருள் வழிக்காளாக்குகின்றனரே தற்காலத்திய போலித்தந்தையர்!

பெருங்கருணையினால் நம்மையனாதி மலத்தினின்று சிருஷ்டி யாதிகளில் எடுத்துவிட்ட ஸர்வேச்வரன், தர்மாதர்மம் பந்தமோக்ஷா திகளைத் தெரிவிக்கவேண்டி நமக்குச் சாஸ்திரத்தையுமருளியிருக்க லாம். ஆயினவன் எவ்வாறருளினான்? அச்சாஸ்திரந்தான் யாது? ஏனையசாமான்ய சாஸ்திரங்கட்கு மச்சாஸ்திரத்திற்குமுரிய வேற்று மையை எவ்வாறறிவது? விளக்குதும்.

ஸர்வேச்வரன் நிஷ்களனே. நிஷ்களனாகிய அவன் எவ்வாறு ஸாவயவங்களும் மூர்த்தங்களுமானவிப் பிரபஞ்சங்களுக்குக் கர்த்

அவ்வாறே நிஷ்களனாகிய பரமன் அகாராதி யக்ஷரங்க ளின் சேர்க்கையான சாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாயினன். பிரபஞ்ச மானது ஸ்தூலமாகவும் ஸூக்ஷ்மமாகவு மிருக்கின்றது. இதில் ஸூக்ஷ்மத்தினின்றே ஸ்தூலமுண்டாயிற்று. "அவ்யக்தமஜமக்ஷரம் அப்ரமேயமநாதிமத் । ஸூக்ஷ்மம் ஸர்வகதம் நித்யம் த்ருவம் அவ்யயமீச்வரம் । சிவதத்வமிதம் ப்ரோக்தம் ஸர்வோபரி விநிச்சிதம் ॥" என்று எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அளவிடக்கூடாததாய், எண்ண முடியாததாய், தனக்கு நிகரில்லாததாய், எங்குமிருந்ததாய், ஸூக்ஷ மமுமாயுள்ள பதார்த்தமொன்று "சிவத்தவமெனப்பட்டு அரூபமா யிருந்தது" அதைச்சிவன் "ஸோகாமயத" "ததைக்ஷத"– அவன எணணினன அவன பார்ததான என்ற படி சிருஷ்டிக்க இச்சித்தவுடனே அவனுக்கபின்னமாகிய சூரிய னிடங்கிரணம் போன்ற சிவசக்தியானது அச்சிவதத்வமெனும் அருவவியாபக ஜடப்பொருளைச் சிறிது கலக்கிற்று. அதிலிருந்து ஒரு சலனமுண்டாயிற்று. அச்சலனத்திற்கு "நாதமென்று பெயர்" அதிலேற்பட்ட "சுழிக்கு" பிந்துவென்று பெயர். அரூபமாகிய சிவ தத்துவமானதுசப்தபிரபஞ்சம் அர்த்த பிரபஞ்சமென இருவிதபிரபஞ் சத்திற்காதாரமா யிருந்தது. அரூபமாகிய பரபிந்துவே ஸூக்கும மாகிய கலாதிதத்துவங்களாகி, இச்சூக்குமகலாதிகளே ஸ்தூலதநு கரணபுவனங்களாயின. இதனால் ஸாவயவவிப்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலோ பாதான வஸ்து சிவதத்துவமெனப்படும் பிர்ணவமாம் அரூபசூக்ஷ்ம வியாபக வஸ்துவாகும். இதை நிஷ்களராகிய பரமனதிஷ்டிப்ப தால் இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்த தத்துவமென்றும் பெய ரமைந்தது. "சுத்தாத்வநி சிவஃ கர்த்தா" சுத்தாத்வாவில் சிவன் கர்த்தாவென மிருகேந்திரம் கூறியது. ஏனையவஸ்துக்களுக்கும் சிவனே கர்த்தாவான காலத்தும், நேரேயதிஷ்டிக்காமல் சில தத்து வங்களுக்கந்தர்பூதமாயிருக்கின்றார். "ஏதானி ஸர்வாணி சப்தாதி ரூபாணி ஸநாதநீ"– இவையெல்லா மோமென்றே பழமையான சுருதி கூறிற்று. "சப்தஃ பரிணாமோயம் பிராசஸ்த்யாத் ஸாவிதஃ ॥" என்ற வாக்கியப்படி பரப்பிரகிருதியின் பரிணமம் சப்தமென்றும், அர்த்தமென்று மிருவகைத்து. சப்தத்தின் பேதமா னது சொற்பிரபஞ்சமென்றும் அர்த்தத்தின் பேதமானது பொருட் பிரபஞ்சமென்றும் இருவகைத்தாம். அர்த்த பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம்

"ஓமெனும் பிந்துவாகும்" சொற்பிரபஞ்சத்திற்கு மூலம் "ஓமெனும் நாதமாகும்." இவ்விரண்டுமமைந்தது "சிவதத்துவத்தில்" இச்சிவதத்துவத்தின் காரியங்கள் "அத்துவாக்கள்" (வழிகள்) அதாவது "ஆத்மாக்கள் சுத்தியையடையும் வழிகள் எனப்படும். அவைகள் ஆறுகும் "ஷாவிஹாஒஷ்வஈ஫௵வஷயுாதாவிஜாஹூதெ"– "தத்ஶஷாஸயொயாந ஷயஶாயுாஃ ஷீஸிதாஃ। ஷவெஷா ஃஷிதெவாஸாஃௌநஜ ஶஷ்ப நவெ஫வதஃ। ஸுயஹொஶாயி காஶாய வப்ராஷாஉதிநிஶயஃ॥ ஃதாயாவ வஉாயாவ வணாயாவெதிஶஷதஃ। ஹவநாயாவ ககா யாகஸாயாவாயுதஃ கூஃாகூ" என்ற வாக்கியப்படி மூன்று அத்துவாக்கள் சப்தமயமாயும் மற்ற மூன்று அத்துவாக்களும் அர்த்தமயமாகவுமிருக்கும். அர்த்தபிரபஞ்சமென்பது தநுகரணபுவன போகங்களாயிற்று. இவ்வாறே "சப்தப்பிரபஞ்சமானது" சாஸ்திரமாயிற்று. அர்த்தம் அல்லது பொருள் எவ்வாறு கண்ணுக்கு விஷயமாகி திருச்யப்பொருளாயிற்றோ அவ்வாறே சப்தம் அல்லது சொல் காதுக்கு விஷயமாகி 'சிராவ்ய'மாயிற்று. கண்ணுக்கு விஷயமான தேகத்தைக்கண்டு அதன் விசித்திரவேலைப் பாடுகளையுணர்ந்து இஃது ஜீவனுக்கு போக்கியமென்றுணர்வது போலவே காதுக்கு விஷயமாகும்சாஸ்திரத்தைக் கேட்டு அதிலமர்ந்த அதிரகஸ்ய வுண்மைகளையுணர்ந்து இஃதும் ஜீவனுக்கு உத்தாரகமென்றுணர்வோம். புவனமும் அவன் செயலே சாஸ்திரமும் அவன் செயலே. புவனம் கண்ணுக்கு விஷயம் சாஸ்திரம் சுரோத்திரத்திற்கு விஷயம். கண் காது எனுமிவ்விரண்டினுலேயே ஞானவிருத்தி. ஞானேந்திரியங்களிற் கண்ணும் காதுமே முக்கியமானவை. கண்ணமைந்தது பார்த்தறிய. காதமைந்தது கேட்டறிய. இவைகளே "Intellectual Senses" என்பவைகளுட் சிறந்தன என டாக்டர் பெயின் (Dr. Bain) முதலோர் கூறுகின்றனர். ஞானக்கிரகணத்திற்கெனவே இவைகளமைந்தன. அவைகள் உயிர்களினுத்தமாங்கத்தில் இரண்டிரண்டாக விரிந்துகொள்ளு முறையிலமைந்தன. சிரவணமும், தர்சனமுமே ஈச்வராநுபூதிக்கு முக்கிய சாதனங்கள் எனத் திவ்வியாகமங்கள் முழங்கும். மனதெனும் பொக்கிஷவறைக்கு வாயிற்கள் கண்களும் காதுகளுமே. பலமாறுதல்களையடைந்து எவ்வாறு கண்களுக்கு உலகம் விஷயமாயிற்றோ அவ்வாறே பலமாறுதல்களையடைந்து காதுக்குச் சாஸ்திரம்

விஷயமாயிற்று. உலகமவன் செயலே. சாஸ்திரமவன் மொழியே. இவ்வுலகத்தில் நமக்குத்தனு, கரணங்களமைந்ததையே ஓரிடத்தில் ஒரு தொகுப்பாய்க் காண்கிறோம். ஸ்தூலதிருஷ்டிக்குச் சூரியன், சந்திரன்மற்றைக்கிரகங்கள் அமைந்தமையை ஒருதொகுப்பாயிருப்பதாகக் காணவில்லை. தனித்தனிபோல நாம் காண்கிறோம். உண்மையில் அவைகளும் நமது தேகத்திலுள்ள பலவமைப்புகள் எவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாமோ அப்படி ஒன்றுக்கொன்று சாதகமாகும். இதை ஊகித்தறியவேண்டியிருக்கிறது. அப்படிப்போலவேநமதுவாய்மொழி, கேழ்வைகளையே "பிரதீதி" யுடையனவாக மதிக்கிறோம். உண்மையில் இடி, காற்றினிறைச்சல், முதலிய எல்லாச்சத்தங்களுக்கும் "பிரதீதி" (கருத்து) இல்லாமற்போகவில்லை. நமக்கின்றியமையாப்பிராணவாயுவினுதவியை வெளியிலுமுள்ளும் நாமனுபவிப்பதுபோலவே எல்லாவமைப்பும் நமக்குப்பிரயோஜனமே யாகும். இதனுலிடிமுழக்கம் பேரிறைச்சல் முதலியவைகளும் நமக்குப் "பிரதீதி" அல்லது கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வுண்மையையே திவ்வியாகமங்களும் "[illegible] [illegible] । [illegible] [illegible]" எல்லாச் சப்தமும் பொருளைக்குறிக்கின்றது. எல்லாப் பொருளும் சப்தத்தாற் குறிக்கப்படுகின்றது. ஒவ்வொரு சப்தமுமுண்டான சமயத்தை நாம் உணர்வோமாயின் எல்லாச்சப்தங்களும் பொருள்களைக் குறிக்கின்றமை தெரியப்படும். சேதனுசேதன விருவகைப்பிரபஞ்சத்திலும் பொருட் சப்தாவபோதகமுண்டு. அப்படியே சப்தங்கட்கு அர்த்தாவபோதகமுமுண்டு.

கண்ணுக்கு விஷயமாகும் பொருட்பிரபஞ்சம் எவ்வாறு முதல்வனுடைய அறிவையும் வல்லமையையுங் காண்பிக்கின்றதோ அவ்வாறே "சாஸ்திரமானது" அவனுடைய பேரறிவையும் பெருந்தன்மையையும் காண்பிக்கின்றது. ஒன்று அவன் தொழில் (Work) மற்றொன்று அவன் மொழி (Word) ஒன்று முதல்வனை காண்பிக்கின்றது. மற்றொன்று முதல்வனைக் கூறுகின்றது. இரண்டினுலும் பெறப்படுமுண்மை ஒன்றே. ஒன்றற்கொன்று மாறுபாடாகக்கொள்வது மூதறிஞர் கொள்கையன்று.

முதல்வன் பொருட்பிரபஞ்சத்திற்குக் கர்த்தனுயிருத்தலைப் பஞ்சகிருத்தியங்களை விளக்கும் "ஆநந்த நடராஜவடிவமும்" சொற்பிரபஞ்

சத்திற்குக் கர்த்தனுயிருத்தலைச் சாஸ்திர உபதேசத்தன்மையைக் காட்டும் மேதா தக்ஷிணுமூர்த்தி வடிவமும் விசதப்படுத்தும்.

அவனது அருட்டிறங்கள் திருக்கோயில்களிற் பிரதிஷ்டிக்கப் பட்ட பொருளுருவங்களால் குறிக்கப்படுவன போலவே, ஆகமச் சொற் சத்தங்களினுலும் குறிக்கப்படுகின்றன.

இனி எவ்வாறு சாத்திரமவன் வாய்மொழி யென்பதையுங் கவனிப்பாம் "[illegible] ॥" இறைவனது விபூதியாகிய சப்தம், அர்த்தமென்பவைகளில் "சப்தம்" எனும் விபூதியானது ஸ்தூலம, ஸூக்ஷமம், பரமென மூத்திறபபடும். ஸ்தூலமானது சுரோத்திரேந்திரியத்திற்கு விஷயமாவது. ஸூக்ஷமம் ஒருவாறு மனதினுலுணரப்படுவது பரமென்பது காணங்களையும் இந்திரிகளையுங்கடந்தது இவைகளை பரை, பச்யந்தி, மத்திமை, வைகரி என நான்காகும் இதிறபரையே பல ஸ்தானபேதங்களையடைந்து வைகரியாயிற்று. இப்பரையானது வாகீச்வரவரி எனவும் பெயர் பெறும். இது சிவதத்துவத்தின் பிரதம ஸ்பந்தத்தினுல் எழுந்த பரநாதமாம். சலனப்பட்ட போது சிவதத்துவமடைந்ததைப் பிந்துவென்று கூறினும். இந்தப்பிந்துவே பரையெனுஞ் சத்தத்தினுல் குறிக்கப்பட்டு, சாந்தியதீதை எனும் பொருளின் பெயராயமைந்தது. சாந்தியாதீதையே நிவிருத்தி பரியந்தமான பொருளாய்ப்பவித்ததுபோல யததற்கனுகுணமாக பரநாதமே வைகரியாதிகளாய்ப் பவித்தது. இச்சபத மெவ்வாறு சாத்திரமாயிற்றெனில் கூறுதும்.

சிவசக்தி நேரே யதிஷ்டிப்பதால் சிவதத்துவமெனப்படும் குடிலை (வளைந்து வியாபகமாயிருக்கும் பொருள் என்பது அதன் கருத்து) எனும் பொருளுண்டு இதனுள்ளும் புறம்பும் வியாபகமாயிருக்கும் பொருள் இச்சாஞான கிரியாவாகிய சிவன். இச்சிவனதிச்சையால் ஆன்மாக்களின் பொருட்டு அவனதுசித்சக்தி இச்சிவதத்துவத்தை க்ஷோபித்தது. அச்சத்தியின் அசைப்பினுலுண்டாகிய அசைவு சிவதத்துவ முழுமையும் வியாபித்தது. இதிலுண்டாகிய அதிஸூக்ஷ்ம ஓசையுட னுயரக்கிளம்பியபேரொளிக்குப் பரநாதமென்று பெயர். அவ்வசைவினுலுண்டாகிய திவ்விய ஒளிப்பரப்பிற்கு (கீழ் வட்டத்திற்கு)ப் பரவிந்துவெனப் பெயர். இப்பரபிந்துவின் ஒளியினைத்தெனக் கூறமுடியாது. இவ்வாறே இப்பரநாதத்தின் இனிமையி

து. பிந்துவுருவங்களினழகிற் கிசைந்தவாறே நாதத்தினினிமையுந் தோன்றும். * ஸ்தூலத்தினின்றும் ஸூக்ஷ்மங்களுக்குச் செல்லும்போது அழகும், இனிமையும் அதிகரிக்குமென்பது சைவசித்தாந்தக்கொள்கை. அவ்வாறே தத்துவங்களுமமைக்கப்பட்டுள்ளனவென்பது அதன் றுணிபு. அதற்குத் தகுந்தவாறே யத்தத்துவங்களிலுறைவோராகிய ஆன்மாக்களின் தெய்வசம்பத்தும் சிவைச்யர்யங்களும் விளங்குமென்பதவர் கண்டவுண்மை. பேரானந்தத்தைப் பெருகுவிக்கும் பெருவண்ணங்களையுடைய பிந்துரூபங்களும் அவைகட்கிசைந்தவாறு பேரானந்தக்கடலில் மூழ்குவிக்குமினிய தெய்வீக இன்னிசையும் பொருந்திய பரநாதமும் ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுடைத்தாய் தெய்வத்தன்மையை விளக்கா நிற்கும்; ஸ்ரீ காளிதாஸ ரிவ்வுண்மையைப் பல வினியமொழிகளாற் கானஞ் செய்துளார் “அநாஹதமென்னும் பிரதேசத்தில் பெரிய வாநந்தப்பெருக்கமுடையப் பரநாதமெனும் பெரிய வற்றுநதி யொன்றுண்டு. அந் நதிவழியே சென்ற புண்ணியவான்கள் பிறப்பிறப்பென்னுஞ் சுழிகளைக் கடந்த என்றுமோரியல்பொடு நிறுத்தவல்லதோர் “அமிருதாப்தியை” (Ocean of Immortality) யடையலாமென்றும் அவ்விடத்தே ஆன்மகோடிகளைச்சேர்க்கவல்ல அன்னையொருத்தியுண்டென்றுங் கூறியருளினூர் “மஹாஶிவபரநாதாக்யநதீஸம்வாஹிவ்ருத்யம்ச ஶ்ரீசிதம்ருதாப்திவ்ருணயிநீ” என்றும் “அநாஹதமெனும்பதத்தில், முத்தியில் என்றைக்கு மனுபவிக்குமாநந்தத்திற்கறிகுறியாய் அன்னையினருள்தானேவென்று சொல்லக்கூடிய சொல்லுக்கடங்காச் சுகவாரியொன்றுண்டென்றும் அதனினிமையைக் கண்ணீராறுய்ப் பெருகவிட்டுச் சொல்ல வன்மையற்று உள்ளுருகித் தேம்பியழும் தெய்வஸம்பத்துடைய அன்பர்கள் ஒருவாறறிவார்களென்றார். “ஆநந்தலக்ஷண மநாஹதநாம்நிதேஶேநாதா

* Cf “It has been always easy to deride and condemn the bodily side of our nature; *but by the truest seers this has not been done.* The glorification and transfiguration of the body has been the theme of prophets and poets of profoundest insight” (*Sir oliver lodge.*)

Saiva Siddhanta concedes that man gets more and more glorious bodies capable of receiving and emitting more Light and more Love.

த்நா வஸிஷ்டம் தவ ப்ரவீமி। ப்ருத்யுஜநவேதநோ வஸி வீயதாநம் ஸம்ஸாரதுஃகாத் விமுச்ய ஸர்வேஶ்வர:" என்று கலுழ்ந்தார். இப்பரமானந்த பானாதத்தைப் பலவிதமாக உருவகப் படுத்தி வர்ணிப்பதுண்டு. எம்பெருமானது பஞ்சகிருத்திய கோலத் தைக்காட்டும் ஆநந்தநடராஜவடிவத்திலிதைக் காற்சிலம்பொலியென் றும; அபரமுத்தர்களை வாவென்றழைத்துக் கூவும் கண்டாரவமென் றும்; அனுசிருதாதிபுவனங்களிலுள்ள அபாமுததர்களெனபபடும் சிவரூபர்களான தனனருமைக்குழநதைகளுக்கு, இதுவரை ஸம்ஸா ரத்தில் கஷ்டப்பட்டு வருநதிவந்த இளைபபாறும பொருட்டு மகாப் பிரளயத்தில் பேரன்னையாகிய சிவசக்தி பாடும் தாலாட்டென்றும், அபாமுத்தத்தன்மையைவிட்டு பாமுகதியடைவதற்கு மவ்வழியே சென்றன்னையினது முழுநதாளைத தழுவி யவளது கருணைததும் பிய முகமண்டலத்தை நோக்கி யவளதீனமாய் நிற்க அவ்வன்னையும் வாரியெடுத்து மடிமீதிருதது, ஆநநதஸ்தந்நியமுளம்பூரிக்க வூட்டி பக்கலிலிருததவல்லதாகிய அன்னையினதிருப்பைககாட்டவல்லமெட் டியின்மெல்லோசையென்றும், பலவிதமாகக கூறபபடும். இத்தகைய பானாதமே அவன் மொழி. இதுவே" ஓம்" எனும் தாரகம். அவி முக்தமெனும புருவமததியில் அஸிவருணை நதிகளாகிய இடாபிங்கலா வெனும் நாடிக ளிரண்டுங் கூடின காலததில் விசவமாயைக்கிறந்து படும் யோகிகளுக்கறிவுறுத்தும் தாரகம் எனும் பிரணவமாகும். இதுதான் முதற்சத்தம். இதுவே கடைச்சத்தம். துரிய சிவந தவிற மற்றெல்லாச் சாஸ்திரங்களும், எலலாத தத்துவஙகளும், எல்லா அவததைகளு மிதிலடஙகும. துரியங்கடநத சுடர்தோகை யுடனென்றும் பிறியாதேநிறகின்ற பெமமானுக்கடையாளமான வாக் கியமு மிதுவே. இதன் பெருமையைச்சொல்லாத ஆகமங்களில்லை. உபநிடதங்களில்லை. ஈசனொருவனுண்டென் றுணர்த்திய பதஞ்சலி பகவான் "க்லேஶகர்ம விபாகாஶயைரபராம்ருஷ்ட: புருஷ விஶேஷ ஈஶ்வர:" அவித்தியாஸ்மிதா ராகதுவேஷாதிபஞ்சக் கிலேசங்கள், குசலா குசலாதி கர்மங்கள், அதனது போகங்கள், அத னது பற்றுதல்கள் முதலியவைகளில்லாதவன் ஈச்வரன்." என்று நிர் த்தாரணம் பண்ணினபிறகு "தத்ர நிரதிஶயம் ஸர்வஜ்ஞபீஜம்" "ஸ பூர்வேஷாமபி குரு: காலேநாநவச்சேதாத்"- மவன்குரு (உணர்த்துபவன்), 'காலத்தால் வரை

யறுக்கப்படாதவனாதலால்" என்ற ஸூத்திரங்களை ஏற்படுத்து அதன பிறகு "தஸ்ய வாசக: ப்ரணவ:"- அவனைக் காண்பிப்பது பிரணவம்:"—என்ற ஸூத்திரத்தை வைத்தார். அதன்பின்னர் "தஜ்ஜபஸ்ததர்த்தபாவனம்" எனும் சூத்திரமுணர்த்தப்பட்டது. இதன்பொருளை "பிரணவஜபத்தால் அதன்பொருளாகிய ஈச்வரனது பாவனை ஏற்படுகின்றது" என்ற வியாசபாஷியத்தாலறிகிறோம். "ப்ரணவஸ்ய ஜப: ப்ரணவாபிதேயஸ்ய ஈச்வரஸ்ய பாவனம்।" என்பது வையாசிகபாஷ்ய வசனம். சாஸ்திரபபிரமாணத்தா லறியக்கிடந்த ஈச்வரனை குருவென்றுங் கூறியதால், அவனைக்காட்டும் மொழி (வாசகம்) பிரணவமென்றதாலும் வாச்சியனாகிய சர்வேசனும் பரம குருவின் உபதேசமொழியும் பிரணவமேயாகும். ஆதலின் இப்பிரணவந்தான் ஈசனது மொழியாகிய சாஸ்திரம். இபபிரணவமே ஈசனைக் கூறும் சாஸ்திரம். இதனை லீசனைக்காட்டக்கூடியது மீசன் சொன்னது மான சாஸ்திரம் "ஓம்" எனுமோரு மொழியே. சப்தமனைத்திற்கும் "ஓம்" என்பதே வுண்மை என்பதைச் சில காரணங்களால் நிச்சயமாய் அறியலாம். ஒரு கிராமத்தில் திரளான ஜனங்கள் சேர்ந்து சில காரணங்களை முன்னிட்டு உறக்கப்பேசி யிரைச்சலிடுவதாக எண்ணுவாம்; அதைக் கொஞ்சதூரத்திலிருந்து கேட்பவனுக்கு அவ்விரைச்சல் "ஓ........." எனவே செவிபிறபடும். அன்றியும் ஒருவன் றனது காதைச் சப்தம்படும்படி மெல்லப் பொத்திக்கொண்டால் கேட்பது 'ஓ' வெனுஞ் சத்தமே. அன்றியும ஒருவன் ஓர் மலையுச்சியினின்று நாற்பக்கங்களிலுந் தனது பார்வையைச்செலுததக் காணப்படுவது ஓரே வர்த்துளமான ஓர் காக்ஷியாகும். கண்ணை மூடிக்கொண்டு இவ்வுலக வடிவத்தை யுள்நினைப்பினும்படுவது "வட்டவடிவே." இவ்வடிவம் என்று மழியாதவடிவம்—இவ் "வோ" எனுஞ சப்தம். என்று மழியாதது. இதற்கும் பரமேச்வரனுக்கும "நித்தியஸம்பந்தமென்பதை வையாசிக பாஷ்யத்தில் "ஸம்ப்ரதிபத்திநித்யதயா நித்ய: சப்தார்த்தஸம்பந்த: இத்யாகமிந: ப்ரதிஜாநதே" "ஆகமிகர்கள் சத்தத்திற்கும் பொருளுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் நித்தியமென்பதை உறுதிசெய்கின்றார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு பிரணவமெனும் வாசகத்திற்கு வாச்சியம் ஈச்வரனென மொழிந்திருப்பதால் சாஸ்திரம் என்பது "ஆகமமெனும்" பெயரால் வெளியாயது கண்டீர். அன்றியும், சைவாகமத்திலேயே இவ்வாறு கூறப்பட்டுளது. ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுளது. 'நிஷ்கலாத்பரமாத்மா

ஜ்ஞாநரூப: ப்ரவர்த்ததே । இத்யுக்தம் ததயுக்தம் ஸ்யாத் வாகிந் த்ரியவிஹீநத:।வாகிந்த்ரியாநபேக்ஷஸ்ய ஶக்திஸ்ஸர்வத்ர விஸ்ருதா। ஈஷந்மநோவிஹீநஸ்ய ந தத்வக்த்ருத்வமத்புதம் । ப்ரவ்ருத்திஶ்ஶாஸ்த்ரஸ்ய சிச்சக்தி ப்ரவ்ருத்த்யநுகாமிநீ। நாதாநாம் ப்ரஸ்ருதிஶ்ஶப்தா நாம் ப்ரஸ்ருதிஸ்ஸ்ம்ருத: । ஶப்தாஸ்தத்பாரம்பர்யேண ஶிவஜ்ஞாநநி தர்ஶகா:”

“ நிஷ்களத்திலிருந்து நாதரூபமாக ஞானமார்க்கம் பிரவிர்த்தித்தது: இஃது வாக்குமுதலிய விந்திரியங்களில்லாதவனுக் கெவ்வா றெனின், வாக்கிந்திரியாதி துணைகளை யபேக்ஷிக்காத அவனுடைய வல்லமை எங்கும் பரவியிருக்கின்றது. கொஞ்சங்கூட மனமென்ப தில்லாத அவன் அவ்வாறு மொழிந்தான் என்பதில் என்ன ஆச்சரி யம். சாஸ்திரத்தின் பிரவிருத்தியானது (வெளிக்கிளம்பல்) சித்சக்தி வியாபாரத்தைப் பொருந்தியிருக்கின்றது. நாதபிந்துக்களினுடைய பிரவிருத்தியே சப்தங்களினுடை பிரவிருத்தியாகும். இச்சப்தங்கள் பாரம்பரியமாக (ஒன்றன்பின்னொன்றாக அல்லது வழிவழியாக பரம் பரையாக) சிவஞானத்தைக்காட்டுங் குறிகளாம்.

“ ஜகதுத்பத்திஸம்ஸாரே காரணம் பரமேஶ்வர: । ஸ்வா பாவிகம் தத்ஸ்வநாதேந ஸூக்ஷ்மகர: ப்ரபு: । தத்ஸ்வக்ஷமேதேவ காலே ஶிவஶக்த்யாஸமாநயா । ஶிவேச்சயைவ ஸம்பூர்ணா ஸர்வத த்ய்யூஹநம் தத: । தஸ்மாத்க்ஷோபிதம் விஶ்வகாரணம் யோநி மாயயா । தத்க்ஷோபிதஸ்ய ஸம்ஜாதம் ஶாஸ்த்ரம் நாதேஶ்வராத்தத: । ப்ரவ்ருத்தம் ததய: கிம் பிதிகாஜ்ஞாகாரதஶ்ஶிவ: । ஸர்வம் பிந்தோர்நிதி வ்யாதஶ்ஶாஶ்வதம் ப்ரஸவே ப்ரபு: ॥” “ஜகத்தி னுதயகாலத்தில் சிவன திச்சையாகிய சக்தியால் எல்லா வானமகோடிகளுமுற்பவித்தவுடன் விச்வத்திற்குக்காரணமாகிய பிந்துவானது க்ஷோபிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து உள்ளவாறு (நாதமாகிய) சாஸ்திரம் உண்டாயிற்று” என்று பௌஷ்காரமுங் கூறிற்று. இதனால் முதல் முதலிலுண்டான சாஸ்திரம் என்பது “பிரணவம்” இப்பிரணவமே நாசாகிதமென்றும் சிவனது சக்தியால் “உச்வாசநிச்வாசம்” போன்றதென்றும், இப் பிரணவமே பதே பதே வந்து பின்னர் சகலாத்மாக்களாகிய பிரம தேவன் முதலிய ஸ்தூல பிரபஞ்சத்திற் “அகாராதியக்ஷர சப்த சமூ கங்களாய்ச் சுருங்கினவென்பது தோன்றும். இதனால் தார்க்கிகவை

சேஷிகர் ஈச்வரன் வாக்கென்று கூறும், "ஆகமமும்" மீமாம்சகர் அநாதியென்று கூறுமாம்நாயமும், ஈச்வரனிடத் துச்வாச நிச்வாச மாகயிருந்ததென்று வேதாந்திகள் கூறுவதும் இவ்வோமெனும் பிரணவமாகுஞ் சாஸ்திரமேயன்றி வேறன்று. பிரணவமே "வேத"மெனப்படும். இதனால் அகிருதகமாய், ஸ்வயம்புவாய், பிரம்மத்தினது உச்வாசநிச்வாசமாய், அநாதியாய், ஈச்வரனுடைய வாக்காய், ஈச்வரனைக்குறிக்கும் குறியாய நிகமம், ஆகமம், சப்தம், சுருதி எனப் பல பெயர்களால் வழங்கப்பட்டு வருவது பிரணவ சாஸ்திரமே. இவ்வுண்மையை யறியாதாரே, பதவாக்கியங்களாயுள்ள மற்றை இருக்காதிகளை ஈச்வரன் வாக்கென்றும், அநாதியென்றும், ஸ்வயம்புவென்றும், வெகுவாறுய்க்கூறுவர். இவைகளில் ஈச்வரஞானமில்லையென்று யாங் கூறவில்லை. இவைகளப் பிரமாணமென்றும் கழறியதில்லை. யாங் கூறவந்ததெல்லாங் கூடியவைகள் ஆதியையுடையனவென்பதும, கிருதகங்களென்பதும் (செயற்கைகளென்றும்), ஈச்வரானுகிரகத்தைப் பெற்ற பிரமாதிகள் மூலமாக வெளிவந்தவைகளென்பது முண்மையே யன்றி, அபிமானமபொங்கிப் புலம்புமொழிகள் பிதறறுரையென்பதுமேயாம். இவ்வாறேதான் ஆகமங்களும். ஆகமங்களும் கிருதகங்களேயாம். அநாதியன்று. சக்திநிபாதமடைந்த பெரியோர்களின் வாக்குகளே. வாக்கியரூபமான வேதங்களுமாகமங்களும் சிரவணாதிகளை யபேக்ஷிக்கும் "சகல வர்க்கத்தார்க்குறியனவேயாம்" சகல வர்க்கத்தார்களே சிரவணேந்திரியங்களாலும், வாக்கிந்திரியங்களாலும் சப்தோச்சாரண, சப்தசிரவணாதிகளை யபேக்ஷிக்குந் நீரானவர். சகல வர்க்கத்தாருக்கு மேம்பட்ட பிரளயாகல விக்ஞானகலாதிகளிவ்வித வபேக்ஷையைக்கொண்டவரல்லர். அசுத்த மாயா, சுத்த மாயாதி வியஞ்சகங்களை யபேக்ஷித்தவராயினும் அவர்கள் வைகரி வாக்கை யபேக்ஷித்தவரன்று. விக்ஞானகலர்களுக்கு இறைவன் அறிவுக்கறிவாய்நின்றுணர்த்துகின்றார். பிரளயாகலர்களுக்கு அறிவின்கண் பிரகாசிக்கின்ற சிற்சில தேஜோரூபங்களாலுணர்த்துகின்றார். சகலர்களுக்கே "செவி" "மொழி" யாதிகளைக்கொண்டுணர்த்துகின்றார். சிவாகமங்களிலிவ்வுண்மை செவ்வனே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஸ்வாயம்புவாகமத்தில் "ஸூக்ஷ்மாதீதேயாவ்ய ஸூக்ஷ்மம்ய விக்ஷுப்தே । வ்யக்தேயேவஶிவதத்வஸ்ய ஶிவாக்ஷ ஜ்ஞாநம் ப்ரவர்த்ததே । ஸ்ருஷ்ட்யந்தாதௌ ஶிவ: ஶிவாத் ஸ்ரூதாஶாத்ஜாநு । ஜ்ஞாநதேஜம் விஸ்ருஜ்ய தேஷாம் தத்வயாமதக । ப்ரணவஸ்யாத்மிவஜ்ஞாநம்

[illegible] । ததஶ்ஶைவஶிவஜ்ஞாநம் விநிர்க³தம் [illegible]
[illegible] ||" சிருஷ்டிககுப்பிறகு மலமாயையாதிகளின் நிவிர்த்தியின் பொருட்டும், சிவத்வ அபிவியக்தியின்பொருட்டும் சிவனிடத்தி லிருந்து ஞானம்பிரவிர்த்தித்தது. அது பிரணவம். அது முக்திக் குறிய சிவஞானமெனப்படும். இந்த ஒன்றே பத்துவிதமாக பிரணவர் முதலிய பதினமருககு (விஞ்ஞானகலர்க்கு) அறிவுக்கறிவா யுணர்த் தபபட்டது. ஸ்ரீ காமிகத்திலும இவ்வுண்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இனி எவ்வாறு பிரணவநாதமானது வாக்கியரூபங்களாகிய சாஸ்திரமாயிற்றெனில்,

"நாதோ³த்³பூ⁴தம் [illegible] ஸநாதோ³ ஜாயதே [illegible] ।
நாதா³த் பி³ந்து³ஸ்ஸமுத்பந்நோ பி³ந்தோ³ர்வர்ணாஸ்ஸமுத்³ப⁴வா: ।
[illegible] ஸ்வரா: ஷோட³ஶ
ஜீவா: ப்ரோக்தா: காத³யோ தே³ஹ [illegible] । [illegible]
[illegible] ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥"

நாதத்திலிருந்து பிந்துவும், பிந்துவினிடமிருந்து அக்ஷரமுமுண்டா யிற்று. அதிலிருந்து இரண்டிரண்டுயிர்கள் உண்டாயின. அவை களின் பிறிவு பதின்மூனறும் பிநதுவிலிருந்து வர்ணங்களுண்டா யின. "அகாரதி பதினாலும்" ஸ்வரங்களென்றும் ஜீவர்களென் றும் "ககாரதிகள்" தேகங்களென்றும் எண்ணப்படும். இவைக ளினாலேயே சாஸ்திரங்களுண்டாயின. இதனாறியக்கிடந்தது யாதெ னின், விஞ்ஞானகலர்களுக்கு எந்தப்பிரணவம் கேவலம் அரூப மாய் அவிகாரமாய் அகண்டமாயிருந்து வியஞ்சகமாயிருந்ததோ, அஃதே பிரளயாகலர்க்குப் பிந்துவின்னிகழ்ச்சியினால் "அகாரதி வர்ணங்களான தேஜாதிரூபங்களாயிற்றென்றும்" மீண்டும் அவ்வக ராதிகளே "வாக்கியங்களாகி" சகலர்க்குதவிசெய்கின்றனவென்றும்

ஏற்படுகின்றது. "வாக்கியங்கள்" ஸ்தூலமென்றும் "வர்ணங்கள்" ஸூக்ஷ்மமென்றும் "பிரணவம்" பரமென்றும் கூறப்படும். இதனால் பிரணவமே "வர்ணங்களாகி, அவ்வர்ணங்களே வாக்கியங்களான தால், சிவக்ஞானமாகிய பிரணவமே பாரம்பரியக்கிரமத்தால் எம் போன்றவர்க்குச் சிவஞானத்துக் குபகாரமாய் நிற்கின்றதென்றும் வாய்மை வெளிப்பட்டது. 'வேதாத்மநா ததாவ்யக்த: ப்ரணவோ விக்ருதிம் கத:" அப்போது பிரணவமானது வேதரூபமாக விகாரத்தை யடைந்தது" என்று வாயுசம்மிதை எடுத்திசைத்தது.

மேற்றிசையிலுள்ள வித்துவான்களிற் பலர் ஆதியில் மாந்தர் களுக்கு எழுத்துக்கள் கிடையாவென்றும், அன்னோர்களாதிகாலத் தில் சிற்சில அடையாளங்களைக்கொண்டே அறிந்தார்களென்றும், வித்தியாசங்களைத் தெரிவிக்கும்பொருட்டு சில உருவங்களைக்கொண் டார்களென்றும் (Pictorial writings,) அதன்பிறகே அதினின்று சிற் சில எழுத்துக்களைக்கொண்டார்களென்றுங் கூறுவர். பூர்வத்தில் ஈஜிப்துதேசத்தில் (Hieroglyphics) என்ற சிற்சில உருவத்தோன் றல்களே எழுத்துக்களாக உபயோகபபட்டு வந்தனவென்றும் கூறு வதுண்டு. பூர்வீக கிரேக்கர் முதலினோர் அவர்களிடமிருந்தே எழுத் துகளைக் கற்றுக்கொண்டனர் என்று அவர்களிற் பலருரைப்பர். இவ் விஷயத்தில் வைதிகசாஸ்திரங்களின் கொள்கை யெவ்வாறேவெனின், கூறுதும். சிவதத்துவத்தில் பிந்துநாதங்களின் சேர்க்கையாலே சிற் சில தேஜோரூபங்கள் தோன்றினவென்றும் அத்தேஜோரூபங்களே பலமாறுதல்களையடைந்து அகாராதியக்ஷரங்களாயினவென்றுந் திவ்வி யாகமங்கள் முழங்கும். ஸ்ரீ பௌஷ்கரத்தில் "ஶிவேச்சாக்ஷோபிதா பிந்தோர் வர்ணாத்மிகா ஶக்திர் அம்பிகா। ஶஶாங்கஶகலாகாரா ஶக்தித்ரயஸமுத்கத:। வாமாஜ்யேஷ்டா ததா ரௌத்ரீ ஸம்வ்ருத்தா நாமஸஞ்ஜிதா। வாமா வேதம் ப்ரவஜ்ஜ்யேஷ்டா ரௌத்ரீ ஶ்ருங்காடாகாரஸம்ஸ்திதா। ஸாமாயா வாருண்யேவ ஜயாத்யா: பரிகீர்த்திதா:। ஜயா ச விஜயா சைவ அஜிதா சாபராஜிதா। நிவ்ருத்திஶ்ச ப்ரதிஷ்டா ச வித்யா ஶாந்திஸ்ததைவ ச। இந்திகா தீபிகா சைவ ரோசிகா மோசிகா பரா। வ்யோம ரூபா வ்யாபினீ ச அநாதா அநாஶ்ரிதா ததா। ஸூக்ஷ்மா வ்யாபிநீ ஸ்வகம் ஶிவாத்யம் ஸமாவரு। தாஸ்வேவ ஸப்தவர்ணா ஸிந்து ஸப்தவர்ணாத்மவிம்ஶதி:। ஶிரஸ்யாஸம்ஸ்திதா ரௌத்ரீ வக்த்ரமா

ப்ரதீதிருதா । அம்பிகாபாஹ்வஸம்ஜ்ஞா ஜ்யேஷ்டாவைஷ்ணவக்ஷ ஸ்மிதா। அகாரவஸ்துவிஜ்ஞாத: ஸகாரம்ஸ்ரூணுதத்விஜா: ॥" அவேச்சையினால் பிந்துவானது அசைவுற்றபோது பிறைச்சந்திரன்போன்ற வடிவுடைய அம்பிகாசக்தியானது தோன்றிற்று. அதனிடமிருந்து வாமை, ஜேஷ்டை, ரௌத்ரி எனப்பட்ட மூன்று சக்திகள் தோன்றின. வாமையானது உறங்கும் ஸர்ப்பம்போன்றது. தண்டம் (வளைதடி) போன்றது ஜேஷ்டை. ரௌத்திரிகொம்புபோன்றது. இந்த மாயையே ஜயை, விஜயை, அஜிதா, அபராஜிதா, நிவிருத்தி, பிரதிஷ்டை, சாந்தி, இந்திகா, தீபிகா, ரோசிகை, மோசிகை, வியோமரூபா, அநந்தா, அநாதாசிருதை முதலிய பாகுபாடுகளைக் கொண்டு விளங்கும். இச்சக்திகளால் சிவதத்வமுதல் பிருதிவிதத்வம் வரை வியாபிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சக்திகளிலிருந்தே 50 எழுத்துக்களும் தோன்றின.—இச்சக்திகளின் றலையில் ரௌத்ரியும், வாமை முகமாகவும், அம்பிகை பாகுவாகவும், ஜ்யேஷ்டை நீண்ட உடலாகவும் உள்ளது. இஃது அகாரம் (அ). இனி "ஆ"காரத்தைக்கேட்க." என்றது. இதனால் எழுத்துக்கள் சிற்சில அடையாளங்களையுடைய சக்தியுருவத்தினின்று பேதபேதவந்ததென்பது வைதிக மதக்கொள்கை.

" பஹ்வயாஸம்ஸ்திதாவர்ணா: க்ருதகாஸ்தேசதநாயதா: । வர்ணாஸ்ஸ்வரஸம்யோகாத் பதம்பதவாக்யமிஷ்யதே । தஸ்மா தர்த: ப்ரதீதிஸ்யாத் வ்யவஹாரநிபந்தநா । ஸர்வஜ்ஞாநாத்மகா ஜ்ஞேயா ஜநநாத்மகா ஸம்ஸ்திதா । யதாஹ்ருதாவஸாநேவ ஸர்வஸுகித ப்ரயேதத: । அஸ்மாந்தவ்யோமாதேவ: காமோதேவீவ்யவஸ்திதா । பந்தஸிந்தூஷ்மஸிந்தூபமேதவேரோபேந்தவோ அநாயகா: । ப்ராஹ்ம்யாத்யா: காரிகாதேவ்ய: ஸர்வஸர்வஸர்வஸ்திதா: । ஸம்ஸாரமோதா விஜ்ஞேயா: ஸர்வாந்தஸ்ஸுகாரிண: । ஜ்ஞாநஸம்ஸ்திஸ்ஸ்யாஜ்ஜ்ஞேயா மாத்ருகாயோகமாத்ருகா । தஸ்மாத்தந்த்ரஜாயதே ஸர்வம் வாங்மயம் ஸசராசரம் । உபாதாநம் தந்த்ராணாம் க்ருத்வாய தீக்ஷைவோபஹ்ருதம் । தந்த்ராணிகாமிகாதீநி தஸ் ஸாவ்யாஸாஸ்திதாநிதம் ॥"
வர்ணங்கள் செயற்கையாய் அசேதனமாயுள்ளன வர்ணங்கள ஸ்வரத்துடன்கூடிப் பதமாகவும், பதங்கள்கூடி வாக்கியமாயும், இதனால் அர்த்தநிஸ்சயமும், இதனால் "பாஷை" (வியவகாரத்திற்குரிய) யும் ண்டாயிற்று. இவ்வாறு ஜகத்துக்குத் தாய்போன்றதால் எழுத்துக்

கள் மாதிருகையாயிற்று. இவை சிவசக்திபேதங்களாக வகுக்கப் பட்டுள்ளன. "அகாராதிகளில் சிவனும், "க்" ஆதிகளில் தேவியும் இருக்கின்றார்கள். அகாராதிகள் எண்வகையாக ஈசசொரூபமாய் விளங்கும் "க்" ஆதிகள் 49 விதமாக விரிந்து பிராம்மியாதிகளாற் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளன. முந்தினவைகளா (ஸ்வரங்கள்) ஈச்வராரூபங்களாகவும் பிந்தினவைகள் (வடிவங்கள்) ஞானசக்தி எனப் பெயர்கொண்டு வாக்குமயமாகிய சராசரப்பிரபஞ்சங்களைப்பெற்றது. இவைகளை யுபாதானமாகக்கொண்டு தேவன் (ஸ்ரீகண்டநாதன்) காமிகாதி திவ்வியாகமங்களைச் சொல்லியருளினார் எனப் பெறப்பட்டது.

இவ்வாறு பரநாதமே பரவிந்துவை க்ஷோபித்து அபரநாத அபரபிந்துவாகி வீணாகானமுங்கூட வெகு துச்சமாகத்தோன்றுமாறு இனிய ஸூக்ஷ்மகான விசேஷமாய்த் தோன்றிக்கொண்டிருக்க இதற்குத் தகுந்தவாறே அபரபிந்துவில் எவ்வகை யழகு மிதற்கு நிகராமோவெனச் சொல்லத்தகுந்த வனப்புடன்கூடிய தேஜோரூபங்களான "வர்ணங்கள்" பிரளயாகலர்களின் அறிவில் மின்னல்களின் விஜிரும்பணம்போலத் தோன்றி எல்லா வுண்மைகளையுந் தோன்றுமாறுதவும். இத்தகைய தேஜோரூபங்களிலிருந்து எழுத்துக்களுண்டாயினவென்று வேதாகமங்களின் கருத்தாகும். இவைகள் "அறிவின் வியஞ்சகங்கள்" என்பதைச் சிவாலயத்தில் தேவியினது ஸந்நிதியில் வாமா, ஜ்யேஷ்டா, ரௌத்திரியாதி சக்திகள் ஸர்வாலங்காரங்களைக்கொண்ட ஸ்திரீரூபங்களாக வமைக்கப்பட்டு விளங்க அவ்வுருவங்களின் கைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற திருவிளக்குகளே குறிக்கும். அனைத்திற்கும் பொதுவாய் "மாதிருகா விக்கிரகமொன்றமைக்கப்பட்ட காலத்தும் அதன் கையிலொரு பெரிய தீபமொன்று வைக்கப்பட்டு அதன் சிர முதலியவங்கங்களில் வாமையாதிகளின் சொரூபங்களாகிய சர்ப்பரூபம், தண்டரூபம், சக்கிரரூபங்கள் முதலியவைகள் சித்திரிக்கப்பட்டு விளங்கும். அல்லது திரிசூலம், சர்ப்பம், சக்கிரரூபம் முதலிய விளக்குகள், தேவியின் முன்புறம், பின்புறம், பக்கங்களில் ஸரமாகவும், தனியாகவு மமைக்கப்பட்டு விளங்கும். இவைகளனைத்தும் "அறிவின் வியஞ்சங்கள்" என்பது தோன்றவே "தீபங்களாக" அமைக்கப்பட்டு விளங்குகின்றன.

"அஷ்டௌவ தீபாநரிதः வியாமெயகம்தேயா்தः । தெஷாவாரீஷிகாஸ்ரிம்த்ராः வஜ்ராஸநவஸகயः ॥" "எண்வகை தீபங்களைச்சுற்றிலும் மத்தியிலொன்றுமாக விளக்குகளை யமைத்து

அவைகளில் வாமையாதி ரூபசக்திகளைத் தியானிக்க" என்ற வாக்கியங்களு மிவ் வுண்மையை நிறுத்தும். இக்காரணத்தாற்போலும் கோயில்களிற் சிவ கைங்கர்யம்செய்யும் தாஸிகள் (Originally Nuns) எனும் ஸ்திரீகள் கும்பாதிதீபங்களை யேந்துகிறார்போலும். இதனால் சிற்சில அடையாளங்களைக்குறிக்கு முருவங்களைப் பிரதானமாகக் கொண்டே "எழுத்துக்கள் தோன்றின" வென்று ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் கூறுவதுபோலவே நம் சமய சாஸ்திரங்களுங் கூறிய துண்மையே. மகோததிபோன்ற ஆகமங்களும் மந்திரசாஸ்திரங்களு மிவ்வுண்மைகளை யுத்கோஷிக்கின்றபடி, பல ரகஸ்யானுபவ நிலைகளுக்குரிய சூக்ஷ்மபுவனங்களிலுறையு மான்மகோடிகளுக்குச் சிவஞானத்தை வியஞ்சகஞ் செய்யும் "தேஜோரூபங்கள்" எழுத்துக்களாயினவேயன்றி சாதாரண கொக்கு கோழி முதலிய உருவங்களன்று என்பதை யுணர்வாராக.

வர்ணங்கள் என எழுத்துக்கள் வெளிப்பட்டதையுங் கவனிக்க. 'வர்ண' எனும் பதமானது "சுக்லவர்ணம், கிருஷ்ணவர்ணம்" என நிறங்கள் விஷயத்திலும், "பிராம்மணவர்ணம், சாதுர்வர்ணம்" என்பனவாதிகளில் வகுப்புகளின் விஷயத்திலும் அவனைப்பற்றி வர்ணித்தான், என்பனவாதிகளில் குணம் அழகு முதலிய விடங்களில் "சொற்கள்" விஷயத்திலும் பிரயோகிக்கப்பட்டு வருகின்றமை உலகானுபவம். இதற்குக் காரணம் யாது? எழுத்துக்களுக்கும் குணம், அழகு, நிறம், வகுப்பு முதலியவைகளுக்கும் யாது சம்பந்தம்? "வர்ண" எனும் தாதுவினடியாகப் பிறந்த சொல்லாகிய வர்ணமென்பதற்கு அநேகார்த்தம் உண்டோ? இஃது அநேகார்த்தத்தைத் தரும் பதமென வையாகரணிகள் எடுத்தாண்டதில்லை. ஆகவே இப்படிப் பல விஷயங்களிற் பிரயோகிப்பதற்கு இப்பலவிஷயங்களுக்கும் ஓர் சம்பந்தம் இருந்தாலன்றி பிரயோகிக்க இடமில்லை. அச்சம்பந்தம் யாது? கூறுதும். வர்ண என்பது குண விஷயத்திற் பிரயோகிக்கப்படலே யதன் பொருள். குணத்திற்கும் அழகிற்கும் பொருத்தமுண்டு. அழகிற்கும் நிறங்களுக்கும பொருத்தமுண்டு. நிறங்களுக்கும் உருவங்கட்கும் பொருத்தமுண்டு. உருவங்கட்கும் எழுத்துக்களுக்கும் பொருத்தமுண்டென்றோம். நிற (Color) பேதத்தால் வகுப்புகளின் (Caste) பேதமும் பெறப்பட்டது. இதனால் "திவ்விய தேஜோரூபங்களுக்கும் நிறங்களுக்கும்" சம்பந்தமுண்டானது ஸகஜம். ஆனதுபற்றியே "அதர்வசிகையாதி உபநிஷதங்களில் "பிரணவத்தை யுற்றுக் கூறுங்கால் "அதற்கு ஸர்வ

வர்ணத்தையும் ஒப்பியதென்க.—பிரம்ம, விஷ்ணு, ருத்திரர்களைக் கடந்த சிதாகாச துரிய சிவத்தையுற்றுக் கூறுங்கால் "ஸர்வவர்ண" என்று எல்லா நிறங்களையும் அதற்கு எடுத்திசைத்தது. திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியை விளக்கவந்த பாஞ்சராத்திரமும் அவனது வியூகங்களாகிய அநிருத்த, பிரத்தியும்ந, ஸங்கர்ஷணதிகளைக் கடந்த வாசுதேவரூபத்தைக் கூறும்போது பலவர்ணங்களை எடுத்திசைத்தது. எனவே நிறத்திற்கும், ரூபத்திற்கும், ஸம்பந்தமிருத்தலினாலும் அத்தகைய ரூபங்களே எழுத்திற்கும் காரணமாதலினாலும், வர்ணம் எனும்பதம் நிறத்திற்கும் எழுத்துக்களுக்கும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. பெரும்பான்மையில் ரூபவிசேஷத்தில் குணவிசேஷமுண்டு. ஸுரூபத்திற்கும், ஸுகுணத்திற்கும், குரூபத்திற்கும், துர்குணத்திற்கும் ஸம்பந்தப்படுத்துவது வழக்கம். இஃது ஸ்காந்தத்தில் சுப்பிரமணியர் சூரனாதிகள் விஷயத்திலும், இராமாயணத்தில் இராமனாதிகளிடத்தும் அரக்கர் விஷயத்திலும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஸுரூபிகளான தேவர் மனுஷ்யர்களை நற்குணவான்களாகவும், குரூபிகளான அரக்கர்களைத் துஷ்டர்களாக்கவும் கதாசிரியர்கள் வரைந்தனர். இஃது பெரும்பான்மையிலும் உலகானுபவத்திற்கு ஒத்துமிருக்கின்றது. ஆகவே அழகு, நிறம், உருவம் குணம் என்பவைகளுக்குச் சம்பந்தமுண்டு. ஸ்ரீகாமிகத்தில் "ஒவ்வொரு நிறத்திற்கும் ஞானார்த்தமுண்டென்றும், அந்நிறங்களைக்கொண்ட உருவங்கட்கும் ஈச்வரகுணங்கட்கும் ஸம்பந்தமுண்டென்றும் வியக்தமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படிப்பட்ட குணவிசிஷ்ட தேஜோரூபங்களே நமது எழுத்துக்களுக்கு மூலகாரணம்.

அறிவிற்குறைந்த மாந்தர்களன்றோ ரூபங்கொண்டறிய வேண்டும்? எம்மிலுமுயர்ந்த பிரளயாகலர்க்கு ஏற்றுக்கோ இவைகள் எனின் அற்றன்று; எமக்குப படர்க்கையான உருவங்கொண்டு முன்னிலையினின்ற ஆசான் உணர்த்துவது போன்றல்ல. பின்னர் யாதெனின், நமக்குக் கேட்டகாலையில் விளங்குவதைவிட கண்டகாலையில் அதிகமாய் விளங்குவதுபோலவே பிரானது உண்மைகள் அவர்களது ஆன்மாக்களில் என்றைக்கும் கண்டவாறே பிரகாசித்து விளக்கும் உருவங்கள் குணரூபங்களாகையால் ஈசனது தன்மைகள் அவர்களறிவின்கண் செவ்வனே அறியக் கிடக்கின்றனவென்பதே இதன் உண்மைப்பொருள். அதாவது "ஸாக்ஷாத்காரம்" எய்தப்பெற்றவர்களே அவர்கள். ஸாக்ஷாத்காரமென்புழி கண்முன் வரச்செய்

தல் என்ற பொருளையல்லவோபயக்கும். பிரும்மஸாக்ஷாத்காரம் என்புழி பிரும்மதர்சனத்தை உள்ளதுள்ளவாறாக கைவரப்பெறல் என்பது பொருள்படும். பிரளயாகலர்களினுடைய ஆன்ம அறிவின்கண் பிரகாசியாநின்ற பேருண்மைகளை விளக்கும் பெரிய வுருவங்களின் மாறுதல்களே நமது எழுத்துக்களுக்கு மூலகாரணம் * முதல்வ

---

* Pictures degenerated, into dashes—as the Evolutionist Henry Drummond would say of the Chinese writing Nay of all ideograph. If man is to rise from low to high, as the Evolutionist puts it, under the aegis of God, then correspondingly Divine knowledge must descend from high to low.

"The Evolution of writing" says Professor Drummond "went through the same general stages as the evolution of speech First there was the onomotopœtic writing—as it were, the growl writing the ideograph, the imitation of an actual object" etc Ascending from this growl writing to the invention of telephone, he asks. "Is this the end? It is by no means likely. The mind is feeling about already for more perfect form of human intercourse than the telegraphed or telephoned words.

Telepathy has already become a word, not a word for thought reading or mustle reading, but a scientific word. It means "the ability of one mind to inpress, or to be impressed by another mind otherwise than through the recognised channels of sense." "From the growl of a lion we have passed to the whisper of a soul; from the motive fear, to the motive sympathy from the icy physical barrier of space to a nearness closer than breathing from the torturing slowness of time to times obliteration. If Evolution reveals anything, if Science itself proves anything, it is that Man is a Spiritual Being and that the direction of his long career is towards an ever larger, richer and more exalted life." In the chapter on Involution in the same volume he puts thus "Instead of abolishing a creative hand, evolution demands it" and quotes with approval Balfour Stewort and Tait, thus "Consider the position into which Science has brought on. We are led by Scientific logic to an Unseen and by Scientific analogy to the Spirituality of this unseen. Infine our conclusion is that the visible universe has been developed by an Intelligence resident in the universe."

If it is thus granted that man evolves from low to high and that there is a Divine Intelligence lending its helping hand through all stages to uplift man and that through the medium of matter, then we must, proceeding on strictly logical lines, grant that corresponding to the Evolution of soul from low to high, there must be an Involution from high to low, *i. e.* from God to Man—a gradual decent of course. Saiva Siddhanta clearly tells us that there is such an Involution. If **Kshityadi Kutilaprantha**, from Earth to

னொருவனுளன் என்றும் முன்னுக்கு வரும் வழியுண்டென்றும் முனியாதுரைக்கும் மதத்தில் முதல்வனிடமின்றி வேறெதனிட மிருந்து எதையும் எதிர்பார்க்கும்?

இவ்வுலகத்திற் பல பாஷைகளிருக்கின்றனவே. எதற்குரிய எழுத்துக்க ளெவ்வாறு தோன்றினவெனின், ஒருவித சாஸ்திரநெறி யிலும்நிற்காது, ஒருவித ஸூக்குமதத்துவங்களையும் மூலமாகக் கொள்ளாது குரங்கின் கிலுகிலா சப்தம்போன்றும், ஆடுகளின் மேமே சப்தம்போன்றும் பாஷை யமைத்துக்கொண்டவர்களுடைய பாஷைக்குரிய எழுத்துக்களி லிவ்வுண்மை காணமுடியாது. "ஏ, பீ, அலிப், பே" முதலிய எழுத்துக்களில் ஒரு எழுத்துக்கும் மற்றொரு எழுத்துக்கும் யாது சம்பந்தம்? உயிர் எழுத்து மெய்யெழுத்து ஜீவாக்ஷரம், தேகாக்ஷரம் என்று திவ்வியாகமங்களிற் பெறப்பட்டது போல இந்தப் பாஷைகளில் உயிர் எழுத்துக்கள் ஒரு தொகுப்பாக வும் மெய்யெழுத்துக்கள் ஒரு தொகுப்பாகவும், உயிர்மெய்கள் ஒரு தொகுப்பாகவுமமைந்ததுண்டோ. "அம்முறையே எழுத்துக்க ளும் மோசையும் பிறக்கு"மென்று கூறிய நியாயநெறிப்படித்தான் மேற்கண்ட எழுத்துக்களின் உற்பத்திக்கிரமமமைந்ததோ? "குரங்கி லிருந்தும் மாந்தர் பிறந்தனர்" என்று கூறுவதுபோலவே குரங்கி னுடைய கிலுகிலா சப்தம்போன்றல்லவோ அவர்களுடைய பாஷையு மமைந்துகிடக்கின்றது. தெய்வமொன்றுண்டென்னும் பெருஞ்சிந்தை

Kutila, is an expression pointing out Evolution, there is a similar expression "**Sivatatvadi Bhoomyantham**"; from Sivathathva to Earth, pointing out the Involution. Yes, the Divyagamas expressly state that there is Arohana as well as Avarohana, that just as the Parasakthi of the Lord gradually assumes the Adi, Icha, Gnana Kriya forms to lend its helping hand to the inert soul, the Anava-bound Atman, implicitly through matter and explicitly through the highly evolved souls, Kriya Sakthi takes the soul to the highest Parasakthi. It is this that is represented by the egress of the idols through the five portals of the temple during utsavas. He that has eyes to see, let him see and this vision of the souls' progress helped on by the Divine Grace, constitutes real Darsana. Yes, if man has learned language and writing from the growl (Sound) and from objects (Sight) it does not disprove the existence of a language from God and of writing from the Devine forms through Nada (Sabda) and Bindu (Artha). He who has given eyes to see and ears to hear might have given language and forms capable of making Him known to the soul, since the mind is capable of thinking on Him.

கொண்டயாம் தெய்வசம்பந்தத்தை விடேமாகையால் எமது பாஷை யுந் தெய்வ சொரூபத்தைக்கொண்டதென்போம். ஆகையால் தெய்வ பாஷை, தெய்வ எழுத்துக்கள் என்பன ஆத்மா னாத்ம விவேசனமா கப்பொருந்திய தெய்வபாஷைக்கே யுரியன. தேகவிலக்ஷணமாக ஆத்மாவும், இவ்வாத்மாவிற்குத் தாரகமாகிய முதல்வனும் உண்டே னும் ஆஸ்திகவழிக் காதாரமுள்ள வரையாம் பாஷை முதலிய எவற் றையும் அன்பிற்கும் அருளுக்கு முறைவிடமாகிய அண்ணவிட மிருந்தே பிறக்கச்செய்வேம.

உண்மையில் "வித்தை" என்பது ஸர்வலோக மாதாவாகக் கருதப்பட்டு ஆணவவிருட்டைத்துறத்தவல்ல சிற்சத்தியாகிய சிவ வொளியே "[illegible]" என் றும "[illegible]" என்றும ஸ்ரீ காளிதாஸர் வியந்தார். வேதத்தின் ரகஸி யத்தை யுணர்ந்தார்கள். 'வித்தை' என்று கொண்டாடுவது "சங்கர னது திவ்வியரூபத்தில் பச்சைத்துளிர்விட்ட தேவியே என்று கூறப்பட்டுளது. இஃதவர்கொண்டது மாத்திரமன்று திவ்வியாகமத் தில் "பரஸம்வித்ஸ்வரூபிண்யா ஶக்த்யா பரஶிவாய தே"—பரமசக் தியே பரஸம்வித்ஸ்வரூபிணி. இத்துடன் கூடியபவனே அவன் என்று கூறப்பட்டுளது. இச்சிற்சக்தி மாதாவாகவே, இச்சிற் சக்தியினது இயற்றலாலுண்டாகிய வியோமசப்த அக்ஷரங்களும் ஆன்ம அறிவிற்கு வியஞ்சகமாதலால் அவைகளுக்கு "க" எனும் பிரத்தியயம்சேர்ந்து "மாதிருகா" (தாய்போன்றது) எனப்பெயர்கொண்டனவென்க.

இதுகாறும் யாங்கூறியவாற்றால் "பரஸம்வித்சொரூபிணியும் பிரபோதாநந்தரூபிணியும்" ஆகிய பரசிவசித்சக்தியே "வித்தை" எனவும், அவ்வருட்சத்தியினது காருண்யத்தால் ஆன்மாவானது பரதேஜஸில் பரதேஜஸாக மறைந்து, சிவத்திற் சிவமாய் நின்று, தான்வேறு அதுவேறின்றித்தானே அதுவாய் அதுவே தானாய் இரண்டற்று அனுபவிக்கும்போது நிகழும் ஞானநுபவமே ஆகம மாகும். ஞானம் என்பது விளக்கமாயின் ஆண்டு நிகழும் விளக்கத் தைத் தவிற வேறெதை விளக்கமென்பாம். ஆகவே பரஸம்வித் சொரூபிணியாகிய பரசிவ சித்சக்தி முத்தனுக்குள்ளிருந்து விளக்கும் விளக்கத்திற்கே முக்கிய விருத்தியால் உபதேசம் அல்லது ஆகமம்

என்று பெயர். இதுவே உண்மையிலும் உண்மை. ஏனைய வாக்கிய ரூபம், அல்லது பொருளுருவாதிகளால் விஞ்ஞான கேவலாதி உயிர் வர்க்கங்களுக்கு ஏற்படும் விளக்கத்திற்குக் கௌணவிருத்தியினாலேயே ஆகமமென்று பெயர் கூறலாமன்றி முக்கிய விருத்தியாலன்று. ஆனதுபற்றியே வாக்கியரூபமான திவ்வியாகமங்கட்கு "ஞானஸம்ஹிதைகள்" என்றும் "பிரபோதத்தின்பொருட்டு அருளப்பட்டன" வென்றும் உண்மையி லுணர்த்தப்பட்டது. ஸ்ரீ வாயுஸம்ஹிதையில் இக்காரணம்பற்றியே "வர்ணாச்ரமாசாராணாம் ஸர்வேஷாம் ஜ்ஞானஸம்ஹிதா: । பராஸ்ஸம்ஹிதா: ப்ரோக்தா: காரணத்வ வ்யவஸ்திதா ॥" என்றும் "ந்ருணாம் ஜ்ஞானப்ரபோதார்த்தம் ஜ்ஞானஸம்ஹிதயா ஸஹ" என்றும் வெளியாயிற்று. அன்றியும் ஸ்ரீ காமிகாதிகளில் அத்தகைய ஞான விளக்கத்தை விரிக்குங் காரணத்தினாலேயே "குஹ்யாத் குஹ்யதரம்" – "ஸூக்ஷ்மாத் ஸூக்ஷ்மதரம்" "தத்த்வாச் தத்த்வதரம்" என்று ரகஸியத்தில் ரகஸியமென்றும் உண்மையில் உண்மையென்றும அடிக்கடி அடிக்கடி எடுத்து எடுத்து உத்கோஷிக்கப்படுகின்றது. "ஸாக்ஷாச்சிவஜ்ஞானம் விஹிதம் ப்ரணவாதிந:" என்று ஒன்றாகிய சிவஞானமே பிரணவாதிபதின்மருக்குப் பதின்முறையாக விளக்கப்பட்டதென்று காமிகததில் கண்டாம். மேலும் அவைகளே "ப்ரணவாத்ய ஈசாந்த சிவருத்ராவதாரகை: | ஷட்ஷஷ்டிபி: தசாஷ்டாதசமேவ கதிதம் தச்சிவாஜ்ஞயா" – சிவனாணைப்படி பத்தும் பதினெட்டுமாக சிவ, ருத்திரர்களெனப்பட்ட அறுபத்தறுவர்களால் வெளிப்பட்டன என்று பெறப்பட்டது. "ஸதா தேவாய ருஷ்ய: ச்ருத்வா தேவைர் முநிவராதிபி: | ஸங்க்ஷேபதோ விகதிதம் ஸர்வேஷாம் அனுகம்பயா" – இவைகளைக்கேட்டே தேவர்களும் ருஷிகளும் எல்லோரிடத்திலுங்கொண்ட இரக்கத்தினால் சுருக்கமாகக் கூறினார்கள் என்று விளக்கப்பட்டது.

நம்பரதகண்டத்தில் நம்மவர்கள் பிரமாணமாக எடுத்தாள்வது வேதம் எனப்படும். வேதம் என்பது யாது? அது ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வணாதிகள் என்று வெளிப்படுவது மாத்திரமா? இதைத் தவிர மற்றவைகள் வேதமாகாதோ? அதற்குப்பிரமாணம் இன்றோ? ஆ! உயர்ந்த ஞானத்திற்கு "வேதம்" என அமர்ந்ததைக்கேட்கும் போதே அளவில்லா வாநந்தமுண்டாகிறது. ஆன்மசொரூபம், பா

மான்மசொரூபம் முதலியவைகளை அறியாது மூச்சுக்காற்றேயான்மா வென்றும், தேகமே ஆன்மா ஆனதால் அது புதைக்கப்பட்டால் பின்னர் தீர்ப்புநாளில் அவைகளை எழுப்பி அந்தத்தேகங்களையே கடவுள் விசாரிப்பார் என்றும் கூறும் புன்மதங்களைப்போல நம்முடைய நூலுக்கு "புத்தகம்", என்னும் பொருள் தாவல்ல பெயர்கள் அமைந்ததோ வெனின், ஆ என்ன இனிமை! என்ன அழகு! அறிவு ணைப்பொருள்படும் "வேதம்" எனும் சொல்லால் அமைந்தது பிரத்தியக்ஷம். இப்பெயரை யார் தந்தார், எங்குகாணப்படுவது எனின் இருக்கு வேதத்திலேயே அடிக்கடிப் பல்லாயிரம் இடங்களில் "வேதம் வேதம்" எனக்கேட்கின்றோம். இருக்காதிகளே வேதமாயின், இவ்வாறு வேதம் விதித்தது என்றும், இவ்வாறு வேதம் கூறிற்று என்றும் வெளிவருவதின் பொருள்யாது? "திரயீ" எனப்படும் ருக், யஜுஸ், ஸாமம் எனும் மூன்றே வேதங்களா? அல்லது "சதுர்வேதாஃ" என்றபடி ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வண எனும் நான்குமாத்திரந்தான் வேதங்களா? அல்லது "வேதாஹ்யநந்தாஃ" வேதங்கள் பலபல என்றபடி இவைகளைத் தவிர வேறு ஞானங்களும் வேதமாகுமா? அன்று; மூன்றாகிய இருக்கு, யஜுஸ், ஸாமாதிகளே முந்தியன; பின்னர் தான் அதர்வணம் உண்டாயிற்று என்று கனிக்கலாமா? இதற்குப் பிரமாண முண்டோ? ருக் வேதந்தான் ஆதி; பின்னர் தான் மற்றையவைகள் உண்டாயின என்று சில, நவீன புத்திமான்கள் கூறுகின்றார்களல்லவா? அதைப்போலவே இதுவும் எண்ணத்தகுந்ததா? எனின் கூறுதும். இப்போது காணப்படும் இருக்காதிகளைக்கண்டு தானே அவ்வாறு அவர்கள் ஊகிக்கவேணும். நல்லது! ருக் வேத முதல் மந்திரத்திலேயே "அக்நிமீளே புரோஹிதம் யஜ்ஞஸ்ய தேவம்ருத்விஜம் ஹோதாரம் ரத்நதாதமம்" என்ற மந்திரம் காணப்படவில்லையா? ஈண்டு, ஹோதா, புரோஹிதன், ருத்துவிக்குகள் முதலியவர் கேட்கப்படுகின்றனர். ஒரு யாகத்தில் பலருக்குப் பல தொழில்களுண்டு. இதில் ஒருவர்க்கிருந்த தொழில் மற்றவர்களுக்கில்லை. ஹோதா என்ப் பட்டவன் ருக்வேதத்தைச் சார்ந்தவன். அத்வர்யு என்பவன் யஜுர் வேதத்தைச் சார்ந்தவன். உத்காதா என்பவன் ஸாமவேதத்தைச் சார்ந்தவன். பிரம்மா அல்லது புரோஹிதன் என்பவன் அதர்வணத்தைச் சார்ந்தவன். இவ்வாறு இருக்வேத முதல் மந்திரத்திலேயே நான்கு வேத பிரஸ்தாபமும் தொழில் வேறுபாடும் காணப்பட, என்ன யுக்தி

கொண்டு ருக்வேதம் முந்தியது. மற்றையவேதங்கள் பிந்தியன என்று கூறத்துணிந்தார்களோ அறிகிலேம்! அன்றியும் இருக்குவேதத்தில் “[illegible]” என்றும் அதர்வணே என்றும் அதர்வவேத பிரஸ்தாபம் கேட்கப்படுகின்றதே. அதர்வணவேதம் பின்னர் உண்டானதெனில் அதற்குரியவனல்லவோ ஸோமயாகாதிகளில் பிரம்மா என்னப்பட்டான். “[illegible] ॥” “[illegible] ॥” என்ற வாக்கியங்களால் எல்லா யக்ஞங்களிலும் ஆதர்வண த்விஜனல்லவோ “பிரம்மா” எனப்பட்டான். அவனல்லவோ “புரோஹிதன்” எனப்பட்டான். தேவர்களுக்குக் குருவான “பிருகஸ்பதியும்” அஸுரர்களுக்குக் குருவான “சுக்கிரனும்” அதர்வணத்தைச் சார்ந்தவரல்லரோ. அக்காரணம்பற்றியே “பிருக்வாங்கிரஸ்” வித்தை என்று ஆதர்வணம் வெளியாயிற்று. இவ்வதர்வண வேதத்தைச் சேர்ந்தவனே முக்கியவிருத்தியால் பிராம்மணனாயினன். இவனல்லவோ புரோஹிதன் ஆனான். இப்படிப்பட்ட முக்கியவேதம் இல்லையென யார்கூற முந்துவார்கள்? மற்றைய வேதங்களைச்சார்ந்தவர்களுக்குப் “புரோஹித” த்தொழிற் கிடையாது. புரோஹிதனாவான் தன் பொருட்டு, அல்லது அல்பகார்யத்தின்பொருட்டு, அல்லது மிகவும் இழிந்தகாமியாதி கர்மத்தின்பொருட்டு பிரவர்த்திப்பவன் அல்லன். ராஜராஷ்டிரக்ஷேமத்திற்கும், தேச தேசியர்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டும் பாடுபடும் பரமகுணவானே புரோஹிதன் ஆதலால் புரோஹிதன் என அவன் வெளிவருவானாயினன். மற்றைய வேதங்களிலிருந்தார்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பெருங்காருண்ய வியாபாரத்திலதிகாரம்கிடையாது. அவர்களுக்குள்ளது யாதெனின் “[illegible]”— யக்ஞகாரியமும் கிருஹ்யகாரியமுந்தான். ஆனால் ஆதர்வணிக்கோவெனின் “ஶாந்திகம் பௌஷ்டிகம் [illegible]”— என்றபடி சாந்திகம், பௌஷ்டிகம், அபிசாரணம் என்றமூன்று கர்மங்களாகும். ராஜராஷ்டிரங்கள், தேச தேசியர்களைப்பீடிப்பதும் மகா மாரிபோன்ற பெருவியாதிகள், பெரும் விபத்துக்கள் முதலியவைகள் அணுகாமல் பாதுகாக்கும் கர்மம் சாந்திகமாகும். மீண்டும் அவர்கள் மென்மேலும் புஷ்டியை அடையச்செய்வது பௌஷ்டிகம். அரிஷ்டங்களைப் போக்குவது

அபிசாரணம். இம்மூன்றும் லோகக்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஏற்படு மவைகள். இஃதறியாதாரே அபிசாரமிருத்தலேனுக்கி அதர்வணத் தைத் தாழ்ந்ததாகக் கூறுவர். “ஹிம்ஸா ஸிம்ஹா ஹி நிர்திஷ்டாஶ்சத்வா வேதா நிகேஷிபுஜெஜஃ । நதாநாஶ்வாஸயேத்ராஜ்ஞ: க்ஷாத்ர யஜ்ஞவிரோதிந: । வ்ரஜாம்ஸ்துணா: வ்ஸரோயாஸ்து வஸ்ரோஹி தம்ஸ்துணா:வ்ரஜா:” க்ஷாத்திரதர்ம விரோதியான யக்ஞாதிகள் பிராணி ஹிம்ஸையைக்கொண்டவைகள். (உண்மையில க்ஷத்திரம் என்பதற்கு க்ஷதம், அடி, திராணம், காப்பாற்றல், ஹிம்ஸையிலிருந்து காப்பாற்றல் என்பது க்ஷத்திரதர்மமாகும்.) அதைப்புரோஹிதன் உப யோகிக்கப்படாது. ஜனங்களுடைய க்ஷேமம் புரோஹிதனிடமும், புரோஹிதக்ஷேமம் ஜனங்கள் க்ஷேமத்திலும் வைக்கப்பட்டிருக்கின் றன. அபிசாரம் என்பது இணைத்தெனத் தெரியாதாரே அபிசாரம் இழிந்ததென்பர். “ஶாந்திகம் பௌஷ்டிகஞ்சைவ அரிஷ்டநாஶ ஶாதநம்” என்பதில் பிளேக், மாரி, போன்ற அரிஷ்டநிவர்த்தி யல் லவோ அபிசாரம் எனப்பட்டது. ஹிம்ஸாகர்மம் என்பது ஆதர் வணிக்குரியது அன்று. ஆயின் சிலதுஷ்டர்கள் துஷ்டமாக அபிசா ரம் செய்வாராயின், அதனால் அதன் கருத்து அவ்வாறு தான் என்று கூறுவது பொருந்தாது. சுக்ராசாரியார் அசுரர்களுக்கு விபரீதமாகக் கூறின், அதற்கென்செய்யலாம்; பிருகஸ்பதிபகவானைப் பார்த்துக் கொள்ளக்கூடாதோ? அதர்வணததில் ஞான பிரவர்த்தகமேமுக்கிய மென்பதை உபநிஷதங்களில் பிரசினமுண்டகம், மாண்டூக்கியம், அதர்வசிரஸ், அதர்வ சிகையாதிகள் கேவலம் பிரணவத்தை யும் அதன்வாச்சியனுகிய பரமேச்வரனையும் பற்றிக்கூறுவதே சாக்ஷி யாகும். அன்றியும் ருக்வேதத்தைச்சார்ந்த ஆச்வாலாயனர், சுக்ல யஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்த காத்தியாயனர், முதலினோர் அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்த பிப்பலாதரிடம் ஞானோபதேசம் பெற்றனர். ஞானபரம்பரையே பிரம்மாவினது ஜேஷ்டபுத்ரனுகிய அதர்வாவி னிடமிருந்து பெருகிற்று. வாஜஸனேயஉபநிஷத்தில் ததீசி, அதர்வா முதலினோரிடமிருந்து ஞானபரம்பரை வந்ததாகக் கூறப்பட்டிருக் கின்றது. இக்காரணத்தால் எவ்வகையாலும் அதர்வணம்புதிதெனக் கூறமுடியாது. ஆயின் திரயி என ருக், யஜுஸ், ஸாமம் வெளி வந்த தற்குக்காரணம் யாது? “ஆயவ்ருணோஶ்ருதய: ஸம்யக்த்ரயீ தஸ்ய ஶாகா:” ஆதர்வணம் அடிமரமும் ருக், யஜுஸ், ஸாமங்கள் அதன்பெருங்கிளைகளும் ஆகும். தூரத்திலிருப்பவர்களுக்குக் கிளை

களைகாணப்படும். அடிமரம் காணப்படமாட்டாது. அதுபோலவே த்ரயீ என்பது யக்ஞாதி வெளிக்கர்மங்களுக்கு உபயோகிக்கப்பட்டும் ஆதர்வணம் ஆத்மவித்தைக்கு உபயோகப்பட்டும் வருகின்றன. மேலும் பிரணவத்தில் அகாரத்தில் இருக்கும்,உகாரத்தில் யஜுஸும், மகாரத்தில் ஸாமமும், அர்த்தமாத்திரையில் ஆதர்வணமும் என விதிக்கப்பட்டுள்ளது. "அகாரம் ப³ஹ்வ்ருசம் ப்ராஹு꞉ உகாரோ யஜுருச்யதே । மகார꞉ ஸாமநாதோ³ஸ்ய ஶ்ருதிராத²ர்வணீ ஸ்ம்ருதா" என்றது, வாயு சம்ஹிதை மீண்டும் "ருக்³வேத³꞉ ஸ்வநாவோஹம் ஜாக்³ரத்³ருவம் ப்ரோச்யதே । யேநாஹமாத்மதத்த்வஸ்ய நித்யஸ்யாஸ்ய ப்ரியாயக꞉ । யஜுர்வேதோ³த்ர வஷட் தத்த்வஸ்வப்நாவஸ்தா²ப்ரோச்யதே । ஹோத்ராத்மநா பரிணதா வித்³யாவித்³யாமயீ ததா²பி । ஸாமவேத³꞉ ஸுஷுப்த்யாவஸ்தை²வம் ஸர்வம் ப்ரோச்யதே । ஶிவதத்த்வம் ஶிவேநைவ தாதே³வநாஹியதே । அத²ர்வாக்²யம் துரீயாவஸ்தா²ம் துரீயாதீதமேவ ச" என்ற வாக்கியங்களால் ருக்,யஜுஸ்,ஸாமம் என்பவைகளால் முறையே ஜாக்கிர, ஸ்வப்ந, ஸுஷுபதி எனும் அவஸ்தைகளும், ஆத்ம, வித்யா, சிவதத்துவங்களும் குறிக்கப்பட, அதர்வணத்தால் துரியம் துரியாதீதங்களும், தததுவங்கடந்த பதமும் வெளியிடப்பட்டன. அன்றியும் உபநிஷத்தில் "தஸ்ய யஜுரேவ ஶிர꞉ ருக் த³க்ஷிண꞉ பக்ஷ꞉ ஸாமோத்தர꞉ பக்ஷ꞉ । அத²ர்வாங்கி³ரஸ꞉ புச்ச²ம் ப்ரதிஷ்டா²" கிருஷ்ண யஜுர்வேதிய தைத்திரியத்தில் அதர்வணமே மூன்று வேதங்களாகிய ருக், யஜுஸ், ஸாமங்களுக்குப் பிரதிஷ்டா ரூபமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனுல் மூன்று வேதங்கள் (Exoteric) பாஹ்ய ரூபமென்றும், அதர்வம் (Esoteric) ஆந்தர ரூபமென்றும் குப்தவித்தையென்றும் வெளியாகும். இதனுல்வேதங்களுக்கு முன்பின் கூறுவதுமுடியாது. ஆகையால் நவீனபுத்திமான்கள் கூறுவதுபொருந்தாது. இனி வேதம் யாதெனின், கூறுதும். இப்போது காணப்படும்வேதங்கள் சிற்சில பிரயோகங்களை ஒட்டி அதற்கனுகுணமாகச் சேர்க்கப்பட்ட மந்திரங்களைக் கொண்டனவன்றி வேறல்ல. ஒரு கர்மத்தின் ஓர் பாகம் ஒரு வேதத்தின் ஒரு பாகத்தும், மற்ருெரு பாகம் மற்ருெரு வேதத்தின் வேறு பாகத்திலும் காணப்படும். ஆனுல் சாக்ஷாத் அந்த அந்த கார்மத்தில் எல்லாம் ஒழுங்குபெற நடைபெறும். ஒரு கர்மத்தையோ, அல்லது ஒரு கொள்கையையோ பூர்த்தியாக ஓர் வேதத்திலிருந்தாவது.

க்காணமுடியாது. ஆனதுபற்றி இக்கொள்கை வேதத்தில் கிடையாது, ஆனதால் இது புதிதென்று சில நாஸ்திகர்கள் கூறுவது கூடாது. ஓ! விக்கிராராதனம் வேதத்திற்கிடையாது; ஜந்மாந்திரக் கொள்கை வேதத்திற்கிடையாது; பரப்பிரம விஷயம் வேதத்திற் கிடையாது; காணப்படுவது பலதெய்வ வணக்கம்; அக்நியில் வழிபாடுதான் கண்டோம் என்று சில புன்மக்கள் கூறுவது ஓர் எள்ளளவும் பொருந்தாது. வேதங்கள் ஜனங்கள் அநுஷ்டித்தேவந்த எல்லாக் கொள்கைகளையும், எல்லாக் கர்மங்களையும் எடுத்துக்கூறுவதாக ஸங்கல்பித்துக்கொண்டு வரவில்லை. பல கர்மங்களையும் பல கொள்கைகளுடன் ஜனங்கள் உண்மையில் பிரவர்த்தித்துவந்தகாலையில் சிற்சில கர்மங்களுக்குத் தக்கவாறு சில பிரயோகமந்திரங்களைச் சேர்த்துவைக்கப்பட்டவைகளே ருக்காதிகளேயன்றி அவைகளே எல்லாவற்றையும் கூற முந்தவில்லை. இவ்வேதங்களில் காணப்பட்ட கர்மங்களுக்குக்கூட முதல் மத்தியம், அக்ரமாதிகளைத்தெரிந்து காணமுடியாது. சில கர்மங்களின் மத்தியபாகம் மாத்திரந்தான் காணப்படும். சில கர்மங்களின் அந்தியபாகமே ஸூசிப்பிக்கப்படும். ஆரம்பபாகம் விடப்பட்டிருக்கும். அதனால் அநுஷ்டானமுறையில் எல்லாம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டே வந்தனவன்றி விடப்பட்டு வந்தவைகளன்று. யஜுராதிகளில் முதல்வனுக்கு உபாஸகாயத்வம் முதலியவைகள் கேட்கப்படும். கோயில்கள் விக்கிராராதனம் முதலியவைகள் அதர்வணத்தில் இருப்பதாகச் சூசனையாகக்காண்கிறோம். "தேவதாயதநாநி கம்பந்தே தைவதப்ரதிமா ஹஸந்தி" இதனால் இவ்வேதங்களில் நடத்தப்பட்டு வந்தவைகளில் சிற்சிலவைகளும் காணப்படுவதேயன்றி எல்லாம் காணப்படவில்லை என்று காணப்படாததைப் புதிது என்று கூறமுடியாது. அநுஷ்டானமுறையில் பலவகைகள் தொன்றுதொட்டு வழிவழியாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டேவந்தன. இனியுண்மையாதெனின், வேதங்களே பலவாறாகச்சிதறுண்டு கிடந்தன. பலர் பல காலங்களில் வேதங்களைச்சேர்த்ததுண்டு. அடிக்கடி அவைகள் சேர்க்கப்பட்டும், ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டும் வந்தன. அவ்வாறு 28 பெயர்கள் பல விடங்களிலுமிருந்து பலவாறாய்க்கிடந்த வேதமந்திரங்களை ஒழுங்குபடுத்தினர்களென்று இலிங்க, கூர்ம, சைவாதி மஹா புராணங்களிற் செவ்வனே கூறப்பட்டுள்ளது. அவர்களை இக்காரணம்பற்றியே "வியாசர்கள்" எனக்கேட்டோம் "ஸங்க்ஷிப்ய வ்யஸ்ய ச யதோ வேதான் ஸப்தர்ஷயோ க்ருதவாநுக்ரமாதிஃ। வ்யஸ்தவேதத்யா யே கே வேதவ்யாஸ

௨திரு—தஃ ॥" என்ற வாக்கியப்படி இப்போது காணப்படும் வேதங்கள் சிற்சில கர்ம, பிரம்மாநுஷ்டான ஸம்பந்தமான மந்திரங்களை ஒருவாறு தொகுத்து, கிருஷ்ணதுவைபாயன வியாசரால் சேர்க்கப்பட்டவைகள். ஆகவே ரிஷிகள் மந்திர கர்த்தாக்களும் மந்திர திருஷ்டாக்களுமாகக் கருதப் படுகின்றனர். இதன் விரிவைப் பின்னர் கூறுவாம். இபபோது சில பாகங்கள் (லியாதி) கிலங்கள் எனப்படும். இவைகள் இப்போதைய வேதங்களில் சேராதவைகள். அவைகளும் பிரமாணங்களே. அவைகள் வாஸ்தவத்தில் எந்த இடங்களில் சேர்க்கப்படவேண்டுமென்பதைத் தெரியாமல் பிரமாணங்களாகவே கொள்ளப்பட்டன வென்பது எம தபிப்பிராயம். இக்கிலங்களை சிராததாதி காலங்களில் அபிசிரவணம் செய்ய மனுவாதி ஸ்மிருதிகளில் விதியுண்டு. இதன்பொருள் யாதெனின் ஆரியஸமாஜத்தார் கொள்வதுபோல சில பாகந்தான் பிரமாணம் என்று கூறுவது அடாது. இவ்வேதங்களில் காணப்படுவதுதான் வைதிகமதமென்றும், இவ்வேதங்களில் காணப்படாது ஆரியர்அநுஷ்டித்து வரும் கோயில்வழிபாடு முதலியவைகளெல்லாம் புதிது என்றும் கூறுவது எவ்வளவும் பொருந்தாது. ஆகையால் "சாஸ்திரயோநித்வாத்" என்ற பிரமஸூத்திரத்தில் ஸ்ரீ கண்டயோகிகள் கூறுவதுபோல ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வண, புராண, இதிஹாஸங்கள் யாவுமே பிரமாணம். ஹிமசேது பரியந்தம் பிரதிகிராமங்களிலும் காணப்படும் சிவாலய, சிவாராதனாதிகள் யாவுமேவைதிகர்கள் கொள்கையாம். தர்மசாஸ்திரங்களிற்காணப்படாதவைகளைக் கிருஹ்ய நூற்களில் காணலாம். இவைகளில் காணப்படாதவைகளை "பழையன" என்று பொருள்படும் புராணங்களில் காணலாம். இவைகளிற் காணப்படுவனயாவுமே ஆரியர்களின் கொள்கைகளேயன்றி, எங்கிருந்தோ கைப்பற்றினர் யாரிடமிருந்தோ கற்றனரென்பது விழலர் வீண்சொல்லேயாகும். ஆதலால் "இதிஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்" என்று சாந்தோக்கியாதிகளில் கூறப்பட்டது. தொன்று தொட்டு அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த பழையனவைகளும் வைதிகங்களுமே யன்றி வேறன்று. ஆகையால் வேதங்களை அறியவேண்டுமானல் இவைகளையும் அறிந்தாலன்றி அறியமுடியா தெனக்கொண்டு இவைகள் ஐந்தாம்வேதமென்றும் வேதோபபிருஹ்மணமென்றும் வெளிவந்தன. காலதேசத்தைப்பற்றிச் சில நழுவியும், சில சேர்க்கப்பட்டும் இருக்கலாம்.

அதை யாமாக்ஷேபிப்பதில்லை. ஆனால்பெரும்பான்மையிலும்காணப்படுமவைகளையும், கிருஹ்யஸூத்ரங்கள், கல்பஸூத்திரங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள், புராணேதிகாசங்கள் முதலியவைகளிற் காணப்படும். தொன்றுதொட்டுப் பலபல்லாண்டுகளாக வநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தவைகள் யாவுமே வேதசம்பந்தமேயன்றி வேறன்று. முடிவில் ஆரியர்களுக்கு அறிவின் விஷயங்கள்யாவும் வேதங்களே. அதனாலேயே தங்கள்தங்கள் பெரியஞானத்தை வேதமெனக் கூறினார்கள் என்பதுதான் உணரத்தக்கது. இவ்வேதஞானத்தைப் பாரம்பரியமாகக் கேட்டு வந்ததால், கர்மவிஷயங்களுக்காக வேற்பட்ட சிற்சிலவைகளைத்தொகுத்துவைத்தார்கள். மற்ற விஷயங்களை ஆசாரிய சிஷ்யபரம்பரையாக அநுஷ்டித்து வந்தார்கள். அவ்விஷயங்களிற் சிற்சிலவைகளை ரகஸியமெனக்கருதி வேறுநூற்களாகவும் திரட்டி வைத்தனர். எல்லாங்கூடி உயர்ந்த ஞானத்தை வேதமென்றும், பரமாப்தனிடமிருந்து வந்ததால் ஆகமம் என்றும், உயர்ந்த பக்குவத்தில் கேட்டதால் சுருதி என்றும், அவைகளை யநுஷ்டிக்க யோக்கியமுடையதால் விதிநூலாக சாஸ்திரம் என்றும், அநுஷ்டிக்கவே சொல்லப்பட்டதால் "ஆம்நாயம்" என்றும் பரமனைப்போலவே அந்த ஞானம் என்றுமுண்மையாகி பரமனிடமிருந்து வெளிவந்ததால் நிகமம் என்றும் கூறப்பட்டது. இதனால் காலதேச வர்த்தமானாதிகளாற் கட்டுண்ணாது என்றுமோரியல்போடு நின்ற ஞானமாகவிருக்கும் பெரிய ஞானமே ஆகமமாகும். அந்த ஞானத்தைக்கொண்ட நூற்களும் ஆகமமாகும். பின்னர் கர்மாதிவிஷயங்களைப்பற்றித் தொகுத்துவைக்கப்பட்டவைகளுக்குச் சுருதியென்று கூறப்பட்டகாலத்து ரகஸியமாய் உத்தம பரிபாகிக்கு ஆசாரியனால் உணர்த்தப்பட்டு வந்த பரமஞானமானது "எல்லா வித்தைகளின் ஸாரமானதுபற்றி" "சுருதி ஸாரம்" "வேதஸாரம்" என்று விளிக்கப்பட்டுவந்தது. இத்தகைய வேதஸாரசுருதிஸாரங்களே சைவாகமங்கள். எவ்வாறு சிவாகமங்கள் வேதஸாரங்கள்? எவ்வாறு சிவாகமங்கள் பரதர்மபிரவர்த்தகங்கள்? இதற்குப் பிரமாணம் என்னை? இதற்கு ஆந்தர (internal) பாஹ்ய (external) சாக்ஷியங்கள் (evidence) என்னை? இவ்வாறு வேறு நூற்களும் வைதிகங்கள் எனக் கூறப்படின் அவைகட்கு என்னகதி? என்பனவாதிவிஷயங்களை அடுத்த இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விசாரித்துப் பரிஷ்கரிப்பாம்.

ஸ்ரீ மெய்கண்ட தேவன்றிருவடிவாழ்க.